

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η «ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΙΑ»

Ήταν 19 χρόνων η Μπεα-
τρίς, όταν οι γονείς της πέ-
θαναν. Έφυγε τότε για το
Παρίσι, με την απόφαση να
βγυ στο θέατρο. Μα, υπέφε-
ρε, πείνασε ως την ημέρα που
ένας διάσημος συγγραφέας
την έρωτεύθηκε και της έδωσε
ένα σπουδαίο ρόλο σε κάποιο
έργο του. Έτσι λανσαρί-
στηκε!

Ο έρωτας όμως του πρώ-
του αυτού προστάτη, δεν ή-
ταν σταθερός: ένα χρόνο αρ-
γότερα, την εγκατέλειψε, μ-
ε ένα παιδί στα σπλάχνα. Έ-
τσι η Μπεατρίς απέκτησε τη
Ζιλμπέρτ, που ο πατέρας της
δεν δέχτηκε ποτέ να την ανα-
γνωρίσει.

Η καρριέρα της ωστόσο
συνεχίστηκε, δόξα και πιο-
ρα, και κανένας δεν μπο-
ρούσε να υποψιαστεί πως η
χαριτωμένη κοπελίτσα, που
ερόνταν να περάσει κάθε τό-
σο υγιή της ένα-δυό μήνες,
δεν ήταν η «βαφτιστική»
της όπως έλεγαν οι Μπεατρί-
ς. Ακόμα κι' η ίδια η Ζιλμπέρ-
τ, που έπαιζε αυτό κι' ένοιωθε
ευγνωμοσύνη για τη «κουνιά»
τη, που τόσα της έφροντιζε
από την εποχή που την είχαν
έγκυα, ένοιωθε οί γονείς της!

Γι' αυτό, η αγνία της
Μπεατρίς, ήταν μεγάλη, όταν
έκείνο το πρωί, πήρε αυτό το
εσφινικό γράμμα:
«Αγαπημένη μου νουνά,
?Ηρθε, επί τέλους, ο καιρός
που θα μπορούσα να σ'ας ξε-
κουράσω ή, τουλάχιστο, που
θα πάω να σ'ας επισκεφτώ.
Σε λίγες μέρες, τελειώνω
τις εξετάσεις μου και με το
διπλώμα μου, θα έρθω στο
Παρίσι, να μείνω οριστικά έ-
κει και να προσπαθήσω να
βρω μία δουλειά. Ζιλμπέρτ».

Η Μπεατρίς πήγε και κά-
θησε στο πιάνο της, ώσπου

να έρθει ο Ρεζί, ο φίλος της.
Αλήθεια, πως δεν το είχε
σκεφθεί πιο πριν; Ο Ρεζί θα
μπορούσε καλλίστε να δώσει
μία θέσι στη μικρή, στο γρα-
φείο του. Ήταν διευθυντής
μιας μεγάλης εταιρείας αυ-
τοκινήτων.

Κι' αλήθεια, λίγα λεπτά
αργότερα, μόλις ο Ρεζί ά-
κουσε την προταση της, τις
είπε:

— Πολύ ευχαρίστως! Να
μου την στείλεις άμεσα μό-
λις θάρη. Και μάλιστα θα
της παραχωρήσω και δύο
δωμάτια στο περίπτερο
του φυλάκα, για να εγκατα-
σταθ έντελως ανέξοδα!...

Είχε περάσει ένας χρόνος
από την ημέρα που η Ζιλ-
μπέρτ είχε προσληφθεί στην
εταιρεία που διηύθυνε ο Ρε-
ζί, και η Μπεατρίς δεν την
έβλεπε πια τόσο συχνά. Ό-
ταν τη ρωτούσε, εκείνη της
απάντησε:

— Να με συγχωρή, αλλά
η δουλειά μου με απασχολεί
πολύ...

Και όμως, αφού είσαι
ιδιαιτέρα γραμματέας του
Ρεζί, θα μπορούσες να του
ζητήσεις ποτέ-ποτέ μια άδει-
α... για κατήρι μου!

— Ναί... ασφαλώς... Θα
δοκιμάσω...

Μα δεν έκανε συχνότερες
τις επισκέψεις της. Κι' έ-
μοιαζε σαν δυσχερή μέρα
μαζί της, όπως κι' ο Ρεζί,
που δεν ήταν πια κι' εκείνος
τόσο τακτικός, ούτε τόσο
τρυφερός.

Τι τα θέλεις, αγαπητή
Μπεατρίς, η ζωή έγινε τόσο
δύσκολη, που πρέπει να αψι-
ερώνη κανείς όλες τις ώρες
του στη δουλειά... της έλεγε.
— Και η Ζιλμπέρτ;... τολ-
μήσε να του πη, μία μέρα.

«Εκείνος έκανε πως δεν κα-
τάλαβε και γύρισε άλλου την
κουβέντα. Τότε η Μπεατρίς
πήρε την απόφασή της: Θα
ζητούσε εξηγήσεις από τη μι-
κρή. Της τηλεφώνησε στο
γραφείο και την κάλεσε στο
σπίτι.

Η Ζιλμπέρτ πήγε, μα φαι-
νόταν καταντροπιασμένη.

Η μητέρα της την κύ-
ταζε προσεκτικά. Πόσο είχε
αλλάξει! Φορούσε ένα ταγίερ
μπλε-σιέλ, που έδειχνε το
τέλειο σωματίκι της. Το
προσωπικό της έλαμπε από ο-
μορφιά και τα προστογάλα-
ζα μάτια της σφραγίζαν
κάτω από τον χρυσό χείμαρ-
ρο των μαλλιών της. Η Ζιλ-
μπέρτ ήταν μία πολύ όμορ-
φη κοπέλα...

— Λοιπόν; ρώτησε. Τι
συμβαίνει, νουνά...

Το ύφος της ήταν επιθετι-
κό. Η Μπεατρίς θυμήσε.

— Άκουσε, Ζιλμπέρτ, της
είπε. Μην κάνεις την κουτή!
Πιστέψε με, δεν σου πάει...
Ξέρεις πολύ καλά, ότι άμε-
λεις τα καθήκοντά σου άπε-
νηντί μου... Σχεμάς, ότι εγώ
σε ανέθεψα, και σε σπου-
δάσα...

Με μία φωνή ξερή, σκλη-
ρή, αμείλικτη, η Ζιλμπέρτ
της απάντησε:

— Αυτό είναι το καθήκον
κάθε μητέρας!...

— Τι θέλεις να πής; ρώ-
τησε με τη ψυχή στο στόμα
η Μπεατρίς.

— Πάψε πια να με νο-
μίζεις για βλακιά! Ξέρω πα-
λύ καλά, ότι είσαι μητέρα
μου!... Α, βέβαια, φυλαγό-
σουν περίφημα, αλλά σου δι-
έφυγε μία μικρή λεπτομέ-
ρεια: Όταν έπρόκειτο να
πάω το διπλώμα μου, πέ-
ρασε απ' τα χέρια μου το
πιστοποιητικό της γεννησώς
μου... Είδα, λοιπόν, ότι εί-
μαι «αγνώστου πατρός».

Από τότε ξέρω πως είσαι
μητέρα μου... μητέρα μου...
μητέρα μου!...
Επαναλαμβάνει αυτή τη λέ-
ξη, ξεφωνίζοντας σαν νάταν
βρισιά! Τα μάτια της Μπεα-
τρίς είχαν πεταχτεί έξω από
τις κόγχες τους. Με κοιμέ-
νη φωνή από την έκπληξη,
φώναξε:

— Μα εσύ... με μισείς!...
Τί φρικ! Η Ζιλμπέρτ ού-
τε δοκίμασε καν ν' άρννηθ.

— Ναί, σε μισώ, γιατί
μού στέρησε τις χαρές που
άπολαμβάνουν όλα τα άλλα
παιδιά! Δεν έφτανε που δεν
είχα πατέρα, μου στέρησε
και τη μητέρα μου! Ενώ
εσύ, πλουσέες μία ζωή άνε-
τη, πλούσια, πολυτελή, έμέ-
νε θέλεις να με κάνεις μία
μικροπύληλο, χωρίς όνομα
και χωρίς οικογένεια, για να
μην μισή κανείς ότι ή πάντα
νέα Μπεατρίς Σιλβ, έχει με-
γάλη κόρη!... Έτσι, εγώ
τόρα, δεν είμαι καμιά διά-
σημη άρτίστα, ούτε είμαι
πλούσια, ούτε έχω πολυτελή
φορέματα... Άλλά, πρόσεξε!
Εγώ κάτι άλλο, που δεν τό-
χεις εσύ πια: τα νεύρα!...
Και είμαι πιο όμορφη από
ότι ήσουν εσύ, όπως τουλά-
χιστο θα δείχνει ο Ρεζί. Για-
τί ο Ρεζί, απ' τον οποίο δεν
έκρυπα φυσικά, ότι είσαι μη-
τέρα μου, ν' αγαπάει... και
θα με παντρευθ όποιαν ώρα
θελήσω!...

Η Μπεατρίς πιάστηκε από
εα έπιπλο για να μην πέση.
Όλα γύριζαν γύρω της...
Μία πόρτα χτύπησε. Η Ζιλ-
μπέρτ είχε φύγει.

Ούτε ζήτησε πια η Μπεα-
τρίς να τους ξαναδ.

Ούτε και έμεινε τίποτε γι' αυτούς.
Άλλά, και τί μπορούσε να
κάνη; Αλλοίμονο! Καταλά-
βαινε πως δεν είχε κάνει το
καθήκον της σαν μητέρα, με
το ν' άπαμακρύνει από τη
ζωή της την κόρη της... Και
τιμωρήθηκε... Τιμωρήθηκε τό-
σο σκληρά!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο δεσποτάζ

Η «Όλλανδέζα» μία από τις γλυκύτε-
ρες όπερέττες του Κάλλαν, που παρω-
παίνθηκε στα 1922 στην Ελλάδα, παίζε-
ται με ξεχωριστή επιτυχία τώρα στη Λυ-
ρική Σκηνή.

Ιδιαίτερη εντύπωση άφίνουν τα ναρ-
κτιστικά υπαλλέτα και ποδ παντός ένα
«όλλανδέζικο» με ευλοπάπουσα».

Η έπιθεώρηση «Στάρ Έλλάς» του
θεάτρου «Βέμπο», όπως έπουνι ή «Έγε-
τε γειά βουσουλές», ένογεται τώρα είσπρα-
κτικώς επί κεφαλής όλων των θεαυάτων,
προβλέπεται δε ασφαλώς ότι θα βγάλει ό-
λη την σαίζον.

Το «Γράμμα» του Σώμεροστ Μόμ,
που έτοιμάζεται από τον θίασο της κ.
Κατερίνας και που θα παυνθ έπειτα από
λίγες μέρες έινε γνωστότατο στην Αθή-
να από τον κινηματογνάσο.

Παίνθηκε πούν λίγα γονάνα στο «Πά-
λας», με πωταγωνίστρια την Τζόαν Φον-
ταίν, που συνεκίνησε με το δυνατό της
παίξιμο τους «Αθηναίους και τις «Αθη-
ναίες, έσπυείωσε δε μεγάλες πιένες τότε.

Ο θεατρικός έπιχειρηματίας κ.
Μπουρνέλλης, ακολουθώντας το παρόδει-
γμα του συναδέλφου του κ. Καίτα προέκει-
ται να μεταφέρη τον γειώνα τον θία-
σο του «Άκορόπλ» στην Κωνσταντινούπο-
λη. Για τον σκοπό αυτό φουντίζει από
τόρα να έξασφαλίσιν εκεί θεάτοιο.

Ο Κώστας Μανιατάκης, έτοιμάζει
για τον γειώνα μία μεγάλη περίοδεία
στην Ισπανία. Σύμφωνα με το συμβόλαιο
που υπέγραψε, θα έμφανισθ στην Σεβί-
λη, στην Βαλέντσια και στην Άνδαλου-
σία, για τρείς υπνες με διεθνές δεπερ-
τόριο.

Υστερα από άπουσία ενός έτους,
στη Μέση Άνατολή, γύρισε στην Άθήνα
η μικρή καλλιτέχνις Ρούλη Δεκαβάλλα,
γνωστή στο Άθηναϊκό κοινό με το ψευ-
δώνυμο «Άστρο της Άνατολής».

Η μικρούλα — φανόμενο, σπυείωσε
παντού μεγάλη επιτυχία, κατώθωσε δε
μέσα σε ελάχιστο διάστημα να μάθ την
Άραβική, πρόγμα που κατέπληξε τους
Άραβας. Η Ρούλη, έλαβε στο έξωτερικό
πολλά δώρα, μεταξύ των οποίων μία βα-
λίτσα από δώρα κοκοδείλου, γεμάτη ά-
ρώματα. Ένα όλόρουσο φουστάνι και ένα
χαλί παλαίος κατασκευής μεγάλης αξίας.

Τις τελευταίες μέρες η Μαρίον Λώ
με τον συνθέτη Γιάκοβλεφ, έφωνοράφσαν
σε δίσκουσ δυο καινούργια ρεαλιστικά
τραγουδία, τα «Γόπα» και «Φάμπρικα»
με μουσική του Γιάκοβλεφ.

Χαρακτηριστικό είναι ότι η ήγοληψία
των δυο αυτών καινούργιων τραγουδιών
έγινε γωρίς όρνήστια, αλλά με το «Σολο-
δόξ» τη νέα άμεσοικανική έθεώσεσι που ά-
ποδίδει θαυμάσια, όλα τα όργανα της
μουσικής.

Μία νέα ελληνική κινηματογραφική
εταιρεία, η «Χάτζο-Φίλμ» γυρίζει μία
καινούργια ταινία με κατοικήκη ύπόθεσι
και με τον τίτλο «Από τους έξ έμειναν
δυο». Στο νέο ελληνικό φίλμ πωταγωνι-
στεί η χορεύτρια Νάντια Συριοπούλου.

Σε ένα άλλο ελληνικό φίλμ που θα
γυοισθ σύντομα με τον τίτλο «Όνειρο
κοιτισιών» θα παίζουν τους πρώτους ρό-
λους 5 από τις έπιλαχούστες μίς στα
τελευταία καλλιστεία.

Η Ροζίτα Σερράνα, που δεν έπαυ-
σε ποτέ να νοσταλγεί την Ελλάδα, θα
έρθη φέτος για τρίτη φορά στην Άθήνα.

Η Έστία της Νέας Συμόνης θα
δωγνώσθ στις 19 Ιουλίου το βράδυ μία
υπαίθριο γιορτή στο δροσόλουστο άλσος
του άρσιου προσστείου. Στη γιορτή αυτή
θα πάρουν μέρος πολλοί καλλιτέχνες της
πρόας και του έλαφου θεάτρου καθώς
και διάφορα λαϊκά μουσικά συγκροτήμα-
τα. Έπίσης εκλήθη να λάβη μέρος και ο
Ποντιακός θεατρικός Όμιλος Άθηνών ν
ένα εκλεκτό πρόγνασμα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Φιλαδέλφεια

Μέσ' στις τόσες τους τις τρέλλες και τα γούστα τα
(πολλά,
τα συνήθη, τ' άσυνήθη και τα κήπως παρδαλά,
γιά προσθέσης, άναγνώστα, επιβάλλεται και πρέπει,
πως τις πιο πολλές γυναίκες, γεαρές και παντρεμένες—
και το φιλαθλο το πνεύμα τελευταίως τις διέπει
κι' έινε μ' όλους τους άγώνες και τα «σπόρ»... έρω-
(τε ν μ έ ν ε ς!

Α γαπάνε με μανία κάθε σπόρ της έποχής
και το υπάσκει και το τένις και τους δρόμους άν-
(τοχής

μα τρελλαινόνται κυρίως για ποδόσφαιρο, για «μπάλλα»
και για χάρι της συνήθως,
συνωστίζονται στο πλήθος.

μ' εκδηλώσεις, με προκλήσεις και με ντράβαλα μεγάλα!

Τους άγώνες ποδοσφαίρου, περιμένουν μ' άγωνία
και σκοτώνονται να πιάσουν του γηπέδου μία γωνία
για να δούν τις «συναντήσεις» των ομάδων π' αγαπάνε
κι' άγρηφον εν άκόμα ραντεβό πρέπει να πάνε

κι' ότι θα τις περιμένη ο Δαλάκης, ο Μικέας
κι' άλλες τέτοιες, τέλος πάντων, «συναντήσεις»... φ ι λ ε-
(κ έ ς

κι' ότι έπίσης τέτοιες ώρες, που το «μάτς» αυτές προ-
(σέχουν,
θα μπορούσαν με τον Κώστα συνεχές... «μάτς - μούτς»
(να έχουν!

Προκειμένου για τη «μπάλλα», θυσιάζουν τα πάντα,
το καινούργιο φόρεμά τους, την ώραία τους την
(τσάντα,

θυσιάζουν ακόμα
και τα χρώματα της μόδας και τα πιο καλά μοντέλα
κι' ή προτιμήσις τους έινε να γυρίσουν με το χρώμα
που έχει της άγαπητής τους της ομάδος ή... φ α ν έ λ λ α!

Άλλο έινε να σ'ας λέω και να βλέπετε εν' άλλο!
Μπερδεμένες ώρισμένες στών γηπέδων μας τον
(σάλο,

ξεφωνίζουν, αλαλάζουν,
κάθε τόσο... χ ρ ό μ α αλλάζουν
και μπορεί κανείς ν' άκουση στου γηπέδου τις κερκίδες:

—Κύττα, Καίτη, του Μουράτη τις ύπεροχες «παλίδες»!
Κύττα τον Αινοβλάκη!...
—Νά κι' ο Μπέμης! Νά κι' ο Πούλης!
—Αχ! ο Πούλης τό... π ο υ λ ά κ ι!

Μα δεν ξέρουνε μονάχα παίκτες και χρωματισμούς,
ξέρουν και του ποδοσφαίρου όλους τους κανονισμούς
κι' εξεγειρονται πολλάκις εις άφάνταστον βαθμόν,
αν συμβή να κινή σφάλμα ο «έπόπτης των γραμμών».

Έξανίστανται, φωνάζουν
και τα πόδια τους τινάζουν,
σε σημείον τέτοιο, ώστε ο πλησίον θεατής,
αν και «λάϊσιαν» δεν έινε ούτε και διατητής,

βρίσκει εύθους την ευκαιρία και την πιο μεγάλη αδάντα
δ καλύττερος «ε π ό π τ η ς τών... γ ρ α μ μ ο υ ν» τους να
(ναί πάντα!

Με δυο λόγια, έινε όλες με τα μάτς φανατισμένες
κι' απ' τους όρους των άγώνων, τόσο έπηρεασμένες
ώστε κι' αν άκούη ο νέος που τον έχουν άγαπήσει,
στο μπρατσάκι τους άπάνω λίγο... χ έ ο ι άκουμψηση,
μ' άυστηρότητα θ' άκουση, ίσως και ξεφωνητό:

—Αχ, καμμένε!...
—Τ' είναι, Μαίρη;
—Κάνεις... μ π έ ν α λ τ υ, Τοτό!

Τέτοια έινε, φίλτατοι μου, ή μανία μεριών
... «μ α τ σ ο φ ί λ ω ν» θλητικών,
έπομένως φυλαχθήτε

με ποδοσφαιρομανίες γυναίκες μη υπληνθήτε,
γιατί πάντα μ' «άλκολικά» στο ποδόσφαιρο θα τρέχουν
κι' έτσι σ' όλη τη ζωή τους... κ λ ω τ σ ο σ κ ο υ φ ι
(θα σ'ας έχουν!

Είκοσιράφια... ο Δουροζάκης Γ.

Ανα. Ταράδα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΠΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΜΗΤΕΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΤΕΡΕ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ.

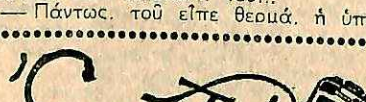
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ

12^{ον} Πραγματικά, για πρώτη φορά ή φτωχιά γυναίκα ένοιωσε τον έαυτό της ήσυχο, γαλήνιο, εύτυχισμένο... Τόσον καιρό, τόσα ατελείωτα, σκληρά χρόνια, όλος ο κόσμος, όλη ή κοινωνία την είχαν κυνηγήσει άδύνατα σάν γόγγοι... Δέ θυμόταν στιγμή πού νάνε σταματήσει νά ξεκουραστεί, λαχανιασμένη όπως ήταν από τόν φοβερό, τόν άσταμάτητο κυνηγητό... Καί σήμερα, απόψε βρισκότανε ξαφνικά κοντά σ' έναν ευγενικό άνθρωπο πού δέν τόν ήξερε την προηγούμενη μέρα υα πού τόν ένοιωθε τόσο απόλυτα τόσο περίεργα δικό της... Φαινότανε καλός ευγενικός ύπονορωτικός. Φαινόταν έτοιμος νά ξεγιάσθ τόν παρελθόν της ν' άγνοήσει τόν «ποιόν» της υα υην ξεσκεπάσει περίεργα τί άνοιγτές πληγές της καρδιάς της

Σταματήσανε σέ μιá υπύρα της Γλυφάδας καί κάτσανε σ' ένα τραπέζι κοντά πύ πόδια του φιλούσε ή θάλασσα. Ή νύχτα ήτανε δροσερή καί υωρώμενη. Ο υπάτης φυσούσε άπαλά καί τραλανάμε άνεπαίσθητα τόν σκοτεινό βελούδο της θάλασσας πού άπάνω του σκορπούσανε υερικές άνεπαίσθητες άσημένιες άνταύγειες ή άστροφωγγιά.

Ο Γιωργάκης κι' ή Λιλή τρέξανε σ' ένα βρωγάκι έκεί κοντά, γιά νά πιάσουνε καβούρια. Ή ιδέα ήγανε τού Γιωργάκη' ή Λι-

λη προτιμούσε άχινοούς. Δέν πιάσανε ούτε
 τὸ ένα, ούτε τὸ άλλο, παρὰ μόνο βουτή-
 ξανε ὡς τὰ γόνατα μέσα στὴ θάλασσα...
 Σ' αὐτὸ τὸ δίδαστῃα, ἡ Σόνια κι' ὁ
 Λαμπρινὸς συζητοῦσαν σάν παλιοὶ γνώ-
 ριμοὶ δίπλα σὲ δύο ποτήρια παγωμένες
 μπύρες :
 — Ὁ κόσμος εἶνε κακὸς καὶ πρόστῃ-
 γος! τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Πρέπει καθεὶς νὰ
 περνᾷ φιλοσοφικά, ὅς ποῦ μπορεῖ περιο-
 στέσθαι ψυχραιμία, δίπλα ἀπὸ τίς κακίες
 του...
 — Ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε ἡ Σόνια, πάν-
 τα ὅμως δέν εἶν' εὐκόλο νὰ μὲν ψυχραι-
 ῖας σὲ κάτι ποῦ τὸν πληγώνει στὸ πρῶ-
 τῷ στήθος σημείῳ τῆς καρδιάς του...
 — Βέβαια... Ἔχετε δίκιο...
 Μιά σιωπὴ βάθυνε ἀνάμεσα τους... Ὑ-
 στέρα, μίλησε ἡ Σόνια, νομίζοντας τὸ ἔ-
 πεπε νὰ δώσῃ κάποιαν ἐξήγησιν στὸν ἑ-
 ξοχο αὐτὸν ἄνθρωπο ποῦ δέν τὴ ρωτοῦσε
 τίποτε :
 — Ξέρετε, προτιμοῦσα νὰ πληνώσουν ἑ-
 μένα, νὰ μὲ σκοτώσουν ἀκόμα; ἀλλὰ ἐξ-
 αγωγιμῶμαι στὴν ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ πληγ-
 ῶθῇ ὁ Γιωργάκης, νὰ κλάψῃ...
 — Τὸν ἀγαπᾷτε πολὺ...
 Ἡ Σόνια χαμογέλασε ταυφάρα...
 — Τὸ «πολὺ» εἶνε λίγο! ἀπάντησε ἡ
 πλά. Δέν ἔχω ν' ἀγαπᾷω τίποτ' ἄλλο στὸν
 κόσμο, καὶ γι' αὐτὸ συνήθισα νὰ λατεῦω
 αὐτὸ τὸ καὶδὶ ὁλοκληρωτικά!... Κάθε τί
 ποῦ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ ἀδίκηθῃ τῶς ὁ Γι-
 ωργάκης, ἡ ἔξαγριώνει, μὲ κάνει νὰ θναί-
 νω ἀπὸ τὸν ἐκτὸς μου, καὶ νὰ δημιουργῶ
 ἀνάμεσα τους σκηνές — ὅπως αὐτὴ ἡ ση-
 μερινή, ποῦ τὴν παρακολούθησα μόνος
 σας στὸ Πανελλήνιον!...
 — Μὲ συγχωρεῖτε! ἔκανε ζωπὸς ὁ Λαμ-
 πρινός. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς παρακολούθησα τὴ
 σημερινὴ σκηνή, μπορῶ νὰ ἔξωω πρὸ καλὰ
 ἀπὸ κάθε ἄλλον ὅτι δέν τὴν παρακολούθησα
 σεῖς...
 — Ἐπεπτε νὰ συγκαταθῇ...
 — Συγκατατεῖται καθεὶς ὡς ἓνα σημείον...
 Ὑμῶς τὸν κάνουν οἱ ἄλλοι, οἱ γυδαῖοι ἄλ-
 λοι, γὰ τὸ περάσθαι αὐτὸ τὸ σημείον, τότε
 ζυπνᾷτε μέσα στὸ ἄτομο ποῦ ἀδίκειται ὁ
 πρωτογονισμός, πούνη δυσάρεστος γιὰ
 ὅλους...
 Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μίλουσε ἀνετα γλυ-
 κά, χωρὶς νὰ ὠνῶν τὴ φωνή τῆς. Ἐδει-
 χνε πὼς ἦταν μορφωμένος, καλλιεργημέ-
 νος ψυχικά καὶ πνευματικά, καὶ ἡ Σόνια
 κατάλαβε πὼς βοσκοῦνταν σὲ ἀρετὰ μει-
 ονεκτικὴ θέσι ἀπέναντί του...
 — Πάντως, τοῦ εἶπε θεομιά, ἡ ὑπερά-

Ἡ κούνια

Ὁ Σωτηράκης ὁ Παντοῦφλας γύρι-
 σε ἀργὰ στὸ σπίτι του... φέσι! Γιὰ
 νὰ μὴν τὸν πάρῃ μυροδιὰ ἡ γυναίκα
 του, ἔβγαλε τὰ παπούσια του στὸ γῶλ
 κι' ἀνοίξε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα τῆς
 κρεβατοκάμαρας. Τὸ τρεῖσιμο ὅμως τῆς
 πόρτας ἐξυπνήσε τὴν συμβία του.
 Συμφορὰ του!
 Εὐτυχῶς ὅμως εἶχε τὴν ἐτοιμότη-
 τα νὰ τρέξῃ στὴν κούνια, ὅπου κοιμῶ-
 ντο τὸ παιδάκι τους καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ
 τὴν κουνάῃ μὲ μιὰ ὑπόκοφῃ μουρμού-
 ρα σάν ναουοῖσιμα.
 — Μὰ τί κάνεις, Χριστιανέ μου, ἐ-
 κεί τέτοια ὥρα; τὸν ρώτησε ἡ γυναί-
 κα του.
 — Ρωτᾷς τί κάνω; ἀπάντησε ὁ
 Σωτηράκης... Δέν βλέπεις πὸν τὸ παι-
 δι δέν ἔχει ὕπνο καὶ τὸ κουνῶ δύο
 ὥρες τώρα συνέχεια;
 — Κουνᾷς τὸ παιδί; ἀπάντησε ἡ γυ-
 ναῖκα του. Μπᾶ σὲ καλὸ σου! Μὰ τὸ
 παιδί κοιμᾷται στὴν ἀγκαλιά μου, τὸ
 πολλάκι μου! Κούνια πὸν σὲ κούναγε,
 μπικροῦλιαν!

Κόκκαλο ὁ Σωτηράκης!...
 Ο ΦΑΚΟΣ

πιστί σας μ' ἔσωσε ἀπὸ πολλὴ χειρότερη περὶ τέλει...

— Ναί, αὐτὲς οἱ δυὸ κυρίως μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἦταν ποὺ εὐκόλο νὰ βροῦν διόκι. Δὲν ὑπῆρχε ἕνας βασικοῦ μάρτυς ποῦνε παρακολούθησε τὴν ἀτιμία τους...

— Δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω!... ἔκανε ἡ Σόνια μ' ἕναν συγκινημένο αὐθορμητισμό.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... τῆς ἀπάντησε ἐκείνος, μὲ μίαν εὐγενικὰ ἀδελφοφιλία. "Ἄς μιλήσουμε λίγο γιὰ τὸν μικρὸ σας... Τὸν ἀνῆψο σας, δὲν εἴπαμε;...

— Ναί... τοῦ ἀπάντησε μὲ κόπο ἡ Σόνια.

Καταλάβαινε πόσο δύσκολο ἦταν γι' αὐτὴν νὰ λήψω μῆματα σ' ἐκείνον τὸ θαυμαστὸ ἄνθρωπο, ποῦ φαίνονταν, μὲ τὴν ἀσυγκρίτῃ τὸν εὐγένεια, σὰν νὰ μαγνῆτιζε τὴν ἀλήθεια μέσ' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της...

— Εἰσάστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ σχολεῖο;...

— Δυστυχῶς, εὐχαριστημένη ἢ ὀχι, πρέπει σ' τὸ χρόνον νὰ πάω τὸ Γιωργάκη σ' ἄλλο σχολεῖο...

— Γιατί;

— Εἶνε μεγάλῃ ἱστορία...

— Δὲν θάθελα νὰ σὰς βάλω στὸν κόπο νὰ μοῦ τὴ διηγηθῆτε, ἀν αὐτὸ σὰς στενοχωροῦ...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦρθε τὸ γκαρσόνι μὲ τὸ δίσκο γεμάτων φαγιά.

— Μά, πόσα παραγγέλλετε!... ἔκανε πολλὴ στενοχωρημένη ἡ Σόνια.

— Μπᾶ... Ἐνα μεζεδάκι, γιὰ νὰ πιούμε τὴ μπύρα μας... Ἄς φωνάξουν ὁμως καὶ τὰ παιδιὰ μας, πρὶν κρυῶσουν δὴ! αὐτὰ...

Ἡ Σόνια ἔφαξε μὲ τὰ μάτια της ἕνα γύρω. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, τὰ δυὸ παιδάκια ψάχναν μὲ μανία κάτω ἀπὸ τὰ βραχάκια.

— Λιλή... Γιωργάκη... Ἐλάτε!... τοὺς φώναζε.

Τὸ ἀγοράκι καὶ τὸ κοριτσάκι πλησιάζαν σ' ἕνα πραγματικὰ βορεμῆνες γάτες.

— Τ' εἶν' αὐτὰ, Γιωργάκη;... μάλῶς στε τρυφερά τὸ γυιὸ τῆς ἡ Σόνια. Ἐπεσεσ μέσα στὴ θαλάσσαι;...

— Θέτιστα, δὲν τὸ κάναε ἐπίτηδες... δικαιολογηθῆκε τὸ παιδί. Ἐκεῖ ποῦσχαν γιὰ καθούρησι, γλύστρησα ἀπάνω σ' ἕνα βραχάκι κι' ἔπεσα σὺν νερό...

— Καὶ σὺ, Λιλή;... ρώτησε ὁ Λαμπρινὸς τὴν κόρη του.

— Ἐγώ... ἀπάντησε ἡ μικρούλα. Πῆγα νὰ τραβήξω τὸ Γιωργάκη, καὶ γλύστρησα καὶ γώ!

— Ὅχι! διαμαρτυρήθηκε ἔντονα τὸ ἀγοράκι. Ἐγὼ σὲ τραβήξα χωρὶς νὰ θέλω...

— Τί φταῖς ἐσύ, ἀφοῦ γλύστρησε τὸ βραχάκι;...

— Ἐγὼ ἔφταγα!... Μὴν τὴν ἀκοῦτε...

— Ὅχι, ἐγὼ!...

Οἱ δυὸ γονεῖς παρακολοῦσαν μὲ τρυφερὸ χαμόγελο τὴν εὐγενικὰ αὐτὴ προστάθεια τῶν δυὸ παιδιῶν νὰ ρίξουν καθένα στους δικούς του ὤμους τὸ βάρος τῆς εὐθύνης... Στὸ τέλος, ὁ Λαμπρινὸς εἶπε:

— Καλὰ, ἂς ποῦμε ὅτι φταίτε καὶ οἱ δυό... Τώρα ὁμως, πῶς θὰ σκοπιστήτε;... Εἶνε φόβος νὰ πουντιάσετε...

Ἡ Σόνια ἔβγαλε τὰ παπούτσια τοῦ Γιωργάκη, ὑπερὰ τὰ παπούτσια τῆς Λιλῆς, μ' ἕναν αὐθορμητισμὸ ποῦ συγκίνησε τὸ Λαμπρινό...

— Μά, τί κάνετε;... Τὴν κόρη μου ἀφῆστε τὴ σὲ μένα...

— Τί λέτε;... Λὲν εἶνε δική σας δουλειὰ αὐτή... Εἶνε γυναικεῖα...

Χαμογέλασε μελαγχολικὰ ἐκείνος:

— Τόσον καιρὸ. πῶς κάνω χωρὶς γυναῖκα;...

Τώρα ἀνακατεῦνθε στὴ μέση ἡ Λιλή:

— Πῶς, καλὲ μπαμπά;... Γυναίκα δὲν εἶνε ἡ δεσποινὶς μου;...

— Ἀ, ναί... Ἐχομε τὴ γκουβερνάντα σου...

— Καὶ τὴν καμαριέρα... Καὶ τὴ μαγειρίσσα... Γυναίκες δὲν εἶνε ὅλες αὐτές;...

— Ναί, γυναῖκες... ἔκανε ἀφηρημένος ὁ Λαμπρινός.

Ἡ Σόνια, στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε

σκοπούσει τα πόδια των δυο παιδιών με το ματσάκι της.

— Μά, σταθήτε... έκανε ο άντρας, "Εχουμε πανιά ένα σωρό στο πίσω μέρος του άμαξιού...

"Ετρεξε με νεανική σθελατάδα κι' έφερε ένα μεγάλο σκούρο πανί.

— Νά σκουπίστητε μ' αυτό, παληό-παιδα — αγαπημένα μας παληοτάιδα!... είπε ψευταργιεμένος.

— Τώρα όμως, θά μέινετε χωρίς παπούτσια... έκανε ανήσυχη ή Σόνια. Μήπως κρυώσουνε στην ύγρασία;... Τί λέτε; πρόσθεσε, γυρίζοντας στο Λαμπρινό.

— Μοιραία τότε, θά μεταφερθούμε μέ-σα... απάντησε εκείνος. Θά χάσουμε, βέβαια, ή νυχτερινή μας ροιάντζα, αλλά θά κερδίσουμε το κρυολόγημα των παιδιών!...

Πραγματικά, μεταφερθήκανε μέσα, στο κλειστό μαγαζί. Καί σέ λίγο τρώγανε εκεί, σέ μία γωνία πού μπροστά της άνοιγότανε πρós το μέρος της θάλασσας μία μεγάλη τζαμαρία. Φάγανε μέ όρεξη, ήπιανε το ίδιο... Ός καί τά μικρά, ήπιανε κι' αυτά — μία υπύρσα στα δύο... "Υστερα από το καλό φαί, καί τίς τόσες συγκινήσεις της ήμέρας εκείνης μέ τίς κο-σιαστικές σχολικές επίδειξεις, τά βλέφαρα του Γιωργάκη καί της Λιλής βάρυναν.

— Θέλετε να σάς πάμε να κοιμηήτε στο αυτοκίνητο;...ρώτησε τά δυο παιδάκια ο Λαμπρινός.

— Ναι... Ναι... Μαζί... συμφώνησαν αυτά.

Πήρε το Γιωργάκη στην άγκαλιά της ή Σόνια, πήρε καί τή Λιλή ό μπαμπάς της καί τούς πήγανε στο αυτοκίνητο. Καί σέ λίγο τά δυο παιδάκια κοιμόντουσαν στο πίσω μέρος, άπάνω στ' αναπαυτικά καθίσματα.

"Ο Λαμπρινός κι' ή Σόνια γυρίσανε στο τραπέζι τους. Δισταχτικός εκείνος, τή ρώτησε:

— Τί λέτε; Δεν πάμε λίγο να περπατήσουμε πρós τή θάλασσα;... Τά παιδιά δέν μάς έμποδίζουνε πιά...

— Άν θέλετε... συμφώνησε εκείνη κοκκινίζοντας.

Βγήκανε από το μαγαζί, καί τραβή-ξαν πρós τήν έρμηκή ακροθαλασσία. "Η Σόνια περπατούσε μέ σκυμμένο κεφάλι. Φοβότανε τή μοναξιά στο πλεύρο του Λαμπρινού... Γιατί ή μοναξιά άφανεσε μοιραία τήν έγκαρδιότητα, κι' ή έγκαρδιότητα θά-κανε τίς όμολογίες ν' αναβλύσουν από τά χείλια... Καί — Όσέ μου! — τί όμολο-γίες θά μπορούσε να κάνει εκείνη στον έξωχο αυτόν άνθρωπο; Ψεύτικες; Άληθινες; Τίς ψεύτικες ένοιωσε να τίς άποκρουή άγαναχτισμένη ή ψυχή της, πού της πρόσταζε άνεπιφύλαχτη ελλίκριενα απέναντί του... Άληθινές, λοιπόν... Άλλοίμονο όμως! "Υστερ' από τίς άληθινές τίς όμολογίες, δέν κινδύνευε ή φτωχιά γυναίκα να διή εκείνο τόν ύπερφοχο άνθρωπο ν' απομακρύνεται από κοντά της μέ φόβη;...

Περπατήσανε ώρα πολλή, άμίλητοι. Τό σκοτάδι, τό απαλό βελουδένιο σκοτάδι της καλοκαιρινής νύχτας, τούς τύλιγε από παντού σά διακριτικότερο νάδι. Κάτω, στα πόδια τους, τό κυματάκι του Σαρωνικού, έόχθανε να ξεψυχήση σάν ήδονικός λυγμός...

— Πρέπει να σάς μιλήσω για μένα... τής είπε ερωτικά ο Λαμπρινός. Έμένα να μ' άκούσετε...

"Η Σόνια τόν κύτταζε άνακουφισμένη: Τώρα, δέν ύπρχε πιά λόγος ν' άνησυχή, μία καί ή δική της όμολογία αναβαλλότανε γι' άλλοτε...

— Σας άκούω... τού είπε άπλά, γλυκά.

— Δεν έξω... Καταφέρατε να μου έμπνεύσετε μία περίεργη έμπιστοσύνη, αύθάρμητη κι' άνεπιφύλακτη...

— Καί σεις τό ίδιο... τού πρόσθεσε έ-κείνη.

— Νομίζω σά να σάς έξωρo καιρό... Χρόνια...

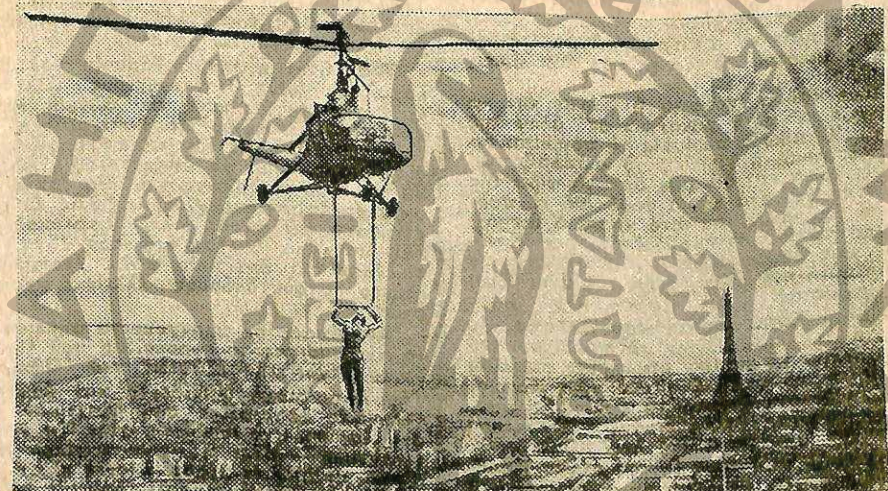
"Εκείσε τα μάτια της μέ συγκίνησι ή φτωχιά γυναίκα. Πόσο τήν ίκανοποιούσε αύτή ή τυφή έμπιστοσύνη του θαυμασίου αυτού, τού τόσο φανερά ξεχωριστού, άν-θρώπου!...

— Ξέρετε, συνέχισε ύστερ' από λίγο ο Λαμπρινός, μου φαίνεται περίεργο πώς τόσο καιρό δέν ένοιωσα τήν άνάγκη ν' α-

νοίξω την καρδιά μου σ' κάποιον — όπως
 απόψε! Με τριγύρισαν ένα σωρό γυναίκες,
 τις κράτησα όμως πάντα μ' επιμονή μα-
 κρὰ από την ψυχή μου... Πραγματική εγ-
 καρδιότητα δεν ένοιωσα γιά καμιά...
 Της άρεσε νά τον άκούη νά μιλάη... Κι'
 ύστερα, την κολακεύανε τόσο τὰ λόγια
 του!...
 Ο Λαμπρινός στάθηκε σ' ένα μικρό
 βροχάκι, πού από κάτω τον τὸ κύμα εισ-
 γυρούσε σέ μιὰ μικρή σπηλιά μ' έναν
 ήχο μονότονα μελωδικό.
 — Έχετε υποφέρει στή ζωή σας! τῆς
 πέταξε άπότομα.
 Τὸ κεφάλι τῆς Σόνιας έσκυψε σέ μιὰ
 σιωπηλή πονεμένη ομολογία...
 — Έχω υποφέρει κι' έγώ... συνέχισε
 ὁ άντρας. Δέν εἶμαι τόσο γέρος ὅσο φαί-
 νομαί!... Τὰ βάραινα μ' έχουνε τσακίσει!
 Ἡ Σόνια τὸν άφηνε νά μιλάη, χωρίς
 νά τὸν σταματά, νά καί χωρίς νά τὸν
 ρωτῇ γιά τίποτα. Τὸν άφηνε μόνο νά
 λήη μόνος του ὅ,τι ήθελε, ὅ,τι τοῦ άρεσε,
 καί τὸν άκούε μ' άπληστο σιωπηλὸ έν-
 διαφέρον.
 Εἶχα τὴν άνοησία νά βασίσω τὰ δ-
 νεира μου άπάνω σέ μιὰ γυναίκα άνάξια...
 ξανάπε ύστερ' από μιὰ μικρὴ σιγή, ὁ Λαμ-
 πρινός.
 — Τῇ μητέρα τῆς Λιλῆς; ρώτησε σι-
 γὰ ἡ Σόνια.
 — Τῇ μητέρα τῆς Λιλῆς... άπάντησε
 κι' εκείνος. Δέν εἶν' ανάγκη νά σὰς κου-
 ράει με λεπτομέρειες; φτάνει μόνο νά σὰς
 πῶ, ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα έγινε γιά μένα
 συστααμένη, προσηκτική... Ὑνειρευδόμεν
 τὴν εὐτυχία της καί προσπαθοῦσα νά τὴν
 έξασφαλίσω μὲ κάθε τρόπο... Τάρριετα ὅλα
 πρόθυμα, άνεπιφύλακτα, στὰ πόδια της...
 Ὅταν γεννήθηκε ἡ Λιλῇ, νόμισα πὼς ἡ
 εὐτυχία μου εἶχε ὀλοκληρωθῇ... Ἀλλοίμο-
 νο! Εἶχε προστεθῇ μόνο άνάμεσα σέ μέ-
 να καί σ' αὐτὴ τὴν άνάξια γυναίκα, ένας
 λατρευτὸς λουλουδένιος κρῖκος, γιὰ νά μ'
 άνταγκάσῃ άργότερα, ὅταν χρειάστηκε, νά
 πάρω μιάν άπόφασι ριζικὴ κι' άποτελε-
 σματική, νά πελαγώσω...
 Ἔσθυσε μελαγχολικά ἡ φωνὴ μέσ' στὴ
 νύχτα. Ἡ Σόνια μάντευε τὴν ταραχὴ τοῦ
 ἑνώτερικῇ του άναστατώσι, πού τοῦ
 προκαλοῦσαν αὐτὲς ὁ θλίδερές άναμνή-
 σεις...
 — Γιατί νά θυμόσαστε κάτι πού σὰς
 κάνει κόπο, πού θάπρεπε μὲ κάθε τρόπο
 νά ξεχάσετε;... πού εἶπε δειλὰ ἡ Σόνια.
 — Μπορεῖ νά νομίζετε, έκανε εκείνος,
 ὅτι τὴν άγαπᾶν ακόμα αὐτὴ τὴ γυναίκα...
 — Δέν νομίζω τίποτα...
 — Ἀφήστε αὐτὸ τὸ παγερὸ ὕφος τῆς
 ἀδιάφορης γνωστῆς, καί συγκατατεθῇτε
 νάρθετε πιὸ κοντὰ μου!... τῆς εἶπε άπό-
 τομα.

Ξαφνικά, η Σόνια σήκωσε το κεφάλι της. Μές' στο μισοσκόταδο, τὰ μάτια της λάμπανε δακρυμένα...
— Δὲν ἔχω δικαίωμα νάρθω πιά κοντά σας! τοῦ εἶπε ξερά, σχεδὸν ἐχθρικά.
— Γιατί;
— Γιὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ γιατί, πρέπει νὰ σὰς ἀνοίξω κι' ἐγὼ τὴν καρδιά μου... Καὶ αὐτὸ ὥσως γίνη κάποτε, ἀν' ἐξακολουθήσετε νὰ με τιμᾶτε μὲ τὴ φιλία σας... Πρὸς τὸ παρόν ὅμως, ἐπιτρέψτε μου νὰ σωπάσω...
— Μὲ βρίσκετε ὥσως ἀνάξιο γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας;... τὴ ρώτησε μὲ παραπονοὸ Λαμπρινός.
— *Όχι... τοῦ ἀπάντησε μὲ κόπο. Βρίσκω μόνο δύσκολο τὸ νὰ μιλήσω! Δώστε μου τὸν καιρὸ νὰ συγκεντρώσω τὸ θάρος μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὰς ἀνοιξῶ τὴν καρδιά μου...
Μεΐνανε γιὰ λίγο ἀκόμα σιωπηλοί. *Υ-στέρα, ξαναμίλησε ἡ Σόνια:
— Θέλετε νὰ γυριστομεῖ... τοῦ πρότεινε. Φοβόμαι μὴν ἐμπτισοῦνε τὰ παιδιὰ, μὴν πέσουν ἀπὸ τὰ καθίσματα τοῦ αὐτοκινήτου...
— Πάμε...
Γύρισαν. Τὰ παιδιά δὲν εἵχανε ἐμπτήσει. *Ο Λαμπρινὸς ἕκαψε στὸ βολάν μὲ τὴ Σόνια δίπλα του. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ τοῦ γυρισμοῦ, κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲ μίλησε...
IΣΤ'.

*Εκεῖνη τὴ νύχτα, ἡ Σόνια δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ ματι. Μέσα στὸ παραγγμένο της μυαλό, περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε, σὰ σειρὰ ἀπὸ γοητευτικὲς ἀναμνήσεις, αὐτὴ ἢ ὑπέροχη βραδυὰ τῆς ἀπόρσιμης εὐτυχίας, ποῦχε κυλήσει σὰν ἀπίστευτο ὄνειρο... Γιὰ πρώτη φορὰ, ἡ φτωχιά γυναίκα, ἡ ἀπόκληρη τῆς μοίρας καὶ τῆς ζωῆς, ἔβλεπε κάποιο φῶς ἀμυδρὸ νὰ σκίζει τὰ σκοτάδια ποὺ τὴν πνίγανε, καὶ νὰ τῇ χαρίζῃ λίγην ἐλπίδα... *Ὡς τὴ μαγικὴ ἐκείνη νύχτα, ἡ Σόνια εἶχε συνθηθεῖ νὰ βλέπῃ τοὺς ἄντρες σὰν βιαστικὲς περιπτώσεις, καὶ τὴ γνωριμία τους σὰν συναλλαγὴ. Γιὰ πρώτη φορὰ, συναντοῦσε, στήν ἑλευθέρι ζωὴ ποὺ, ἦσαν ἄντρα, ποὺ συγκέντρωνε τὰ προσκινὰ καὶ τοῦ ἀνθρώπου! *Ένος ἀνθρώπου γοητευτικὰ πονεμένου, μὲ τὴν εὐγενεικὰ ψυχὴ τοῦ ταπεινωμένης βαθεῖα ἀπὸ ἓνα ἀνάγκτο χέρι, μὲ τὴ διὰ νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ παρηγορηθῇ... Τῆς φαίνονταν ἀπίστευτὴ ἡ γνωριμία της μ' ἓναν τέτοιον ἄνθρωπον... Ποῦ βρισκότανε κρυμμένος τόσα φοβερά χρόνια, γιὰ νὰ τὴ σώσει, γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὴν πικραμένη τὴ ζωὴ, νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ γλυύτερο κατήφορο ποὺ τὴ μαγνητίζε θανάσιμα πρὸς τὴν ἀτύθυμη αὔρασο;...

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ

Στην εκάστοτη αεροπορική επίδειξη που έγινε στο Παρίσι η τολμηρή Γαλλίδα ακροάτρια 'Αντρέ Ζάν έκανε διάφορες θραυστικές άκροβατικές σ' ένα μονόζυγο κροαϊστικοί θαυμαστές της τη ρώτησαν πώς τόλμησε να κάνει τόσο επικίνδυνες άκροβατικές μιά Παρασκευή 13 (Ιουνίου) εκείνη απάντησε πως... ούτε το είχε προσέξει!

«ΝΑ είσαι πάντα ευχάριστη με τα έργα σου και το κοινό δεν θα σε ξεχάσει ποτέ!...»

Έχοντας πάντοτε στο νου της την αρχή αυτή ή διάσημη στίχο και κολλητήρια «Έστερ Ουίλιαμς» έχει κατορθώσει να είναι σήμερα μία απ' τις τοις πρώτες ευνοούμενες καλλιτέχνιδες του αμερικανικού κοινού. Το μυστικό της επιτυχίας της εξηγείται από το ανωτέρω ρητό. Η «Έστερ» επιδιώκει να είναι πάντα ευχάριστη στο κοινό. Αλλά για το σκοπό αυτόν δεν αρκούν μόνο οι ταινίες.

Η μεγάλη δημοτικότητα της λοιπόν, δεν οφείλεται μόνο στις ταινίες και στις φιλάνθρωπες πράξεις της, αλλά και στη... ναυαγιστική επίδοσή της! Με τόλμη, αλλά και κίνδυνο της ζωής της κατόρθωσε πέρυσι να σώσει από βέβαιο πνιγμό μία κοπέλλα 16 ετών στα ανοιχτά του Λόγκ Μπέιτς. Η νέα αυτή είχε θελήσει να κολυμπήσει με θυελλώδη καιρό αλλά στην επιστροφή κουράσθηκε γρήγορα. Μόλις κατάλαβε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν έβαλε τις φωνές. Για καλή της τύχη βρέθηκε εκεί κοντά η «Έστερ» με τα παιδιά της και τον άνδρα της. Χωρίς να διστάσει, έτσι όπως ήταν ντυμένη, πήρε μία βουτιά στη θάλασσα. Σε λίγο ξαναγύρισε με τη κοπέλλα, λιποθυμισμένη!

Μία άλλη φορά πάλι στη πλάζ της Φλώριδας η «Έστερ» με μαγιο και με το μικρό παιδί της στην αγκαλιά καθόταν στην ακτή. Πότε έπαιζε με το γυιό της και πότε παρακολουθούσε ένα μικρό κανό με τρία αγόρια 10—12 ετών που προσπαθούσαν ν' ανοιχθούν μακριά. Φυσούσε όμως αέρας και ο καιρός ήταν άσχημος. Σε μία στιγμή το μικρό κανό από αδέξια κίνηση των μικρών αναποδύνιστηκε. Τα παιδιά βρέθηκαν στη θάλασσα και παρ' όλο που ήξεραν κολύμπι έχασαν τη ψυχραιμία τους. Γύρισαν να παλεύουν και στο τέλος ένα από τα τρία θα πνιγόταν, αν δεν επέμβαινε η «Έστερ». Μ' ένα γρήγορο πήδημα βρέθηκε στη θάλασσα.

Επάνω: Η «Έστερ» Ουίλιαμς με το μικρότερο γυιό της σε μία πισίνα του Χάλλουουντ. Κάτω: Μεγάλοι μικροί προσκαλεσμένοι στην πισίνα της δημοφιλούς στάρ.

Η ναυαγιστική ΕΤΕΡ ΧΟΜΝΙΟΥΝΤ

Η Έστερ Ουίλιαμς και η φιλάνθρωπη δράση της

ρία αυτή η «Έστερ» σκέφθηκε ότι δεν θα ήταν άσχημα να παίρνει μαζί της τα δυο παιδιά της και τον άντρα της. Έτσι και έγινε. Όταν το καράβι έφτασε στο προορισμό του και άρχισε να αποβιβάζει τους επιβάτες στο λιμάνι, τη γοητεία του τοπίου και τις χαρούμενες φωνές των ταξιδιωτών

διέκοψαν σπαρακτικές κραυγές από τη πλώρη του καραβιού. Ήταν μία μητέρα που με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο φώναζε έξαλλη να σώσουν το παιδάκι της, ηλικίας 5 χρόνων, που από άπροσεξία είχε περάσει μέσα από τα κιγκλιδώματα και είχε πέσει στη θάλασσα! Σύγχυσις και ταραχή σ' όλο το πλοίο! Η μόνη που δεν έχασε τη ψυχραιμία της ήταν η «Έστερ». Άφησε τα παιδιά της στον πατέρα τους και η ίδια με μία θαυμάσια βουτιά από τη κουπαστή του πλοίου έπεσε στη θάλασσα αναζητώντας το παιδάκι. Το βρήκε σε λίγο κι' ανέβηκε μαζί του στην επιφάνεια. Κατόπιν το ανέβασε στο πλοίο λιπόθυμο και εκεί με μερικές αναπνευστικές κινήσεις το ξανάφερε στις αισθήσεις του και το παρέδωσε στη μητέρα του. Περιττόν να αναφέρουμε ότι ευθύς αμέσως η «Έστερ» έγινε αντικείμενο θερμότητας υποδοχής και ζωηρών χειροκροτημάτων!

Από την αξιολογη ναυαγιστική δράση που αναπτύσσει η διάσημη στίχο στις διάφορες ακτές της Καλιφόρνιας αξίζει να αναφέρουμε και τη διάσωση ενός σκύλου που συνέβη φέτος στις ακτές της πλάζ Μαλιμπού. Μία παχειά κυρία με το μαγιο της προσπαθούσε να παρασύρει στη θάλασσα και τον σκύλο της, ένα μεγαλόσωμο άσπρο τεροϊέ, που παραδόξως δεν ήθελε με κανένα τρόπο να μπη στο νερό. Τελικά η κυρία πήρε το ζωο στην αγκαλιά της και προχώρησε βαθειά στη θάλασσα. Ξαφνικά όμως ακούστηκαν απελπισμένες κραυγές που καλούσαν σε βοήθεια:

—Γίνεταί ο Τόμπι μου Βοήθεια. Γλυτώστε τον!

Πολλοί από τους λουόμενους που άκουσαν τις φωνές δεν έδωσαν σημασία, γιατί σκέφθηκαν ότι η ζωή ενός σκύλου δεν αξίζει τόσο, όσο η ζωή ενός ανθρώπου. Δεν σκέφθηκαν το ίδιο όμως και η «Έστερ», που έτυχε να βρίσκεται εκεί έτοιμη να βουτήξει στη θάλασσα. Μεγάλη φίλη των σκυλιών καθώς είναι—στη βίλλα της έχει τρία—έπεσε αμέσως στο νερό και σε λίγο έφερε στην ακτή τον Τόμπι, αλλά, σε κακή κατάσταση. Σε λίγο διαπίστωσαν ότι το σκυλί ήταν πολύ άρρωστο και γι' αυτό δεν ήθελε να βουτήξει στη θάλασσα. Φυσικά, την άλλη μέρα οι έφημερίδες δεν παρέλειψαν ν' αναφέρουν κι' αυτή την περιπέτεια της δημοφιλούς βεντέτας.

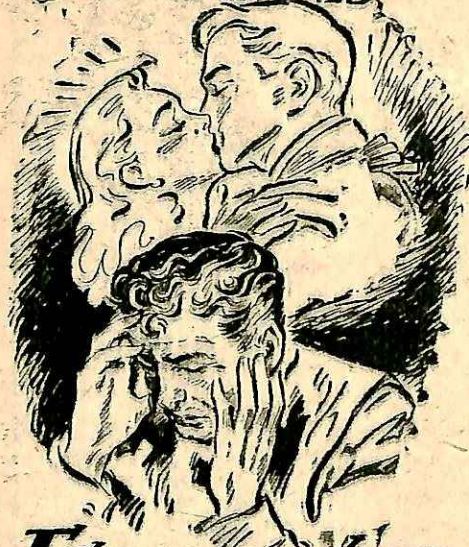
Όσο για τη κυρία που είχε το σκυλί, αυτή ενθουσιάστηκε τόσο πολύ για τη διάσωση του αγαπημένου της Τόμπι, ώστε έδωσε στην «Έστερ» ένα χαρτονόμισμα των 100 δολλαρίων για τους φιλάνθρωπικούς σκοπούς της!

A. ΠΙΚΕΤ

Τζίν
Πίτερς

Γερασμένα ΝΕΙΑΤΑ

Μεγάλη ζωή!...

Μέρα και νύχτα δουλεύοντας απάνω στα ξένα φορέματα, είχε νοιώσει τα νεύρα της σιγά-σιγά να μαραζινώνονται, τα κορμιά της να σκεδώνουν, τα μάτια της να θαμπώνουν...
 Ήταν σκληρή η δουλειά. Σκληρή κι' αχαριστική. Για ένα φτωχό μεροκάματο, η Κατινίτσα είχε δώσει τη ζωή της, την ψυχή της, τα όνειρά της... Άργα τη νύχτα, όταν γυριζε στο σπίτι, ένιωθε τακισμένο το κορμί της και την καρδιά της γεμάτη βασανιστικούς πόθους, που τη φλογίζανε μαρτυρικά, χωρίς να βρίσκει ποτέ μια ευτυχισμένη παγωματίτσα, για να θύση τη φωτιά της... Ξένα τα φορέματα, ξένες οι τουαλέτες... Άλλες, πλουσιές, προνομιούχες της ζωής, θα χείδε με το μετάξι, το ατλάκι, το βελούδο! Γι' αυτήν, ο αλάτιζας και το τσιτάκι της δραχμής, μαζί με τη σκληρή, την ασταμάτητη δουλειά...

Και νάτανε μόνον αυτό! Η φτωχιά η μοδιστρουλά ητανε κι' άσκημη... Κοντή, αδύνατη, με το κορμί της άσημαντο, χωρίς γραμμές που να προκαλούν κάποια αντρική προσοχή... Λιγνά τα παδαράκια της, τάνω-θε άνικανα να αναδειχτούν ακόμα και με την πιο ακριβή κάλτσα... Από που ν' αρχίσει και που να τελειώσει η Κατινίτσα;... Από τη φτωχία της, από τη μιζέρια της, ή από την άσκημη της;...

Μιά φορά, από κάποιο έμπροσθεν κάποτε, ν' άσκημη! Δεν ήτανε ζωή αυτή... Ήταν ένα μαρτύριο καθημερινό, που συνεχίζονταν χωρίς έλπιδα να σταματήσει ποτέ, και που θα συνεχιζόταν ως την τελευταία της πνοή... Ναι, μά η Κατινίτσα ήθελε να ζήσει! Κι' έτσι, καθώς ζούσε δίπλα στα απρόσιτα πλούτη των άγνωστων κυριών που φάνανε με τις λιμουζίνες τους γεμάτες μεγαλοπρεπεία στο μοδιστράδικο, έτσι καθώς κρατούσε τις πανακριβές τουαλέτες που άνα-δεικνύανε τις ξένες γραμμές, η φτωχιά κι' άσκημη μοδιστρουλά ένιωθε το μαρτύριο της πιο μεγάλο και τον πόθο της ζωής να της πνίγει άδασταχτα την ψυχή... Άχ, και να μπορούσε να ζήσει κι' αυτή! Και να κατάφευγε να την προσέβουν, να γινότανε το λαμπρό επίκεντρο του αντρικού ενδιαφέροντος! Πώς όμως;... Με ποιόν τρόπο;... Ήταν άσκημη, άσημαντη... Δεν ήτανε όμως πιο άσκημη από άλλες, που παραγγέλλανε τα πιο πλούσια φορέματα μέσα στο ατέλει, τα φοράγανε και γινότουσαν κομψές... Θα μπορούσε κι' αυτή να γίνει κομψή... Άρκε να γυε ένα φορέμα! Ένα από τα τόσα ξένα φορέματα, που περνούσαν άδικο από τα φτωχά της χέρια, με τα δαχτυλά τους χιλιοστρημένα από τη βελόνα... Τα ξένα φορέματα που πνίγαν να χαϊδεύουνε, με την απαλή τους μεγαλοπρέπεια, άλλες γυναίκες γραμμές, άλλα προνομιούχα κορμιά... Κι' ένα βράδυ, τ' άπρόσβασε! Θα ζούσε κι' αυτή! Με ποιόν τρόπο; Με τον έκβιαστικό τρόπο της κλειδιάς!... Μια κι' η ζωή δεν έμπαινε από την πόρτα, άμπαινε έ-κβια από το παράθυρο!... Ήτανε Σαββατάβραδο. Τα κορίτσια τ' έλ-

λα, είχανε φύγει. Στο μοδιστράδικο είχε μείνει μόνο αυτή. Είχε αναλάβει να τελειώ-ση ένα φορέμα που έπρεπε να παραδοθή από-ψε. Φεύγοντας η κυρία Ζωρζέτ — η διευ-θύντρια του μοδιστράδικου — της είχε πη-: — Το φορέμα θα το πιάς έσύ στην κυρία Ζερλέντη... Θέλει τέλειωμα μόνο το φερ-μουάρ και σιδερώμα... — Καλά, κυρία... Θα το τελειώσω, και θα το πιάω... — Ύστερα, κλείσε έσύ, πάρε το κλειδί μαζί σου, κι' έλα πρωί-πρωί τη Δευτέρα, για ν' άνοιξης, πριν έρθουνε τ' άλλα κο-ρίτσια... — Καλά, κυρία... — Όταν έμεινε μόνη της η Κατινίτσα, μέ-σα στο μεγάλο ατέλει που βούξινε όλη μέρα σαν εργάτικό μελίσσι και τώρα ήταν έρημο και σιωπηλό, ένιωσε κάτι σαν ήδονική ανα-κούφιση... Ήτανε μόνη της! Μόνη της, με το φορέμα της κυρίας Ζερλέντη... Ήτανε μια περίφημη τουαλέτα από βαρύ μαύρο μαροκέν, γαμψισμένο με πούλιες και με α-πλικασίον από βελούδο... Πώς να της πη-γαινε, άραγε; Η Ζερλέντη ήτανε κι' αυτή κοντή, μικροσώμη, αδύνατη, σχεδόν στο μπόι της Κατινίτσας.

Άσυναίσθητα, μόλις τέλειωσε το φερ-μουάρ, η μοδιστρουλά γδύθηκε μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη και καίωρε για λίγο τον εαυτό της, που δεν της φάνηκε τώρα τόσο άποκρουστικό, γιατί τα μάτια της λάμπα-νε, τα μάγουλά της ήτανε κόκκινα, το λιγνό κορμάκι της έρθωνταν ολόγυρο!... Χωρίς να το καταλάβει, η Κατινίτσα βρέθηκε ντυ-μένη με την καινούργια τουαλέτα της Ζερ-λέντη! Και τότε, δεν άναγνώρισε τον εαυτό της στο μεγάλο καθρέφτη... Μά, αλήθεια, νάτανε αυτή, η καμιά άλλη!... Έκείνο το θαυμάσιο, το εξαίσιο γυναι-κείο άριστοσύνημα, ήταν η άσημη Κατινί-τσα της κυρίας Ζωρζέτ!... Χτένισε με πυ-ρετό τα μαλλιά της, έβαλε τα νύχια της. Και είδε τον εαυτό της μεταμορφωμένο εν-τελώς... Μόλις όμως η ματιά της κατέβηκε προς τις κάλτσες, προς τα παπούτσια, η Κατινίτσα απογοητεύτηκε: Τι κάλτσες ήταν αυτές; Τι παπούτσια για τέτοια τουαλέτα;... Άνοιξε πυρετικά το φτωχικό της τσαντάκι. Μέσα είχε όλο το βδομαδιακό, μαζί με τρία δίπλα μεροκάματα για νυχτέρι, πούχε κανε αυτή τη βδομάδα. Της φάνανε για ένα ζευγάρι παπούτσια! Βγήκε βιαστική, έκλει-σε το ατέλει, και προχώρησε στο πρώτο άριστοκρατικό παπουταϊδικο που βρέθηκε στο δρόμο της. Διάλεξε ένα κομψό ζευγάρι βρα-δυνα πέδιλα, τα φόρεσε, τα πλήρωσε κι' έ-κανε να φύγει...

— Τα παλιά σας;... τη ρώτησε ο υπά-λλος. — Κρατήστε τα, σας παρακαλώ... του ά-πάντησε κοκκινίζοντας. Στέλνω και τα παίρνω μια άλλη ώρα... Κάλτσες δεν άγώρας. Δεν είχε πιά πα-ρά λίγα, ελάχιστα λεφτά στην τσάντα της.

— Δίνει τα δικά μου μοντέλλα και σ' έλ-λες!... Άκουσ άναβίδια!... Κι' έγω πληρώνω κάθε μοντέλλο μια περιουσία!... Γοητευμένη, η Κατινίτσα έκλεισε ηδονικά τα μάτια της: Την είχε έλξει μια πούσια κυρία της... Άθνηας!... Σήκωσε το ποτήρι της με κέφι και ρούφηξε ως κάτω το πα-γωμένο κρασί, εις ύψος της μεγάλης ζωής — και της ζωής που θ' άπολαύετο!... Μαζί με το κρασί της έπινε και κινίνη! Έξη σε κάθε γουλιά! Θα τελειωναν όλα πριν άνησυχήσει το γκαρσόνι με το λογα-ριασμό... Μόνο το φτωχό σφάβο συλλογίζε-τανε, που περίμενε στην έσδα... Σήκωσε τους ώμους της: Δεν μπορούσε να τους πληρώσει όλους! Έπί τέλους, για να πλη-ρωθούν, άς μοιραζόντουσαν, το γκαρσόνι κι' ο σωφέρ, το φορέμα της — το φορέμα της Ζερλέντη!...

ΕΞΥΠΝΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Τα σκουλαρίκια «ΙΚΕ» είναι μια από τις πιο έξυπνες ιδέες που έπενονσαν οι Άμερικανίδες που έχουν ταχθεί με το μέρος του Άϊζενχάουερ, για να προπα-γανδίσουν την υποσημειότητα του δημο-φιλούς άντιστρατήγου.

Ίσα-Ίσα για τα κινίνα... Πήρε δυ σωλή-νάρια από κάθε φαρμακείο — δέκα σωλή-νάρια το όλο. Τάκνωσε μέσα στο φτωχικό της τσαντάκι και σταμάτησε ένα ώραίο τα-ξί που περνούσε.

— Στο «Μαξιμ»... διάταξε το σωφέρ, με ύφος κυρίας που δεν είχε συνηθίσει παρά να διατάζει στη ζωή της. — Είχε άκουσει πως υπήρχε μέσ' στην Ά-θνα ένας παράδεισος που τον λέγανε «Μα-ξιμ»... Άπρόσitos παράδεισος για τους φτωχούς κολασμένους. Η Κατινίτσα όμως άπάψε δεν άνηκε σ' αυτούς! Άνηκε στη με-γάλη άριστοκρατία του πλούτου! Ήταν η κυρία Ζερλέντη, με το καινούργιο της φορέ-μα, δημιουργία του ατέλει «Ζωρζέτ»... Φτάνοντας στη φωτολουσμένη έσδα του νυχτερινού κέντρου, η Κατινίτσα κατέβηκε, γεμάτη μεγαλοπρέπεια, και είπε στο σωφέρ: — Περίμενε...

Και μπήκε από τη μεγάλη πόρτα, ενώ ο πορτιέρης με τη χρυσή λιβρέα, υποκλινότανε μπροστά της... Άόριστα, η μοδιστρουλά είχε τη συναίσθηση, ότι η υπόκρισι γινόταν όχι σ' αυτήν, αλλά στο φορέμα!... Μπήκε στον ώραίο κήπο, που κάτω από κάθε του δέντρο, βρισκότανε κι' από ένα τραπέζι. Διάλεξε το πιο κεντρικό κι' έκει κάθισε. Ένα γκαρσόνι έτρεξε να δεχθή τις διαταγές της — ή, καλύτερα, τις διαταγές της τουα-λέτας της...

Η Κατινίτσα παράγγειλε φαί και κρα-σί. Τρώγοντας και πίνοντας ίδιως, είχε τη συναίσθηση πως άποτομα είχε μεταφερθή σ' έναν άλλον κόσμο, σ'άβανα όνειρεμένον... Ένα σωρό άνοικτα μάτια, έννοιους καρφα-μένα άπάνω της, η κομψή πελάτισσα πού-τρωγε μοναχή της! Κάποιον περίμενε, φυσι-κά... Μά το προσωπό της ήταν άγνωστο... Μήπως ήτανε καμιά όμογενής από την Άγ-γυπτο, από τις Ίνδιες;... Κάτι τέτοιο θά-τανε...

Ξαφνικά, η Κατινίτσα κέρωσε. Στο κέν-τρο φάνηκαν δυο κυρίες και τρεις κύριοι. Στη μια κυρία, η φτωχιά μοδιστρουλά άνα-γνώρισε με φρίκη την Ζερλέντη, την κυρία που θάπρεπε κανονικά να φορά το φορέμα εκείνο από μαύρο μαροκέν με τις βελουδένιες άπλικασίον!... Η παρέα έκαισε ακριβώς δίπλα στην Κατινίτσα. Στην άρχη, η Ζερ-λέντη δεν την πρόσεξε. Ύστερα όμως, η Κατινίτσα ένιωσε τα μάτια της πελάτισ-σας να καρφώνονται άπάνω της — δηλαδή άπάνω στο φορέμα... Καί άκουσε την πλού-σια πελάτισσα να λήη στην παρέα της θυ-μωμένη:

— Ά, μά αυτό είνε από τ' άγραφα! Θα το πληρώσει ακριβιά η Ζωρζέτ!... — Ποιό, θάλας; τη ρώτησε ένας από τους κυρίους.

— Δίνει τα δικά μου μοντέλλα και σ' έλ-λες!... Άκουσ άναβίδια!... Κι' έγω πληρώνω κάθε μοντέλλο μια περιουσία!... Γοητευμένη, η Κατινίτσα έκλεισε ηδονικά τα μάτια της: Την είχε έλξει μια πούσια κυρία της... Άθνηας!... Σήκωσε το ποτήρι της με κέφι και ρούφηξε ως κάτω το πα-γωμένο κρασί, εις ύψος της μεγάλης ζωής — και της ζωής που θ' άπολαύετο!... Μαζί με το κρασί της έπινε και κινίνη! Έξη σε κάθε γουλιά! Θα τελειωναν όλα πριν άνησυχήσει το γκαρσόνι με το λογα-ριασμό... Μόνο το φτωχό σφάβο συλλογίζε-τανε, που περίμενε στην έσδα... Σήκωσε τους ώμους της: Δεν μπορούσε να τους πληρώσει όλους! Έπί τέλους, για να πλη-ρωθούν, άς μοιραζόντουσαν, το γκαρσόνι κι' ο σωφέρ, το φορέμα της — το φορέμα της Ζερλέντη!...

— Ά, μά αυτό είνε από τ' άγραφα! Θα το πληρώσει ακριβιά η Ζωρζέτ!... — Ποιό, θάλας; τη ρώτησε ένας από τους κυρίους. — Δίνει τα δικά μου μοντέλλα και σ' έλ-λες!... Άκουσ άναβίδια!... Κι' έγω πληρώνω κάθε μοντέλλο μια περιουσία!... Γοητευμένη, η Κατινίτσα έκλεισε ηδονικά τα μάτια της: Την είχε έλξει μια πούσια κυρία της... Άθνηας!... Σήκωσε το ποτήρι της με κέφι και ρούφηξε ως κάτω το πα-γωμένο κρασί, εις ύψος της μεγάλης ζωής — και της ζωής που θ' άπολαύετο!... Μαζί με το κρασί της έπινε και κινίνη! Έξη σε κάθε γουλιά! Θα τελειωναν όλα πριν άνησυχήσει το γκαρσόνι με το λογα-ριασμό... Μόνο το φτωχό σφάβο συλλογίζε-τανε, που περίμενε στην έσδα... Σήκωσε τους ώμους της: Δεν μπορούσε να τους πληρώσει όλους! Έπί τέλους, για να πλη-ρωθούν, άς μοιραζόντουσαν, το γκαρσόνι κι' ο σωφέρ, το φορέμα της — το φορέμα της Ζερλέντη!...

ΒΕΡΘΕΡΟΙ

Ο φρουρός που δεν φύλαγε τίποτα

Μιά μέρα του 1859, ο τσάρος Άλέξανδρος Β' κυττάζε τυχαίως από ένα παράθυρο του παλατιού του και πρόσεξε με άπορία κάτι που δεν είχε τύχει να παρατηρήσει ως τότε: Στη μέση ενός λιβαδιού, έξω από το πα-λάτι, στεκόταν άκίνητος ένας έφιππος και π-πλισμένος φρουρός. Τι ζητούσε εκεί, αφού δεν υπήρχε τίποτα για να φυλάξει; Ο τσάρος ρώ-τησε τους υπάλληλους του, κι' αυτοί έπα-σαν κι' άνακαλύψαν την έκπληκτική έξηγησι: Μια μέρα, η τσαρίνα Αικατερίνη Γ' περνούσε από το λιβαδί αυτό, όταν πρόσεξε ένα άγριον-λούλουδο έτοιμο ν' άνθίσει. Μολοντί δεν ή-ταν πολύ άσθηματική, τη συγκίνησε ώστόσο αυτό το πρώτο σημάδι της άνοιξης. Διε-τάξε λοιπόν να τοπαθετηθή δίπλα στο λου-λούδι ένας φρουρός, για να μη το πρήσει κάποιος άπρόσεκτος. Μετά 10 μέρες, το άγριον-λούλουδο είχε μαραθρή κι' η τσαρίνα το είχε ξεχάσει. Κάποις όμως δεν τόλμησε να της ξεχάσει, και το φρουρό, γιατί ήταν άβουλητος υπέθυνησε, έτσι, 100 χρόνια άργότερα, έ-ξακολουθούσε να φυλάη άκίνητος στο μέρος έ-κείνο ένας στρατιώτης έφιππος!

Ο Ζάν Γκαμπνέν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Τα δίδυμα κοριτσάκια της Ίνγκριντ Μπέργκμαν ζυγίζουν μόλις γεννήθηκαν 3 κιλά 250 το ένα και 3 κιλά 750 το άλλο. Το ένα έχει τα καστανά ματιά του πατέρα του και το άλλο τα γαλάνα της μητέρας του. Το άδύνατο δεν έχει ακόμα ά-ποφασίσει ποιά θνύματα θα δώ-ση στα νεογνά...

Η Ίνγκριντ θά ήθελε πολύ να τους δώσει σουσιλά όνοματα. Ο Ροσελίντ πάλι θέλει τα όνομα-τά τους ν' άνίζουν από «Ρ». γιατί, όπως όλοι οι Ρωμαιοί, πι-στεύει πως το γνάμμα αυτό ως άνοικό φέρονε γούρι.

Στο μεταξύ, στο Λος Άντζε-λες έγινε η δική νιά να άποφα-σιστή άν η μικρή Πία (13 γό-νων) θά παροδινόνταν στην Ίν-γκριντ Μπέργκμαν ή θά παόε-νε κοντά στον πατέρα της, τον γιατρό Λίντσορμ. Ο δικαστής άπέσπρωξε την αίτηση της Μπέ-ργκμαν. Έκάλεσε όμως τον γιατρό Λίντσορμ να προσπαθήσει να συμφιλιώσει τη μικρή με την υ-πέρτα. Της νωστόν, η μικρή Πία είχε δηλώσει στο δικαστήριο ότι θέλει να έανασθ την υ-πέρτα της...

★ Στο Παρίσι έγινε η διανομή των «Νικόν», δηλαδή των «Ο-σκα» του γαλλικού κινηματογράφου. Ίδου τα όνοματα ήθοποιών και έσων που θα δεινθούν: Το καλύτερο φίλου: «Ένα μεγάλο ά-φεντικό». Η καλύτερη ήθοποιός: Μαυτελέν Ρομπινσόν. Ο καλύτερος ήθοποιός: Ζάν Γκαμπνέν. Το καλύτερο έξνο φίλου: «Σαυών και Δαλιδά» του Σεσίλ ντε Μίλ. Η καλύτερη έξνη ήθοποιός: Μπέττυ Νταί-βις. Ο καλύτερος έξνος ήθο-ποιός: Γκάου Κούπεο.

★ Ο Μωρίς Σεβαλιέ κέρδισε ένα καινούριο, άκετά παρόενο τίτλο. Οι Γάλλοι δια-φωτιστά δεν άνεκνούσαν ως τον «καλύτερο διαφωτιστή» της πα-τρίδας τους.

★ Από τις 16 μένοι τις 24 Ίανουάρι έγινε στην άλλη νεοανι-κή ποταέουσα το «Δεύτερο κινη-ματογραφικό φεστιβάλ του Βερο-λίνου». Στο φεστιβάλ αυτό δεν άπόνεονταν βοαθεία ούτε και ύ-πνοι έλλανόδοκος έπιτορπ. Τό φίλου τα κόνει το ίδιο το κοινό γι' αυτό και τα άποτελέσματα άόγαν να βγούν Έσέτος πήσαν μέρος στο φεστιβάλ 15 κοστή και παρευεθήκαν σ' αυτό πολλοί έξνοι ήθοποιοί και σκηνωτές με-ταξύ των οποίων ο Άνατόλ Λίτβακ, ο Πέντρον Αο-μενταρίθ, η Ντολορές έντελ Ρίο, ο Όοσον Ού-έλλας, ο Ούύλλιαμ Χόλ-τεν κ.ά. Τα περισσότερα φίλου πρεβλήθησαν στο «Βαλμυρ» το μεγάλο ύμαιορο σινεμά του

Βερολίνου που έχει 24.000 θέ-σεις.

★ Στο Παρίσι πέθανε την πε-ρασμένη έβδομάδα το ώοαίότερο μανκεν της Γαλλίας: ή Π ο α-λ ί ν. Η άτυχη νέα που ήταν υό-λις 30 γόνων έπεσε θύμα έ-νός άυτόκινητικού δυστυχήματος ενώ νύοιζε στο Παρίσι για να ύπονοάση το πρώτο της κινημα-τογραφικό συμβόλαιο. Η Ποαλίν που έοναόζον από 14 γόνων, ύπληξε κατά σείον μαθήτοια σε οικο ασπτικής ναντά πωλήτοια. μοδιστρουλά νομαυατέυ.

Το 1943, ύστερα από φοίτησι δυο μινών σε μια σχολή μανκεν, προσελήθη στον όικο Λουσιέν Λελόν όπου έοναόζον τότε ως σκεδιστές ο Μπαλακνί. Όταν ο τελευταίος άνοιξε το 1945 δι-κό του όικο, πήρε μαζί του την Ποαλίν με την ύπόσχεσι να την κώνη το «πρώτο μανκεν του Παρισίου». Έπειτα, το 1948 ή Ποαλίν έξελήνη από τους άνα-γνώστες του κινηματογραφικού πεοιοδίου «Σινεμόν» «Μίς Σινε-μόν» και έκανε έτσι δωδεάν ένα ταξίδι στο Χόλλυγουντ. Ύστερα δέ από άκετές έμφανίσεις της σε διάφορα φίλου αλλά σε όλους εοικυούται. έπρόκειτο να παίξη τον πόδο της σημαντικό όλο. Δεν πόδοτασε όμως να ίδθ το ό-νειρό της αυτό να παναμοποιή-ται.

★ Ο Ίταλδος σκηνωθέτης Γκούντο Μπεοτόλι θά νυοισθ στη Ρώμη την «Τοίτη νυνάκι» με την Σεσίλ Ρομπιν. Έκτός από τον τίτλο, το φίλου δεν θά έ-νυ τίποτα άλλο κοινό με τον «Τοίτη άνθρωπο».

★ Ο πασάωνδος Γκαμπιέλ Πασκάλ, που έτοιμάει μια κινηματογραφική βιογραφία του Γκάντι, έγινε ποστέινι τον πα-ταγωνιστούντα όλο στον Άγγλο ήθοποιό Άλεξ Γκίνες. Έ-πειδή όμως έκείνος δεν δέντηκε την πρόσσι, ο πασάωνδος άνα-ήλπει τώρα τον πρωταγωνιστή του μεταξύ των ήθοποιών του Ίνδι-κού κινηματογράφου.

★ Ο Τζών Γουαίην και η γυναίκα του, η Μελίκανα ήθο-ποιός «Έπεσανότι Μπάρ, γώοι-σαν. Ο δικηγόρος του Τζών δή-λωσε στους δημοσιογράφους ότι η Έσπερινίτσα έανανύοισ στο Μελικό. Ποός το παόν όμως κα-νείς από τους δυο σκύνους δεν ύπεβάλε αίτηση διαλύνου.

★ Η Άννα Μανιάνι, που βοίσκεται τώρα στο Παρί-σι, είναι η πιο φαντακή θαυμά-στοια της Περούβιανής τσαου-διότριας Ύια Σουακ που έμ-ανίζεσαι τις ήμέρες αυτές στο Παρισινό κοινό.

★ Ο Τσάος Λάτον θά παίξη τον όλο του Ηωόθ στο φίλου «Σαλώμη» που θά νυοισθ στο Χόλλυγουντ με πρωταγωνι-στοία τη Ρίτα Χαίγινου-ωοθ.

★ Ο Ίταλδος σκηνωθέτης Λου-ταίνο Βισκόντι, που βοίσκεται στο Παρίσι, έποτέινε στην Μι-σέλ Μοργκάν να παίξη στο πασενές του φίλου τον όλο μίς Ίταλδος ήρωίδος του πασσιέ-νου αιώνος. Η Γαλλίδα στοό δέ-ντηκε με ποδοβία την πρόσσι.

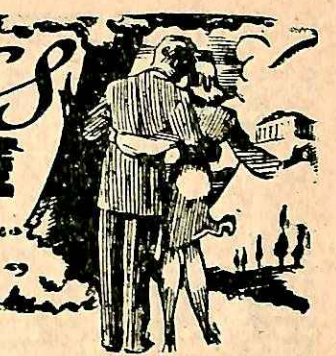
★ Αν η «Στάο Γαλλία» Κλάντ Γκοντόν δεν κε-δίση στο Λονκ-Μπότε τον τί-τλο της «Στάο Ψήλλος» δεν θά «νυοισθ» στο στούντιο του Χόλ-λυγουντ, αλλά θά έμφανισθ σ' ένα γαλλικό φίλου υόλις έπιστοέ-νυ στην πατοίδα της. Έτσι κι' άλλως έλαβή κερδισμένη θά βγί.

★ Η κόρη της Βίβιαν Λί, ή Σοούζαν Χόλυαν ήλικίας σήμερα 18 γόνων είναι τοελά έ-πατευήνη κι' έλλωσε στη υπέ-ροα της δι έθ'ι να παντοευή.

ΤΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

320 λίρες

Η Σάσα τηγάνιζε πατάτες έ-κείνο το βράδυ, έντελώς άνυπό-πτη για τη μεγάλη εύτυχία που την περίμενε. Το μόνο που πε-ρίμενε ήταν νάρη ο Γρηγόρης από τη δουλειά και να στρωθ σ' τ φαί. Ίσως να πήγαιναν και στον συνοικιακό κινηματογράφο. Ίσως και να μέναν στο σπίτι, για να χώνουν οικονομία τα εισι-τήρια.

Έτσι περνούσε ή ζωή τους, ήσυχα, μετρημένα και φτωχικά. Κι' έτσι θα περνούσε — άλλοι-μονο! — για όλα τους τα χρό-νια, έκτός άν... Καί, ξαφνικά, άνοιγει με πά-ταγο ή πόρτα και μπαίνει σαν σφουγγας ο Γρηγόρης. Καί βά-ζει κάτι άλλοκοτες φωνές: — Σάσα! Ζήτωωω!... Η Σάσα τον κυττάζει παρα-ξενεμένη.

— Τρολλάγηκες; του λέει. Ο Γρηγόρης την άρπάζει και της σκαίει ένα φίλι στο λαιμό. — Τι έπαδες! — Κύττα δώ! Της έβαλε υπορσά στα μά-τια μια έφημερίδα. Της έδειξε έ-ναν τίτλο: «Οι κερδισάντες ά-ριθμοί του λαχείου».

— Ο άριθμός μας! φωνάζει, νοροτηδώντας. — Ναι, ναι, ναι!... Έβδωμήντα πέντε έκατο-μύρια!... Τώρα φώναζαν ζήτω και οι δυο. Ο Γρηγόρης έπιασε τη γυ-νάικα του από τη μέση και βάλθηκαν να χορεύουν βάλς. Έβδωμήντα πέντε έκατομύ-ρια! Μ' ένα τέτοιο ποσόν, μπο-ρεί ν' άλλαξε ή ζωή τους. Αυτό ήταν το «άν» που δεν είχαν πά-ψει να έλπιζουν.

— Πρωί-πρωί, ο Γρηγόρης έφερε ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Παιδιά, προχωρήστε έσείς. Έμεις μένουμε από λά-στιχο!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ειδικό γαμόγελο που παίρνουν οι κερδισμένοι του λαχείου. Την ίδια μέρα, η φωτογραφία του Ζευγαριού είχε μπη στη δι-τρίνα του γραφείου: — Ο κ. Γρηγόρης και ή κυρία Σάσα Ε. που κέρδισαν τα 75 εκατομμύρια του υπ' αριθ. τόσο λαχνού. πωληθέντος υπό του Πασντορείου μας.

— Καί τώρα τί θα τα κάνουν με αυτά τα λεφτά; ρώτησε ή Σα-σα, καθώς άποθαμάσε τον όγκο των χαρτονομισμάτων, που είχε άπλωθ άπάνω στο τραπέζι. Άληθινά, ένα μεγάλο πρόβλη-μα έμπαινε τώρα μπροστά τους. Πολλά πράγματα, μπορεί να γί-νουν μ' έβδωμήντα πέντε έκα-τομμύρια. Μπορούσαν να τα έί-ξουν σε μια έπιχείρησι. Να τα τοκίσουν. Ν' άγοράσουν ένα δι-κό τους σπίτι. να γλυτώσουν από το νοίκι, μήνας μπαίνει-μήνας βγαίνει. Ν' άποκτήσουν ένα άυτόκινητο, που τόχουν ά-γιάτρευτο κάμμο. Κι' άλλα πολλά.

— Είνε νωρίς ακόμα για ν' ά-ποφασίσουμε είτε ο Γρηγόρης. Αυτά τα ζήτήματα θέλουν με-λέτη! — Ναι, έτσι είναι, συμφώνησε και ή Σάσα. Δεν πρέπει να βια-στούμε. Όμως, που θα τάχου-με, στο μεταξύ; Δεν θα βάζουμε στην Τράπεζα; — Δεν ένω έμπιστοσύνη! εί-πε ο Γρηγόρης. Αν κόνη πως γίνεται ένας πόλεμος, ξαφνικά, χαιρέτα τα! Κι' αν ή Κυβέρν-ησι θά βγάλη ένα νόμο αύριο και θά πη δεσμεύονται οι καταθέ-σεις! Όχι, άσε τις Τράπεζες, να χαρή! Η καλύτερη Τράπε-ζα είναι το σπίτι! — Όποτε, θα τα φυλάξουμε

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

— Καί τώρα μια φωτογραφία ταί για να πάνε να έκαργυρώ-σουν το λαχείο. Θερμή ύποδοχή στο Πασντορείο. Τους μετρήσαν το γρήμα σε καλοδεμένα πακέ-τα. Τους έδωσαν και συγχαρη-τήρια. — Καί τώρα μια φωτογραφία

ρα, είχε λίρα. Πάντα καλύτερη
είνε από το τυπωμένο χαρτί!
— Έσύ ξέρεις! παραδέχθηκε
ή Σάσα. Κάνε τα λίρες. Όμως,
ας αφήσουμε και μερικά για τις
ανάγκες μας. Κι' εσύ θέλεις ένα
κοστούμι κι' εγώ ένα-δυο φορε-
ματάκια.
— Φτάνουν πέντε εκατομμύ-
ρια:
— Ού ού ού!...

Λοιπόν, έμειναν τα πέντε έ-
κατομμύρια και τα ρέστα έβδο-
μήντα, έγιναν λίρες. Τριακόσιες
είκοσι ακριβώς.
Τις έφερε το ίδιο βράδυ ο
Γρηγόρης. μέσα σε μία πάνινη
σακούλα. Κλείδωσε καλά την
πόρτα και ακούμπησε το θησαυ-
ρό απάνω στο τραπέζι.

— Απάνω από μισήμιση όκιά
χρυσάφι! είπε χαρούμενος.
Τα μαγικά νομίσματα ξεχύθη-
καν στο τραπέζι-μάντηλο. Στά-
θηκαν κι' οι δυο και τα θαύμα-
ζαν αμίλητοι από τη συγκίνη-
ση. Τα μάτια τους θάμπωσαν
από τη λάμψη.

— Όλες αυτές είναι δικές
μας; ψιθύρισε σαστισμένη η
Σάσα.

Πλησίασαν κι' οι δυο, γάιδευ-
αν τις λίρες, έτσι όπως είχαν
ξεχυθεί κι' ύστερα άρχισαν να
τις μετρούν. Τις έβαζαν στην
αρχή δέκα-δέκα, έπειτα τις έ-
καναν πενήντα-πενήντα και τις
έφτιαξαν μασούρια. Κι' ύστερα,
τις έβριζαν πάλι στη μαύρη
σακούλα. Ακριβώς, τη στιγμή
που τις έβεναν, χτύπησε η
πόρτα.

— Ποιος νάνε; ρώτησε τρο-
μαγμένη η Σάσα.

— Κρύφτες γρήγορα! είπε ο
άντρας της. Θα ιδούμε!

Η πόρτα ξαναχτύπησε.

— Μια στιγμή! απάντησε ο
Γρηγόρης.

Η Σάσα τριγύριζε μέσα στο
δωμάτιο με το σακούλι στο χέ-
ρι. Δεν ήξερε πού να κρύψει το
θησαυρό.

— Πού να τις βάλω; ρωτούσε.
— Βάλτες όπου νάνε, χρι-
στιανή μου!...

— Τι γίνεται; Θ' ανοίξετε
καμιά φορά; ακούστηκε μία φω-
νή απ' έξω.

— Ποιος είναι;
— Ο Βασίλης!

Ήταν ένας ξάδερφος. Ο Γρη-
γόρης πήγε ν' ανοίξει. Και η
Σάσα, στην απελπισία της, έ-
βαλε τη σακούλα στην μοναδι-
κή πολυθρόνα και καθόσε απάνω.

Μπήκε ο Βασίλης.

— Τι διάβολο κλειδαθήκατε;
είπε μπαίνοντας. Φοβάσαστε μή
σας ληστέψουν; Καλησπέρα!

— Καλώς το Βασίλη. Πώς
ήταν αυτό;

— Αί, ήρθα να σας συγχα-
ρώ. Να πιούμε και κανένα κρα-
σάκι! Μία φορά, δανεικά δεν
πρόκειται να σας γυρίσω.

— Μα και να μάς γυρίσετε,
Βασίλη, άργα θα το θυμόσονται.
Τάχουμε κιάλας τοποθετήσει.

— Πού; ρώτησε ο ξάδερφος.

— Αυτό είναι μυστικό!... πε-
τάχτηκε η Σάσα και κουνήθηκε
λίγο στην πολυθρόνα, για να κα-
θήσει καλύτερα.

— Φάγατε; είπε ο Βασίλης.

— Όχι ακόμα.

— Αί, άειντε λοιπόν! Όλο
και κανένα μεζεδάκι θα υπάρχει.
Το αντρόγνυο βρέθηκε σε δυ-
σκολη θέση. Αδύνατον να τον
σκολή θεί. Ο ξάδερφος είχε
γιά να τραπέζι. Άλλά, πώς
να σηκωνόταν τώρα η Σάσα, για
να βάλει τραπέζι; Η πολυθρό-
να ή-αν ακριβώς αντίκρυ στον
ξάδερφο. Η Σάσα κύτταξε ανή-
συχνη την άντρα της.

— Θα βάλω εγώ τραπέζι, Βα-
σίλη, είπε εκείνος. Η Σάσα εί-
νε λίγο άρρωστη και δεν κάνει
να κουιέται!...

— Τι έχεις ξαδερφούλα; ρώ-
τησε ο Βασίλης.

— Νά... Ένας πόνος στο
στομάχι; αυτό μου κάθεται εκεί
σαν την κλώσσα; Δεν πιάς να
πέσεις.

— Δεν νυστάζω ακόμα...
Ο Γρηγόρης έστρωσε έφε-
ρε περιττία φαί κορσί. Και
μία δόκλερη ώρα που κύβησε ο

ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΑΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΣΣΕΣ

Οι αστυνομίσσες της Νέας Υόρκης έδωσαν πού ήμερών μια
θεατοική παράσταση. Οι εισπράξεις της οποίας διετεθήσαν
για τους συγγενείς των συναδελφών τους, που πέθαναν κατά
την έκτελεση του καθήκοντος. Άνωτέκω το υπαλλέτω με τις
αστυνομίσσες, που αποτελούν το φόβο και τον τούμο των Νε-
ουορκέζων παραβάτιδων του νόμου.

ξάδερφος ώπου να την τηλώ-
ση, η καυμένη η Σάσα δεν ση-
κόθηκε από την πολυθρόνα. Τέ-
λος, ο Βασίλης πήρε την από-
φασί να φύγει.

— Τώρα ποιος τη χάρι σας,
είπε. Καθόσαστε απάνω στα λε-
φτά!...

— Μπα! Δεν βαρύνει! ψιθύ-
ρισε η Σάσα και κουνήθηκε λί-
γο, για να του δώσει το χέρι
της.

Κι' έτσι, όπως κουνήθηκε, η
σακούλα λυθήκε.

— Ντρίν... ντρίν... ντρίν...
ακούστηκε ο μουσικός ήχος των
κοιμητιών που έρριξαν να ξε-
κουνώνται και να κατακυλούν
από τις πάντες της πολυθρό-
νας.

— Λίρες! Λίρες! φώναξε ο
Βασίλης, με γουρλωμένα μάτια.

Η Σάσα σηκώθηκε πιά κοιτι-
νη από τις λίρες. Ο Γρηγόρης
έμεινε σύζυλος. Ο ξάδερφος χα-
μογέλασε.

— Καλά έλεγα εγώ πως κα-
θόσαστε απάνω στα λεφτά, εί-
πε. Άειντε τώρα να σας βο-
θήσω να τις μαζέψουμε.

Κι' έκανε να σκύψει.

Ο Γρηγόρης τον έπιασε.

— Μη μπαίνεις στον κόπο,
Βασίλη. Τις μαζεύουμε έμεις!

— Άειντε στο καλό... Άειντε στο
καλό... και τον έσπρωχνε προς
την πόρτα.

— Μα για κλέφτη με περά-
σατε; διαμαρτυρήθηκε εκείνος,
χωρίς να χάσει το κέφι του.

— Όχι Βάσο μου, αλλά...
— Καλά, καλά. Όμως έχω
να σας δώσω μία συμβουλή! Άν-
τι να καθόσαστε, και να τις
κλωσάτε, ν' αγοράσετε ένα σπι-
τάκι. Έχω υπ' όψη μου κάπριο,
ευκαίρια. Γειά σου Γρηγόρη.
Γειά σου κλώσσα!...

— Τι πάθαμε! είπε η Σάσα.

— Αί, κι' εσύ πάλι χριστι-
ανή μου δεν βάρκες άλλο μέρος
να τις βάλης; Έλα τώρα να τις
ξαναμαζέψουμε.

— Τις μέτρησαν πάλι. Έλειπε
μία. Έψαξαν, έζυλσαν την πολ-
υθρόνα, πονέβη η Σάσα.

— Θα την έλκυε ο Βασίλης!
είπε ο Γρηγόρης.

— Λές; Δεν πιστεύω.

— Μωρέ, άκου πού σου λέω.
Ξέρεις τι μούτρο είναι;

Κατά τα μεσάνυχτα, τη βοή-
κων. Είπε γαθή στη γαρυμμάδα
του πατώματος. Τις έβαλαν πάλι
μασούρια και τις ξανάδωσαν
στη σακούλα. Ήταν ώρα να
κοιμηθούν. Ο Γρηγόρης κλείδω-
σε καλά τις πόρτες. Έκλεισε

όλα τα παράθυρα, κι' έπειτα έ-
κανε μία έρευνα στα δωμάτια.
Πίσω από κουρτίνες, κάτω από
τραπέζια, κάτω από το κρε-
βάτι.

— Και τις λίρες πού θα τις
βάλουμε; ρώτησε η Σάσα.

— Θα τις πάροουμε μαζί, στο
κρεβάτι. Δεν ξέρεις τί γίνεται
καμιά φορά!

Ήταν ένας ύπνος μαρτυρικός.

Καθώς φυσάγε βορράς κι' έτρι-
ζαν τα παράθυρα, πού να κλεί-
ση μάτι ο Γρηγόρης. Κάθε τόσο
πεταγόταν και τέντωνε τ' αυτιά
του.

— Για άκου, Σάσα! Ύπο-
πτος θόρυβος!

— Έλα, καυμένη... Ο αέρας
είναι!

— Άλλά μήπως μπορούσε να κοι-
μηθί κι' εκείνη; Λαγοκοιμώταν
λίγο κι' έπειτα ξυπνούσε κι' έ-
πιανε τη σακούλα. Εύτυχώς ή-
ταν στη θέση της.

Από την ευτυχισμένη εκείνη
ήμέρα, το αντρόγνυο έχασε την
ησυχία του. Οι λίρες όλο και
αλλάζαν κυρψώνα. Πότε κάτω
από το στρώμα, πότε στον τε-
νέκο των σκουπιδιών, πότε στο
καζανάκι του γνωστού διαμερί-
σματος, πότε στο βάζο της ζά-
χαρης. Τη νύκτα τις έπαιρναν
πάντα μαζί τους στο κρεβάτι.

Κι' η νύκτα ήταν τραγική και
για τους δυο. Έβλεπαν άσχημα
όνειρα. Τη μία πώς τους έπια-
σαν λησται την άλλη πώς ά-
πλωνόταν η «Μαύρη Χείρ» στο
θησαυρό τους. Τη άλλη πώς
κάποιος τους είχε άρπάξει τη
λίρα κι' έτρεχε. Στο τελευταίο
όνειρο, τινάχτηκε άλαφιασμένος
ο Γρηγόρης κι' έβαλε τις φω-
νές:

— Πιάστε τον! Πιάστε τον!

— Τι είναι; Τι είναι; είπε η
Σάσα, πού έυπνησε προμαγμένη!

— Οι λίρες!... Πού είναι οι
λίρες;

— Νάτες! Έδω είναι!

— Ά... Όνειρο ήταν.

Άλλάζε και ο τρόπος της
ζωής τους. Τώρα δεν έβγαιναν
ποτέ μαζί. Όταν έλειπε ο έ-
νας από το σπίτι, έπρεπε ό-
πωρόηποτε να μείνι ο άλλος, για
να φυλάη την περιουσία. Δεν έ-
ναπήγαν μαζί ούτε περίπατο,
ούτε επίσκεψη ούτε σε ταβέρνα,
ούτε στο σινεμά. Ο ένας έφευ-
γε, ο άλλος βάρδεια.

— Πού θα πάη αυτή η ζωή,
Γρηγόρη;

— Λίγη ύπομνη ακόμα. Ής

ν' αποφασίσουμε τί θα τις κά-
νουμε...

Μία μέρα όμως, έπρεπε να
βγούμε μαζί, για να πάνε να ύ-
πογραψουν κάποιο χαρτί.

— Και αν μη κανένας κλέ-
φτης στο σπίτι, όταν θα λεί-
πουμε; ρώτησε η Σάσα.

— Θα τις πάροουμε μαζί
μας! δήλωσε ο Γρηγόρης. Θα
βάλεις τη σακούλα μέσα στη
μεγάλη μαύρη τσάντα σου και
θα τις κρατάς. Κι' εγώ θα προ-
σέχω!

Έτσι βγήκαν παρέα. Η Σά-
σα με πολλύν κόπο σηκώσε κο-
τζαμ βάρος. Άλλά το χρυσάφι,
όσο βαρύ κι' αν είναι, πάντα είναι
εύχρηστο βάρος. Πέρ σ' έναν
άνθρωπο, ότι του χαρίζεις τρια-
κόσιες όκάδες χρυσάφι, να ιδής
για πότε το σηκώνει σαν πού-
πουλο!

Έφτασαν στη στάση του
τραίμ... Πολλές κάσμες περίμενε.
Νά το τραίμ! Το κίτρινο. Στέ-
κεται, άνοίγει η μεσαία πόρτα
και το κύμα μπουκάρει μέσα.

— Ευπα! λέει ο Γρηγόρης
και σπρώχνει τη Σάσα.

Εκείνη απλώνει πρώτα το χέ-
ρι με την τσάντα, για ν' άκο-
λουθήσει το υπόλοιπο σώμα κι'
έπειτα ο Γρηγόρης. Άλλά ο όδη-
γός είναι βιαστικός. Απάνω πού
κάνει ν' ανέβη στο σκαλοπάτι η
Σάσα, κλείνει άπτοτομα την πόρ-
τα. Η Σάσα μόλις προφτάνη,
αυτόματα, να τραβήξη το χέρι
της για να μίνι το πιάση η πόρ-
τα. Άλλά χωρίς την τσάντα. Η
τσάντα με τις λίρες έχει μείνει
μέσα!

— Στάσου! ξεφωνίζουν άπελ-
πισμένοι κι' οι δυο.

Άλλά το τραίμ έχει άναπτύ-
ξει ταχύτητα και τρέχει.

Ο Γρηγόρης το βάσει στα πόδια,
ζοτιόμα του. Άλλά πού να το
φτάσει!

Εκείνη τη στιγμή, ένας άνθ-
ρωπος νέος, περνάει στο δρό-
μο, απάνω σ' ένα ποδήλατο. Ο
ληγός του δίνει μία, τον πε-
τάει κάτω πού το καβαλλάει.

Και τρέχει... Τέλος, το φτάνει
στην άλλη στάση. Σπρώχνει
τους επιβάτες, κλωτσάει έναν,
κουτουλάει άλλον και πηδάει ά-
πάνω.

— Την τσάντα! φωνάζει. Μία
μαύρη τσάντα πού έμεινε στο
τραίμ, στην άλλη στάση.

— Έδω είναι! απαντά ένας
βλοσυρός επιβάτης. Άστυνομι-
κός!

— Την τσάντα! λέει πάλι ο
Γρηγόρης και κάνει να την άρ-
πάξη. Είπε της γυναίκας μου,
πάρ' εκείνη το ζέρ' εγώ; ρω-
τάει ο άστυνομικός. Θα πάμε
στο Τμήμα. Μα τί διάβολο. Σί-
δεο έχετε μέσα;

Στο Τμήμα ξεκαθάρισε η
τραγωδία. Η έρευνα πού έγινε,
απέδειξε ότι η τσάντα είχε βρή
τον άνθρωπό της.

— Με τόσο χρυσάφι, δεν γυ-
ρίζουν έτσι στο δρόμο! του λέει
ο άστυνομικός.

— Άσε με να χαρής, κύριε
άστυνόμει! Δεν ξέρεις τί τρα-
βάω από την ημέρα πού κέρδισα
το λαχείο. Ούτε στον έχθρο
μου!

Οι άστυνομικοί άκούνε με κα-
τανόηση το δράμα του Γρηγόρη.

— Δεν αγοράζεις κανένα σπι-
τάκι, νάχης το κεφάλι σου ή-
ταχ, τον συμβουλεύει ο διοικη-
τής. Άλλοιώς θα ρέψετε κι' οι
δυο από την αγωνία.

Ο Γρηγόρης κι' η Σάσα πή-
ραν την τσάντα και πήγαν στον
ξάδερφο.

— Μπορούμε να ιδούμε αυτήν
την ευκαιρία;

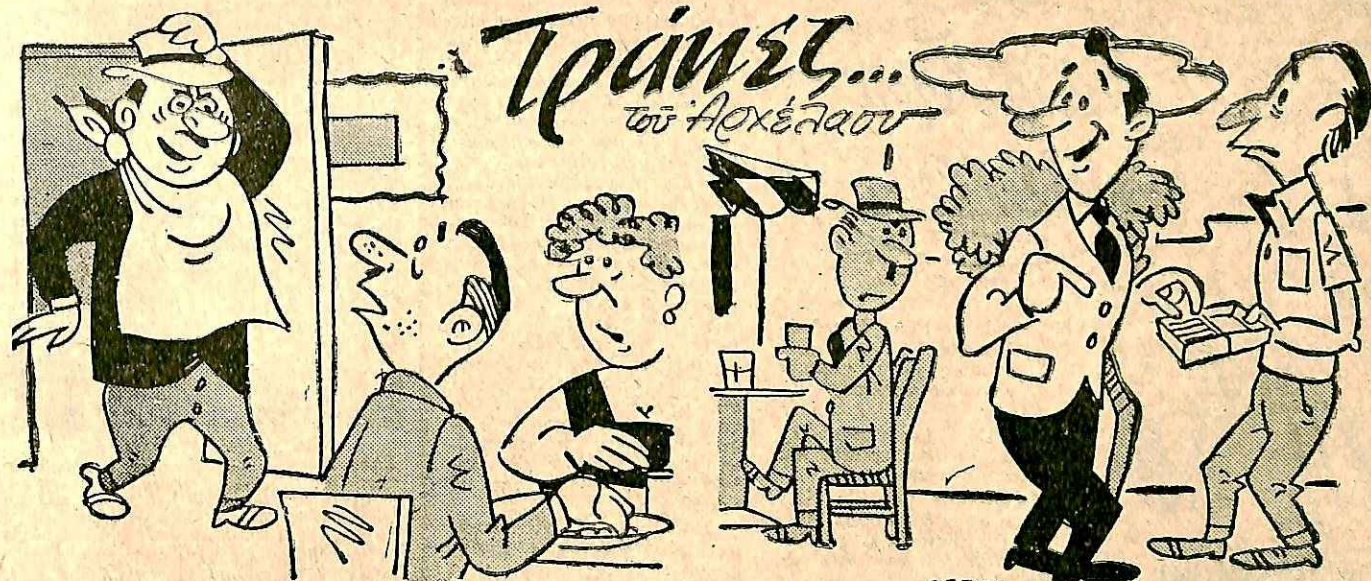
Δυο μερώνυχτα άγωνίας άκό-
μα και οι λίρες μετρήθηκαν στο
συμβολαιογράφο.

— Δόξα σοι ο Θεός! Έφυ-
γε ένα βάρος από πάνω μου! εί-
πε ο Γρηγόρης κι' άναστήναζε
με άνακαούσι.

Και το βράδυ πήγαν μαζί στο
σινεμά, έπειτα από δυο μήνες...

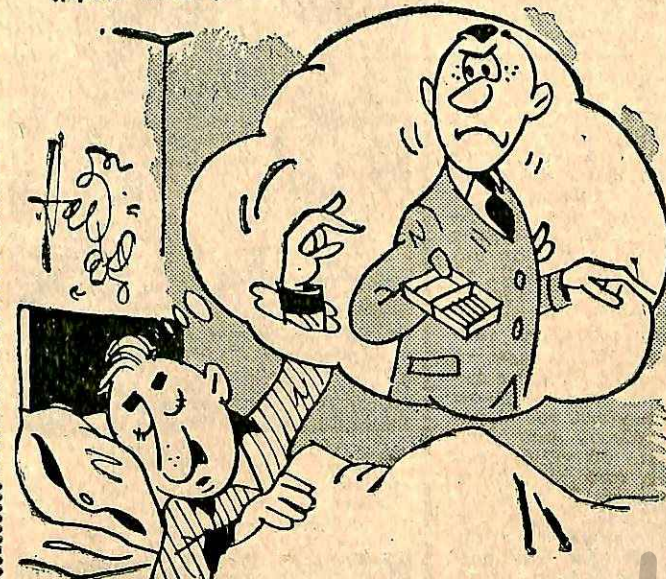
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ. Γ.— Θεωρώ υποχρέωσί μου
να δηλώσω, ότι η ιστορία αυτή
είναι 100% αληθινή...

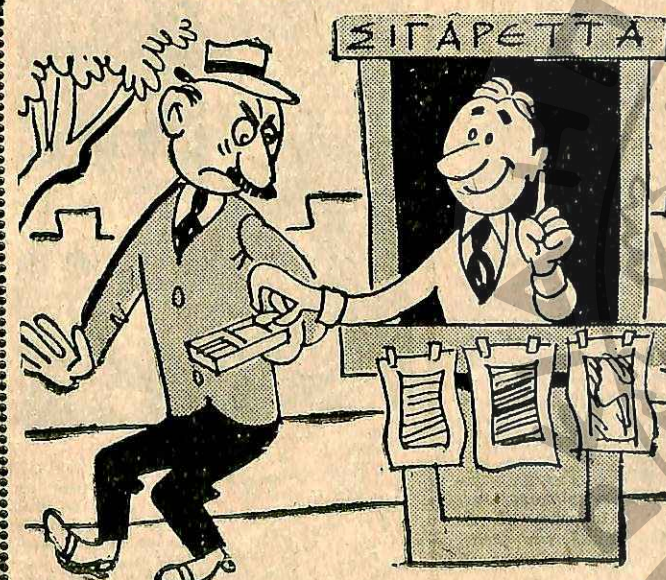
— Μπα, τρώτε; Άν τώξερα ότι τρώτε τόσο νωρίς θάρ-
χόμουν άλλη ώρα...

— Έσείς δεν θρηνίζετε, κύριε Κωστή; Πάρτε τσιγάρο!...

— Μπορώ να πάρω ένα τσιγάρακι!...

— Αυτός είναι, ρε Μήτσο, ο ύπουργός πού θα έβλεπε
εξάι ήθελες το... κουστουμάκι μου...

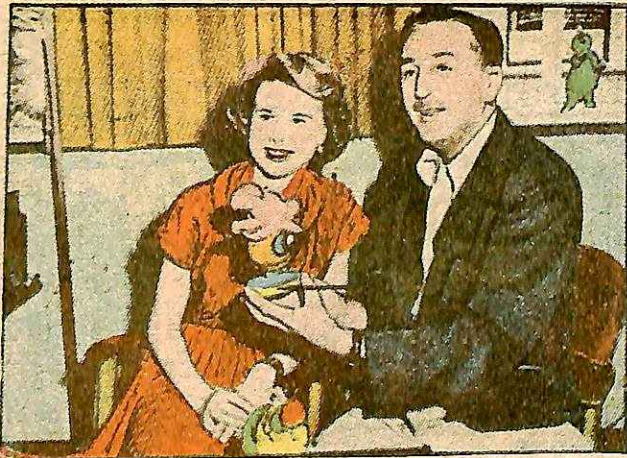

— Κύρ Θεόδωρε, δός μου ένα τσιγάρακι, για να μην
άνοιξη πακέττο...

— Επίτηδες το κάπνιζες, ρε, και ακηνίζεις ασβερτικά!
Για να με πιάση... φερυγγιτιά!...

Ο Γουόλτ Ντίσνεϋ δείχνει σε μια επίσκεπτριά του ένα από τα «δημιουργήματά» του, που έχει γίνει παιδικό παιχνίδι.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ 1952

Παρέλασις ταλέντων

«Ένα απόγευμα στ' απέ-
σαντα στούντιο της «Μέ-
τρο Γκόλντγουϊν Μάγερ» του
Χόλλυγουντ, ένας ήθοποιος
που τον νωρίσσε με το γύ-
ρισμα μιας αστυνομικής
ταινίας, μιάς έκανε μιά πε-
ρίεση πρότασι.

— Θέλεις ρώτησε, να σε
δείρω, χωρίς να σε δείρω;..
«Αν βολκόσαστε, σε ό-
ποιοδήποτε άλλο μέρος του
κόσμου θα κάνατε απλού-
στα το σταυρό σας για
τον τρελλό που παρουσιά-
στηκε μπροστά σας. Στην
«Αμερική όμως και ιδιαίτερα
στο Χόλλυγουντ, πρέπει
πάντα να περιμένετε τις πιο
απίθανες εκπλήξεις. «Έτσι
λοιπόν, σου προτείνουν να
σε σπάσουν στο ξύλο, χω-
ρίς όμως... να φας ξύλο.

Πώς γίνεται αυτό; Είδη-
κότης στον κινηματογράφο
θα σου απαντήσει. Μήπως
το ίδιο δεν συμβαίνει στις
ταινίες που παρακολουθώ-
με; Βλέπουμε και ακούμε
φοβερές γροθιές που μιά
πιάνει προνόδοντες. Βλέπου-
με ανθρώπους να κλωτσούν
με μανία στην κοιλιά τους
«κακοποιούς» και «κακο-
ποιούς» να δένουν τα δο-
γανά της τάξεως. «Από τα
γέλια τους τρέννε αίμα κι'
ανάτριγιάζουμε... «Ε, λοι-
πόν όλα είνε ψεύτικα... Ψεύ-
τικες κι' οι γροθιές. Το γέ-
ρι φτάνει σκεδόν απαλά στο
πόσωπο του άλλου, ενώ
μπροσά από το ήκοληπτικό
μηνάγνμα δημιουργούν τον
κόρο της γροθιάς. «Η κλω-
τσιά στο στομάχι φτάνει
κι' αυτή απαλά. Καλού-
κακού όμως κάτω από τα
ρούχα υπάρχει μιά λαστι-
νένια φούσκα που έξουδετε-
ρώνει και τον παραμικρότε-
ρο πόνο, αν υποθέσουμε πως
από λάθος υπάρχει φόβος
να πονέση ο άλλος.

— Λοιπόν θέλεις. Ξανα-
ρώτησε ο ήθοποιος να σε
δείρω, χωρίς να σε δείρω;
«Αυτήνθεκα. Ξέρω ενώ τί
γίνεται καμιά φορά; Κι'
αν κάνη λάθος και μείνω
χωρίς δόντια;

«Ο ήθοποιος κάλεσε τότε
έναν συνάδελφό του και τον
άναψε στις γροθιές. Δεν
υπορεί να φανταστή κανείς

ιέ πόση τέχνη νόμιζε ότι
τον χτυπούσε. Το γέρι τινα-
ζόταν με όρη στο μάγουλο
του αντιπάλου, και μόλις
πλησίαζε ελάγιστα, εκατο-
στά άτονόισε και άγγιζε ά-
παλά το δέρμα. «Έτσι μιάς
ξεγελούν στην ταινία τα τα-
λέντα αυτά του Χόλλυγουντ.
Γιατί περὶ ταλέντων βέβαια
πρόκειται, που ακριβοπλη-
ρώνονται γι' αυτή τη δου-
λειά.

«Από τα τρία εκατομμύ-
ρια—αυτός είναι ο πληθυ-
σμός του Λος Άντζελες—
οι περισσότεροι ασχολούν-
ται με τον κινηματογράφο.
Αυτούς που βλέπουμε στις
ταινίες είνε ελάχιστοι. Χίλι-
δες άνθρωποι δουλεύουν
σκληρά για να φτάση μιά
ταινία στην οδόν. Φωτο-
γράφοι, ρεζισέρ, μηχανικοί,
ζωγράφοι, μαρκανοί, συγ-
γραφείς, επιστήμονες, ρά-
φτες, καπελάδες, αυτοί είνε
οι άγνωστοι ήρωες οι συν-
τελεστές της επιτυχίας ενός
εργου.

«Ας πάρουμε για παρά-
δειγμα τα στούντιο του
Γουόλτ Ντίσνεϋ που καρί-
ζει το γέλιο σε εκατομμύ-
ρια παιδιά ολοκληρών του
κόσμου. «Όλοι μιλούν για
τον Ντίσνεϋ, αλλά κανείς
δεν βασάνισε το μυαλό του
για να βοηθώ πως γίνονται
αυτά τα αξιοσημείωτα
των ζωτανών εικόνων.

«Ο Ντίσνεϋ δίνει τις ιδέ-
ες. Τότε ένα μελίσσι από έ-
κατοντάδες ζωγράφους άν-
τρες και γυναίκες άρχίζουν
τη δουλειά. Ζωγραφίζουν ό-
λοκληρή την ημέρα. Κάθε
κωμωδιούλα που την βλέ-
πουμε ποτ του κυρίου έ-
ργου, και που διαρκεί πέντε
μόλις λεπτά, γοιέζεται πε-
ρισσότερο από δέκα γιλιάρ-
δες εικόνες, που ή μία είνε
λίγο διαφορετική από την
άλλη. Κάθε ζωγράφος φτιά-
νει εκατό τέτοιες εικόνες την
ημέρα. «Αν υποθέσουμε πως
εργάζοταν μόνος του για
την ίδια κωμωδία, θα έπρε-
πε να εργαστή εκατό μέρες
συνεώς! «Αλλά στα στούν-
τιο του Ντίσνεϋ δουλεύουν
ταυτοχρόνως 500 ζωγράφοι
και ή παραγωγή είνε βέ-
βαια μεγάλη.

Τα άγνωστα ταλέντα του
Χόλλυγουντ—π.χ. αν αυ-
τούς που δένουν χωρίς να
δένουν—είνε άβυσσος. Πρώ-
τα—πρώτα τους χορηγού-
νουν για να «εντυμπλώ-
ρουν», όπως λένε, τους ρό-
λους των μεγάλων άστέρων.

«Αν π.χ. πρέπει να πεί-
σάμε από το άλογο ο Τάυρον
Πάουερ, άλλος θα υποδυθί
αυτή τη σκηνή, και θα κιν-
δυνέψη για το γατφόι του.
«Αν μιά διάσημη σάο σύμ-
φωνα με το σενάριο, πρέπει
να πείση μέσα στις λάσπες
να χορηγούσσουν στη
σκηνή αυτή μιά «μικρή σε
φήμ ήθοποιό, που δεν λο-
γαριάζει τίποτα μπρος στα
δολάρια που της προσφέ-
ρουν.

«Υπάρχουν στο Χόλλυ-
γουντ ειδικά γραφεία όπου
μιά φορά την εβδομάδα γί-
νεται επίλογη των διαφόρων
ταλέντων. Βοηθάμε σ' ένα
τέτοιο γραφείο, μιά ημέρα
και απολαύσαμε το πιο δι-
ασκεδαστικό θέαμα του κό-
σμου. Να π.χ. ένας κύριος
με μιά κοιλιά πελώριων δι-
αστάσεων.

— Έσύ τί ξέρεις; τον ρώ-
τούν.

— Να κουνάω ρυθμικά
την κοιλιά μου, όταν γελώ.
— Έυπορό!...

Λιγώνεται στα γέλια, και
δόςτου ή κοιλιά του τσαν-
τάζεται ρυθμικά εδώ κι' έ-
κει.

«Άλλος τώρα!
Διαφορετική ειδικότης.
Μπορεί να κάνη τρεις τοίμ-
πες στον αέρα. «Αλλά στην
πρόβα δεν το κατορθώνει.
Πέφτει φαρδιά-πλατιά στο
πάτωμα. «Ο προϊστάμενος
του γραφείου γελά διακρι-
τικά. Και ο ταλαίπωρος ά-
κορότης φεύγει ντροπια-
σμένος.

«Ένας τσίτος εμφανίζεται
τώρα.

— Έσύ τί ξέρεις να κά-
νεις;

— Τον Χίτλερ!

«Αγορεύει και άορίζει με
έξαιρετες νεοιουμίες να πα-
ριστάνη τον Γερμανό δικτά-
τορα.

«Αλλά θα ήπτε τί τους
γοιέζονται όλοι αυτούς;
Κι' όμως. Κάθε ανάλογο
γραφείο διατηρεί λεπτομε-
ρεστάτο άρχειο με τα όνό-
ματα, τις διευθύνσεις, και
τις ειδικότητες κάθε ταλέν-
του. Μπορεί εσφυικά μιά
μέρα να ντυπήση το τηλε-
φώνο, και να ακουστή από
την άλλη μεριά του σύμα-
τος ή φωνή του τάδε σκη-
νοθέτη.

— Θέλω να μου βοηθί
έναν άνθρωπο που να γελά
και να κουνιέται ρυθμικά ή
κοιλιά του.

«Ο προϊστάμενος του
γραφείου δεν ένει παρὰ να
άνοιξη το εγχειρίδιό του στο
ψηφίο Κ. «Έκει υπάρχουν οι
διευθύνσεις των ανθρώπων
που έχουν κάποιο ταλέντο
γάρς στην κοιλιά τους. «Αν
άλλος σκηνοθέτης του ζητή-
ση σώσεις του Χίτλερ, πά-
λι υπορεί να τον βοηθί.

«Αλλά αυτό δεν συμβαίνει
πάντα. Τα ταλέντα που εί-
παμε υπορεί να περιμένουν
γρόνια ολοκληρώ χωρίς να
άντικρύσουν ποτέ το φακό
της κινηματογραφικής μηχα-
νής. Τον λόγο ένει ή τύχη.
Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΧΙΟΖΜΟΡ

Πρότασις... γάμου!

«Εξομολόγησις δικαστού.

— Διά ταύτα, αγαπητή δεσποινίς,
άκούσας την φωνήν της καρδιάς μου,
ιδών τας αρετάς σας και σταθίσας
τόσον τα γενικά όσον και τα ιδιαίτερα
περιστατικά κατά κρίσιν δικαίου άν-
δρός, συμβουλευθείς δέ και τα κρα-
τούντα παρ' ήμιν, αποφαινόμεναι ότι εί-
σθε ή ιδεώδης νέα, ήνα ένώσω μεθ' ή-
μών την ζωήν...!

— Καί πως; τολάσθε, γιατρέ,
πως ήμουν βαρεία άρρωστη;

— Είδα τον άνηγάό σας, κυρία
κόμισσα, που διαπραγματευόταν ένα
καινούργιο αυτοκίνητο...

— Ο ιμπρεσάριος;

— Δεν μπορώ να βρω ακόμη ένα
κόλλο, που θα κάμη να πλημυρίση ά-
πό κόσμο το θέατρο...

— Ο γελοιοποιός του θιάσου;

— Βάλτε στην πόρτα: «Είσωδος έ-
λευθέρα»!...

— Ξέρεις γιατί ο Βεζούβιος δεν
καπνίζει πιά;

— Γιατί άκριβηνη πολύ ο κα-
πνός!.

— Στο σιδηροδρομικό σταθμό. «Ένας
σύνυγος άποχαιρέται τη συνεία του,
που φεύγει για την έξοχη.

— Θέλω να με πληροφορήσης αν
έκανες καλό ταξίδι.

— Θα σου γράψω.

— Αν τυχόν έχασες τίποτα...

— Θα σου τηλεγραφήσω.

— Κι' αν σου χρειαστούν χρήμα-
τα...

— Θα σου τηλεφωνήσω...

— Ο άρρωστος σύζυγος:

«Αγαπημένη μου γυναικούλα... Όησαν-
ρέ μου!... «Άγγελε καλωσύνης... «Ω-
ραία μου θεά...

— Ο γιαιρός (στη σύζυγο):

«Από πότε άρχισε το παραλήρημα...

— Έκείνος: Σκοπεύω, αγαπή
μου, να σου κάνω ένα δώρο. Πότε ει-
νε τα γενέθλιά σου.

— Εκείνη: «Όποτε θέλεις, χω-
σέ μου!

— Μιά κυρία εξετάζεται ως μάρτυς
στο δικαστήριο.

— Είσαστε παντρεμένη; την ρωτά-
ει ο πρόεδρος.

— Μάλιστα. Αυό φορές.

— Πόσων ετών είσαστε;

— Είκοσιπέντε.

— Καί πάλι δνό φορές;...

— Τρεις χωρικοί έχουν αγοράσει με
χρήματα κοινά έναν τράγο και δυό κα-
ταίκες. Καθώς λοιπόν πάνε τα έτα
στα σπίτια τους, άρχίζουν να μαλώ-
νουν για το μοίρασμά τους, που τους
φαίνεται άδικο. Δεν κατορθώνουν
να συμφωνήσουν.

Στο τέλος, ένς άπ' αυτούς, ο πο-
νηρότερος, λέει στους άλλους:

— «Ακούστε τί θα κάνουμε: Σεις
οι δυό θα πάρετε ή μιά κατσίκα. «Ο
τράγος κι' εγώ θα πάρουμε την άλλη!

— Ο κύριος στη χαιοτωμένη υπηρε-
τρια:

— «Άσε με, Μαρία μου, να φιλή-
σω τα μαλλιά σου... τα όραία αυτά,
μαλακά κι' όλγρυστα μαλλάκια!...

— Μά γιατί τότε διαμαρτύρεσθε
τόσο πολύ, όταν βρίσκετε καμιά τρι-
χα μου μέσ' στη σούπα;

Η σύζυγος: Λάζαρεε, πού είσαι; Δεύρο
έξω!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ειδοποιημένους από τους κατασκόπους του, ο Λαΐτσεστερ, μπαίνει τη δραπέτευση της Μαρίας Στουαρτ και συλλαμβάνει την ίδια κι εκείνους που τη βοήθησαν. Ένας απ' αυτούς, είναι ο Ροζέ. Μα η Μπλάνς ντε Μπαζα, που τὸν έχει συμπληήσει, τον βοηθεί να δραπέτευση. Εκείνος πάλι, επεμβαίνει και τη σώζει. Τη στιγμή που ο Τζων Τρούμπντ θέλει να την απαγάγει, για να την παραδώσει στους ακόλαστους πόθους του Λαΐτσεστερ.

— Ναι, ναι! φώναξε. Θα γίνω ὁ πρῶτος ἀποστολικός, ὁ πρῶτος πιστός ἱπποκόμος σου!... Θα σὰς δώσω μάλιστα τώρα ἀμέσως μιὰ ἀποδείξη τῆς καλῆς σου πίστεως... Κάτω στήν ἀσπὴν ἐν πειριμένον μου στρατιώτης. Ἄς τοὺς μνηστῆρας λοιπόν, πῶς δὲν τοὺς χρειάζομαι καὶ πῶς μποροῦν νὰ φύγουν. Δώστε μου μιὰ πένα...

— Πάρτε πένα καὶ χαρτί, εἶπε ἡ Μιτλάν. Γράφετέ τους. Ἀλλὰ θὰ τοὺς δώσουμε τὸ γράμμα σας μόνον ὅταν θὰ βρισκομε πιά μακριά...

— Σας ακούω, φίλε μου.
— Κινδυνεύετε, μένοντας στην 'Αγγλία.
— Ο Λαίτσεστερ είναι πανίσχυρος. Δεν θα
παραιτηθώ απ' τα άτιμα σχέδιά του... Πρέ-
πει να γυρίστε στη Γαλλία.

Τὸ γράμμα αὐτὸ προσορίσταν γὰρ τὸν οἰκιστὴν τῆς Δουβροῦν, συγγενὴ τῆς δούκι-
σας τοῦ Λάουντρεστον. Ἡ Μπλάνς τὸν πα-
ρακαλοῦσε νὰ πᾶν νὰ τὴν πάρῃ ἀπ' τὰ
Γαλιάνια Νερὰ καὶ νὰ τῇ διαθῇ μιὰ γα-
λέρα γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὸ Καλαί.

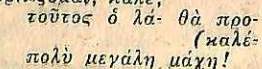
23 -

Εὐτυχώς, ὁ Ροζέ εἶχε πάντα τὸ νοῦ
του, σ' ὅλο τὸ ταξίδι. Δὲν τὸν ἄφινε ν'
ἀπομακρυνθῇ, οὔτε νὰ μιλήσῃ σιγανά με-
τὸς ξενοδόχους. Ἔμενε πάντα στὸ ἴδιο
δωμάτιο μ' αὐτὸν καὶ κοιμόταν ἐλαφρότα-
τα. Τὴν τρίτη μέρα, κατέβησαν στὸ μικρὸ

Μάχη τῶν λάκκων ἔχει ἀρχί-
 πού, γενικῶς, κυριαρχεῖ
 σ' ὅποιο στενὸ περάσω.
 Πῆρα παράδειγμα, λοιπὸ
 καὶ μὲ τοὺς λά- ἔχω σκοπὸ
 κι' ἐγὼ δουλειὰ νὰ πιάσω!

Μὲ ἄλλους λόγους, ἔχω δὴ
 πὼς μόλις σοῦρθω στὸ τσαρδί
 μου ἄς «ρέ, ἄντε τράβα!»
 Μὰ κι' ἀπὸ κἀτὶ «ψι - ψι - ψι»
 ἔχω, Φροσά, τὴν ὑποψί-
 πὼς... λάκκον ἔχ' ἡ φάβα.

Αὐτὸ τὸ λάκκο συνεπῶς
—δὲν ξέρω πότε, οὔτε πῶς—
κλειστον, Φροσί, ἐν τάχει,
γιατὶ στ' ὁραχίζουσι καλὰ

Ἀλλοιῶς, ἐκτός πιά ἐ-
 (αὐτοῦ,
 τὴν ὑπαρξί τοῦ λάκ-
 (κου αὐτοῦ,
 σαφῶς θὰ σ' ἀποδείξω
 κι' ὕστερα, σκάρτη
 (Φρόσος, πιά
 μ' ἀξί-, κασμάδες καὶ
 (τρασιά
 τὸν... λάκκο σου θ' ἀ-
 (νοίξω!...

Ὁ σὲν Τζῶν χαμογέλασε μοχθηρά, δί-
χως ν' ἀπαντήσῃ...

Ἦταν τὸ σύνθημα τῶν ὁπαδῶν τῆς
Στούαρτ στὴ Σκωτία. Δίγλωσσο ἔμεινε.

Μείνη εκεί είκοσιτέσσερες ώρες
ρακολουθήση κάτι επίσκεψες.

στην υγεία του νικητού! Τα έσοδα τ
μαντικά διετεθήσαν

πρωτότυπου αυτού Ντέουμπ. που ήσα
για φιλανθρωπικό σκοπό.

.....

φορά όμως στη ζωή του δίστασε μπροστά σ' ένα έγκλημα.

Είχε αγαπήσει με πάθος τη γυναίκα αυτή! Κι' έπειτα του φαινόταν τόσο ανήκουστο, τόσο τρομακτικό το να σκοτώσει μια τρελή, ώστε δεν τολμούσε μια τέτοια πράξη...

«Τί να κάνω;» αναρωτήθηκε.

Προσπάθησε να ρωτήσει τη Ζάν, για να εξακριβώσει ως πού έφτανε η τρέλλα της. Εκείνη του απάντησε μόνο με θρήνους και κατάρρες.

Είχε πλησιάσει η δυστυχισμένη στο κορβάκι κι' επαναλάμβανε με μονότονη φωνή, κτυπάζοντας το Ρομπέρ με φλογερή ματιά:

—Δολοφόνε! Τί έκαμες τη Ζάν; Τί έκαμες τον κόμητα ντε Καντάλ;

Ο γραμματέας του Μονμουρανσύ σηκώθηκε κι' άναψε μια λάμπα. Το φως που πλημύρισε ξαφνικά το δωμάτιο, προκάλεσε μια καινούργια κρίση στην τρελή, τρομερότερη απ' την πρώτη.

—Σ' αναγνωρίζω! Φώναξε. Κύτταξε τα χέρια σου, άθλιε! Είναι κόκκινα απ' το αίμα που έχυσε! Μην τον σκοτώνεις, τον αγαπώ! Ξέρεις καλά πως είναι άθωος! «Αισιό μου τον! Τί έκαμες; Άκαρδε, ληστές!...»

Η φωνή της άδυνατίζε σιγά-σιγά ως πού έγινε ένας σιγανός ψιθύρος. Κι' έπεσε στο τέλος άναίσθητη στο πάτωμα.

Ο Ρομπέρ τη σήκωσε τότε στην αγκαλιά του και τη μετέφερε σ' ένα δωμάτιο, πού το μοναδικό και καγκελόφραχτο παράθυρό του έδλετε στον κήπο. Την ξάπλωσε σε μια πολυθρόνα. Έφερε φαγητά και κρασί και τ' άφισε σε μια πολυθρόνα, κοντά της. Ύστερα κλείδωσε καλά την πόρτα, φύλαξε στην τσέπη του το κλειδί και ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα.

Άλλα δεν έπεσε να κοιμηθώ. 'Επί δυο ώρες, πηγαίνονόταν μέσα στο δωμάτιο, προσφέροντας κομμένες λέξεις.

Τέλος, κατά τα έημερώματα, πήρε μιαν άποφάσι.

Ευπνήσε ένα χωρικό πού φύλαγε συνήθως το σπίτι και πού κοιμόταν δίπλα στο σταύλο. Τον έστειλε με κάποια πρόσφασι στο Σαντιγύ, για όλη την ημέρα. «Έπειτα έφυγε κι' ο ίδιος για το Παρίσι. Την ώρα πού άνοιγαν τα καταστήματα, ο Ρομπέρ έφτανε καλπάζοντας στην όδον Σαιντ-Αντουάν και χτυπούσε την πόρτα του μεγάρου Σενέιγ.

Ο Ζάν Έρτελου ήσαν φυλακισμένος στο μπουντρούμι, απ' όπου είχε ξεφύγει άλλοτε ο Ζάν ντε Βιλαντρώ. Ο γραμματέας του κοντόσταυλου κατέβηκε σ' αυτή την κόλασι. Βρήκε το χειρούργο, χλωμό σαν πεθαμένο, να κάθεται ακίνητος σε μια πέτρα πού χρησίμευε για κάθισμα.

Ο γέρος ούγενότος φαινόταν σαν μούμια. Μόνο τα μάτια του έμεναν ζωντανά. Κύτταζε γύρω του άνησχα, σαν θηρίο πιασμένο στην παγίδα.

Ο Ρομπέρ κρατούσε ένα φανάρι.

—Μ' αναγνωρίζετε; ρώτησε.

Ο Έρτελου δεν απάντησε. Μόνο τα βλέφαρά του τρεμούλιασαν...

—Σας φέρνω την έλπίδα, συνέχισε ο Ρομπέρ.

—Η έλπίδα δεν μπαίνει ποτέ σ' αυτό τον τάφο... ψιθύρισε ο ούγενότος Πόσον καιρό βρισκόμαι εδώ μέσα;

—Ένα χρόνο

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Ο κ. Νίκος Εύθυσιδης και η δνις Βιθή Οικονομίδου έτέλεσαν τους γάμους των την 26ην 'Απριλίου εις Τζιμπουτί (Γαλλική Σομαλία). Παράνυμφοι παρέστησαν η κυρία Έλενη 'Αθανασιάδου και αι δεσποινίδες Ντοσί-τα Οικονομίδου και Λουλή Εύθυσιδου. Εύχουμαι βίον ευτυχισμένον και άνέμελον.

Γεωργία Ματαΐδου

Γεννήσεις

Στον άνασπιτό μαστρο και συνθέτη κ. Ντίνο 'Αβατάνγelo και στη σύζυγό του 'Αλίκη πού απέκτησαν ένα γασιτωμένο άνοσάκι, πού ευχουμαι να τους ζήσει.

Χρ. Πύοπ.

Υποπτες υιοθεσίες

Άλλοίμονο στο φτωχό παιδί πού δεν μεγαλώνει κοντά στους γονείς του. Άλλοίμονό του όμως, επίσης, αν αυτοί οι γονείς είναι ανάξιοι να έχουν παιδιά!

Στην πρώτη περίπτωση το μικρό όρφανό, αν δεν έχη την τύχη να παραληφθή από ένα κρατικό Ίδρυμα, βρίσκεται έκτεθειμένο σε χίλιους κινδύνους. Στη δεύτερη πάλι, πέφτει θύμα των ίδιων ανθρώπων πού το έφεραν στον κόσμο.

Θα σάς αναφέρω δυο χαρακτηριστικές περιπτώσεις πού μου διηγήθηκαν.

Η δικηγόρος Άννα Νεζερίτου, προϊσταμένη του τμήματος Δικαστικής Βοηθείας, πριν από καιρό, αγωνίσθηκε σκληρά για ν' αποσπάσει μια όμορφη μικρούλα από ένα ζευγάρι πού ζήτησε να την υιοθετήση, γιατί απέκλυσε ότι ήθελαν να την εκμεταλλευθούν κατά τον πιο έγκληματικό τρόπο. Η ιστορία της είναι συγκινητική:

Ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων είχε βρεθί όλομόναχο στον κόσμο. Οι γονείς του το είχαν εγκαταλείψει μια νύχτα στην τύχη του. Ποιοί ήταν αυτοί, κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να το μάθω. Το περίεργο ήταν ότι ούτε το μικρό κοριτσάκι μπόρεσε να δώσει στην Άστυνομία τα όνόματά τους. Ήταν τόσο φοβισμένο, τόσο τρομοκρατημένο από αυτή την ξαφνική εγκατάλειψη, πού τα είχε κυριολεκτικώς χαμένα. Είχε πάθει ένα δυνατό νευρικό κλονισμό. Φαίνεται ακόμη ότι οι εγκληματικοί γονείς του το είχαν τόσο φοβερίσει, για να μη τους προδώση, ώστε μόλις το ρωτούσαν γι' αυτούς, γινόταν κατάχλωμο κι' έτρεμε σαν να έπρόκειτο ν' αντιμετωπίσει την πιο σκληρή τιμωρία.

Έτσι οι άστυνομικοί αναγκάστηκαν να παραιτηθούν από την ανάκρισί του, και παρέδωσαν το όμορφο κοριτσάκι στο φιλανθρωπικό Ίδρυμα.

Το κοριτσάκι αυτό με την περιποίηση των αδελφών του Ιδρύματος άρχισε σιγά σιγά να συνέχεται, να δυναμώνη και μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα έγινε ένα χαριτωμένο άγγελουδάκι πού έπαιζε ξένοιστο με τ' άλλα παιδιά.

Μιά ημέρα, έξω από το Ίδρυμα στάθηκε έν' αυτοκίνητο κι' απ' αυτό κατέβηκε ένα καλοντυμένο ζευγάρι. Ζήτησαν να ίδουν την διευθύντρια και ο κύριος της είπε με συγκίνηση:

—Είμαστε σωστά δέκα χρόνια παντρεμένοι, μα ο Θεός δεν μάς χάρισε παιδιά! Βλέπουμε ότι σιγά-σιγά γεννάμε κι' η σκέψι ότι δεν θα βρεθί ένας δικός μας άνθρωπος να μάς δώσει ένα ποτήρι νε-

ρό, μάς τρλαίνει. Γι' αυτό αποφασίσαμε να έρθουμε να σάς παρακληθούμε να μάς βοηθήσετε να υιοθετήσουμε ένα κοριτσάκι.

Η διευθύντρια κύτταξε με προσοχή αυτούς τους δυο ανθρώπους. Φαινότουσαν ειλικρινείς. Τους ζήτησε πληροφορίες για την οικονομική τους κατάσταση, για τον τρόπο της ζωής τους και τόσο ικανοποιήθηκε πού δεν δίστασε να τους δηλώσει:

—Έχουμε τρεις μικρούλες για υιοθεσία. Η μία μάλιστα είναι από άγνώστους γονείς. Μάταια αγωνισθήκαμε να τους βρούμε.

Το ζευγάρι άλλαξε μια ματιά κι' ο κύριος είπε:

—Αυτή η μικρή είναι νομίζουμε η πιο κατάλληλη!

Λίγες ημέρες κατόπιν το κοριτσάκι παρελήφθη από το ζευγάρι κι' η σχετική αίτηση υιοθεσίας υπεβλήθη στο Πρωτοδικείο.

Όστόσο, όπως απέδειχεν άργότερα, το ζευγάρι αυτό είχε εξαπατήσει το Ίδρυμα. Τόσο ο κύριος όσο και η κυρία κάθε άλλο παρά ήταν έντιμοι, πλούσιοι και αξιόπρεπτοι... Δεν είχαν ούτε ήθος επιθυμίας να υιοθετήσουν ένα κοριτσάκι. Ήθελαν μόνο ν' αποκτήσουν ένα ακόμη τρυφερό κι' άθωο θύμα τους!

Ήθελαν να μεγαλώσουν ένα κοριτσάκι της άπόλυτης έμπιστοσύνης τους για να το κάνουν συνεργό στα φοβερά έγκλημά τους! Γι' αυτό προσποιήθηκαν τους αγαθούς και καλούς νοικοκύρηδες και σαν καλοί ήθοιοι έπαιξαν θαυμάσια το ρόλο τους. Η άποκάλυψις του σατανικού σχεδίου τους έγινε έντελως τυχαία, σε μια αίφνι-διστική έπισκεψι της προϊσταμένης της Δικαστικής Βοηθείας στο σπίτι τους.

Η έξυπνη γέα από το περιβάλλον του σπιτιού άντελήφθη ότι ήταν ύποπτο. Η μικρούλα αυτή ακόμη και στην υιοθεσία της στάθηκε άτυχη! Είχε πέσει σε χέρια εκμεταλλευτών, πού ήξεραν όμως να κάνουν τόσο καλά τη δουλειά τους.

Και τότε η προϊσταμένη δεν δίστασε ν' αγωνισθή για να σώση αυτή τη μικρούλα από το βούρκο. Κατέφυγε στην Έταιρεία Προστασίας Άνηλίκων, η οποία έκανε σχετικό έγγραφο στην Εισαγγελία. Της παράδοξος αυτής υποθέσεως επηλέφθη ο ίδιος ο εισαγγελέας πού διέταξε στο τέλος την επαναφορά της μικρούλας στο φιλόξενο και υγιές περιβάλλον του Φιλανθρωπικού Ίδρύματος.

Έτσι η όμορφη μικρούλα πού είχε εγκαταλειφθή τόσο άσπλαχνα από τους πραγματικούς γονείς της άπεσπάρθη και από αυτούς πού ήθελαν να την υιοθετήσουν, όχι για ν' αποκτήσουν ένα κοριτσάκι, αλλά για να το έμπορευτούν μόλις θα μεγάλωνε λίγο...

Πιο δραματικές όμως είναι οι περιπτώσεις μικρών παιδιών 2—3 χρόνων πού οι γονείς τους τα νοικιάζουν σε επαγγελματίες ζητιάνους! Κι' αυτοί τα περιφέρουν στους δρόμους της Άθήνας, κουρδισμένα και ζυπόλητα για να κινούν τον όγκο των διαβατών και να τους άποσπουν ευκολώτερα την έλεημοσύνη τους.

Χαρακτηριστική όσο κι' εκπληκτική μάλιστα είναι η περίπτωση μιάς νοικοκυρίας τέτοιων παιδιών ήλικίας ενός χρόνου. Κάθε ημέρα έπαιρνε ένα τέτοιο παιδί και καθόταν στην γωνιά ενός δρόμου. Οι διαβάτες έβλεπαν το παιδί να σπαράζει από τα κλάματα και την ψεύτικη ηπιτέρα του να ζητά την Βοηθείά τους.

Έβλεπαν ακόμη ότι το ένα μάτι του παιδιού ήταν φοβερά πρησμένο από εκεί κι' τούσαν. Κατά τύχη πέρασε από εκεί κι' ένας οφθαλμίατρος. Είδε το παιδί και έναξισε η ψυχή του, έσκυψε με συμπόνια και το εξέτασε. Μα καθώς του σήκωσε το βλέφαρο, έβγαλε μια κραυγή φόβου. Κάτω από το βλέφαρο του μικρού παιδιού η εγκληματική νοικοκυρία παιδιών είχε τοποθετήσει μια ζωντανή άράχνη!

Η γυναίκα αυτή συνέλήφθη φυσικά και κλείστηκε στη φυλακή. Έτσι το άθωο μικρό γλύτωσε από τον δημόιο του, μα δεν μπόρεσε να γλυτώση κι' από τους άσυνείδητους γονείς του, πού ήθελαν να το εκμεταλλευθούν!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ δρόμο πού συνδέει το Άργος με το Ναύπλιο βρίσκονται τα έρείπια της αρχαίας Τίρυνθος. Είναι μια από τις αρχαιότερες πολιτείες πού μάς άποκάλυψαν οι άνασκαφές. Κυριαρχούσε πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια στην εξαιρετικά εύφορη πεδιάδα του Άργους. Ξακουστοί βασιλιάδες από τη μυθολογία, όπως ο Περσεύς, ο Άμοιτρώων, ο Εύρυσθεύς και άλλοι είχαν βασίλει στην παντοδύναμη και πλούσια Τίρυνθα. Σ' αυτή γεννήθηκε ο Ήρακλής και την κυβέρνησε για καιρό.

Ο χρόνος εξαφάνισε την Τίρυνθα, όπως και τόσες άλλες αρχαίες πολιτείες. Στα νεώτερα δε χρόνια, ο μικρός λόφος άπάνω στον οποίο ήταν χτισμένη η άκρόπολή της, δεν έδειχνε τίποτε από την παλιά πολιτεία. Μόνο οι τσοπάνηδες ανέβαιναν σ' αυτόν για να βοσκήσουν τα κοπάδια τους.

Μα οι αρχαιολόγοι θυμήθηκαν την χαμένη Τίρυνθα και οι άνασκαφές πού έγιναν μάς έδωσαν δύο από τα αξιολογώτερα αρχαία μνημεία: Ένα όλοκληρο φρούριο φτιαγμένο δώδεκα ή δέκα πέντε αιώνες πρò Χριστού και ένα βασιλικό άνάκτορο από αυτά πού περιγράφει ο Όμηρος!

Πρώτος ο Σλήμαν σκέφθηκε να βρή την Τίρυνθα. Οι άνασκαφές, πού άρχισε στα 1884 και τις συνέχισε τον άλλο χρόνο, έδωσαν πλούσια άπογελέσματα. Άποκά-λυσαν την άκρόπολη της Τίρυνθος με το φρούριό της και μέσα σ' αυτό το βασιλικό άνάκτορο.

Ένθουσιώδης όπως ήταν ο έλληνολάτρης αυτός Γερμανός αρχαιολόγος, άνέφερε την άνευρεσί της Τίρυνθος μ' ένα θριαμβευτικό σε ύφος τηλεγράφημα:

«Τρίς άνευφημούμεν την Παλλάδα Άθηνών! Μετά καταπληκτικήν όντως είργασθην ένταύθα έπιτυχίας! Μέγα άνάκτορον μετ' άπειρών κιόνων άνεκαλύφθη. Αί άνακαλυφθείσαι τοιχογραφίαι είσιν εκτάκτου σπουδαιότητος, είκονίζουσαι τας άρχαιοτάτας παραστάσεις ανθρώπων και ζώων...»

Στους ένθουσιασμούς όμως του Σλήμαν δεν άνταποκρίνοντο αι περισσότεροι αρχαιολόγοι της έποχής εκείνης. Διευτώναν — ίδίως οι έξνοι — άμφιβολίες για την έποχή του φρουρίου και του άνακτόρου.

Άλλοι έλεγαν πως ήταν βυζαντινά κτίρια και άλλοι πάλιν έρείπα ρωμαϊκών χρόνων. Σοβαροί μάλιστα αρχαιολόγοι χαρακτήριζαν την έπιμονή του Σλήμαν να παρουσιάση το φρούριο και το άνάκτορο της Τίρυνθος για έργα δημικής έποχής ως «έκτακτον φρενοβλάβειαν ένθουσιώδους άνεπιστήμονος». Κοντά στους έξνοους έφημερίδες, πού είρωνεύ-σετέθησαν και οι έλληνικές έφημερίδες, τις όποιες, ό-νταν τις άνακαλύψει» του Σλήμαν, τις όποιες, ό-πως έγραφαν. «μετά σαλπύγγων είχεν άνανγγείλει έν τώ κόσμω»

Άλλ' ο ένθουσιώδης Σλήμαν δεν άπογοητεύθηκε ούτε από τις είρωνίες ούτε από τα σχόλια των έννων και των εκών μας. Έξακολούθησε τις άνασκαφές έχοντας συμπαραστάτη έναν σπουδαίο Γερμανό αρχαιολόγο, τον Δραϊτφελ, πού κατόπιν έγινε διευθυντής στην Γερμανική Σχολή Άθηνών και συνέχισε μετά το θάνατο του

Η ΤΙΡΥΝΣ

χρησιμοποιούσε ή όχυρωτική, πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια.

Εκείνο όμως πού προξενεί το θαυμασμό και την κατάπληξι στο φρούριο της Τίρυνθος είναι το τείχος του, πού φτάνει σε πάχος και σε ύψος τα 15—17 μέτρα. Γιγαντιαίοι λίθοι, πού ο καθένας τους έχει τις διαστάσεις ενός μικρού δωματίου, άκουμπισμένοι ο ένας άπάνω στον άλλον έχουν σχηματίσει το τείχος. πού έθεωρείτο και στην αρχαιότητα ως ένα από τα άρχιτεκτονικά θαύματα και εφάμιλλο με τις πυραμίδες της Αιγύπτου.

Και διερωτάται όποιος βλέπει το τείχος αυτό: Πώς με τα μηχανικά μέσα της έποχής εκείνης μπόρεσαν ν' άνεβάσουν ψηλά και να συναρμολογήσουν τέτοιους τεραστίους όγκόλιθους;...

Οι αρχαίοι, μη μπορώντας κι' αυτοί να δώσουν εξήγηση στο πρόγμα, άπέδιδαν την κατασκευή του τείχους της Τίρυνθος σε ύπερφυσικά, μυθολογικά πρόσωπα, τους Κύκλωπες και τα όνόμαζαν κ υ κ λ ω π ε ι α.

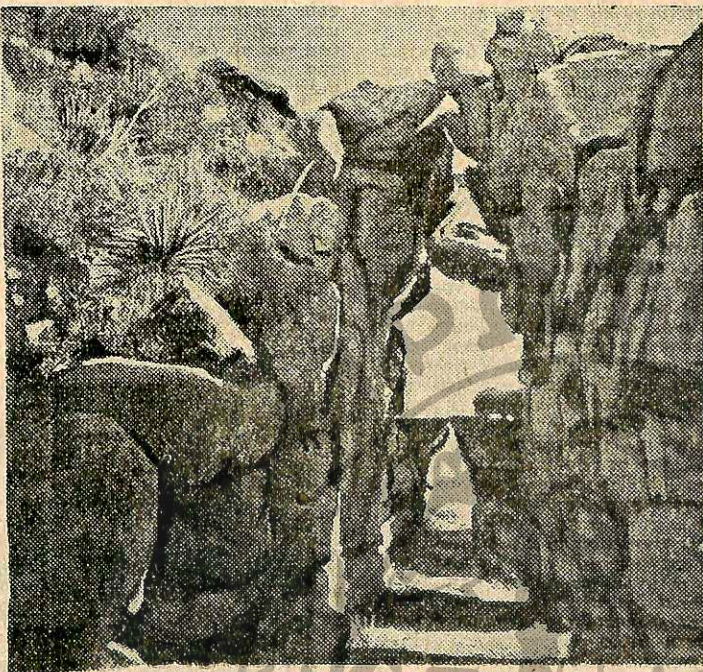
Άλλά και το βασιλικό άνάκτορο της Τίρυνθος δεν έχει λιγώτερο ένδιαφέρον. Μας δίνει πιστή την εικόνα ενός παλατιού της παναρχαίας έκείνης έποχής, όπως ακριβώς το περιγράφει ο Όμηρος, κάνοντας λόγο για τα άνάκτορα, του Μενελάου, του Πριάμου και του Όδυσσέως. Διακρίνονται σ' αυτό οι αίθουσες ύποδοχής, πού το δάπεδό τους ήταν στρωμένο με καλλιτεχνικάτωμα μωσαϊκό από γαλάζια και κόκκινα πετράδια και οι τοίχοι τους στολισμένοι με τοιχογραφίες και άνάγλυφα. Διακρίνονται ακόμη τα ιδιαίτερα βασιλικά διαμερίσματα, οι εύρύτατες αίθες του παλατιού και οι στοές πού συνδέουν τα κτίρια μεταξύ τους.

Αξιοπρόσεκτο είναι το λουτρό του παλατιού, πού βρισκόταν κοντά στην αίθουσα της ύποδοχής των έννων, ώστε εκείνοι πού έφταναν στο άνάκτορο — άσφαλώς κουρασμένοι και σκονισμένοι από την όδοπορία — να μπόρουν εύκολα να λουσθούν. Είναι κι' αυτό ένδεικτικό του άνωτέρου πολιτισμού πού έπικρατούσε την έποχή εκείνη και πού πιστοποιείται και από τόσα άλλα εύρήματα των άνασκαφών.

Μόνο το χρυσάφι πού βρέθηκε σε σκεύη και σε κοσμήματα στις Μυκήνες και στην Τίρυνθα άντιπροσωπεύει σε βάρος τέσσερες χιλιάδες λίρες χρυσές. Φυσικά ή αρχαιολογική αξία των χρυσών αυτών άντικειμένων είναι άνυπολόγιστη!...

Κοντά στα έρείπια της Τίρυνθος βρίσκονται τώρα οι όμώνυμες άγροτικές φυλακές, με τα κτίριά τους τα κτήματα, τους σταύλους, τα κοτέτσια. Αυτά, μαζί με λίγα σκρόπια άγροτόσπιτα, αποτελούν τις μόνες έκδηλώσεις ζωής στη θέση της παλιάς μεγάλης πολιτείας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μεγάλες στοές στ' άνάκτορο της Τίρυνθος.

Ο γιατρός είχε συστήσει στη δεσποινίδα 'Ελβίρα το ήσυχο τουτο παρθολάσιο μέρος στα μέσα 'Ιουνίου, ακριβώς την εποχή που θ' αρχίζουν τα υπάνια. Έτσι, η 'Ελβίρα άνογκάστηκε να εγκαταλείψει την πόλη όπου έμενε και τις καθημερινές ασυλίες της.

Στην άρχη, χαμένη σ' αυτόν τον τόπο, ένοιωσε τρομερή πληξή απ' τη μοναξιά της, μα όσο οι μέρες περνούσαν εύρισκε πως δεν ήταν και τόσο άσχημα. Εκεί στην άκρογιαλιά μιá μέρα την περιτοίγυρισαν κάποια παιδάκια ψαράδων, κάπως φτωχικά ντυμένα, αλλά χαριτωμένα, που της μίλησαν για ψάρια και τη βοήθησαν να μαζέψη δυορφα κοχύλια.

Μαζί τους γνώρισε πιδό πολύ τη χαρά της θάλασσας κι' έμαθε και τα όνόματα κάθε βάρκας με μωτέρ που, οι γονείς τους χρησιμοποιούσαν για το ψάρεμα.

Μιά μέρα, ό Πετράκης, το πιδό μικρό, απ' όλα τα παιδιά, την πήρε απ' το χέρι και την πήγε να της δείξη τη βάρκα του πατέρα του και τα ψάρια πουχε βνάλει τη νύχτα. Ο πατέρας του ήταν ένας ήλιοκαμένος ψηλός κι' αδύνατος άντρας, κάπου σαράντα χρόνων. Η 'Ελβίρα έγινε δεκτὴ απ' τους ψαράδες με τις πιδό φιλικές έκδηλώσεις. Σιγά-σιγά συνήθισε τη συντροφιά τους και πήγαινε τακτικά μαζί τους. Έμαθε μάλιστα να τραβάει και κουπί. Τους διηγόταν και ώσκιες φανταστικές ιστορίες. Όλοι την άκουγαν με προσοχή.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ό Πώλ που τον φώναζαν «Γάλλος» γιατί είχε ζήσει άλλοτε μερικά χρόνια στη Γαλλία. Μαζί του η 'Ελβίρα εύρισκε εύχαρίστησι να κουβεντιάει και να κάνει περιπάτους στους γύρω λόφους, που ήταν καταπράσινοι αυτήν την εποχή. Ένοιωθε τον έαυτό της ανάλαφρο, κι' ήρεμο σαν κοριτσάκι.

Τον 'Ιούλιο έφτασαν στην πανσιόν που έμενε η 'Ελβίρα. διάφορες κυρίες με τα παιδιά τους κι' άλλες κοπέλλες, για να περάσουν τις διακοπές τους. Η 'Ελβίρα ένοιωσε τότε άπογοήτευσι, γιατί δεν θάταν πιδό μόνη...

Οι ψαράδες τώρα τραγουδούσαν στην άκρογιαλιά και τους έκαναν παρέα τα δυορφα κορίτσια. Η 'Ελβίρα ένοιωσε μέσα της ζήλεια, βλέποντας πόσο ήταν δυορφες και τολμηρές αυτές οι κοπέλλες με τα κόκκινα χείλη και τα βαμένα νύχια. Τις έδλεπε το βράδυ να χορεύουν στην τασάσσα της πανσιόν, κομψές κι' άρωματισμένες και της έρνόταν να κλάψη απ' το κακό της...

Η δυορφη 'Ελβίρα δεν είχε ζήσει τη ζωή της Πάντα λησμονούσε τον έαυτό της για να βοηθήση τους άλλους, τα παιδιά στο σχολείο — ήταν δασκάλα — και τους δικούς της στο σπίτι. Και τώρα η καρδιά της που όλο έδινε, ένοιωθε τί είχε χάσει τόσα χρόνια. Ήταν ίσως πιδό άργά. Καί, καθώς τα σκεπτόταν όλ' αυτά, γελάσε μ' ένα πικρό γέλιο που έμοιαζε με λυγμό.

Κάποιο βράδυ, που το γλωμό φεγγάρι φώτιζε το ούρανό κι' έκανε ζέστη, είχε μείνει μονάχη στην πανσιόν. Όλοι είχαν βγύ, άλλοι για να πάνε σε κάποιο χορό άλλοι στο σινεμά. Υποφέροντας απ' την τόση μοναξιά της, η 'Ελβίρα κατέβηκε στον κήπο και σε λίγο βοήηκε, όταν άνοιξε την καγκελένια πόρτα του στη ζεστή άμμουδιά. Η θάλασσα κοιμόταν γαλήνια. Κάθισε στην άμμο, έχοντας μεγάλη διάθεσι να κλάψη. Έμεινε εκεί ώρα όταν έδε μιá μικρή βάρκα νάρχεται προς το μέρος της. Σε λίγο πήδηξε από μέσα στην άμμουδιά ένας άνθρωπος. Ήταν ό «Γάλλος».

— Καλησπέρα, δεσποινίς της είπε.

— Γιατί δεν πήγατε με τη βάρκα σας άπόψε μαζί με τους άλλους; τόν ρώτησε.

— Είναι η σειρά μου να ξεκουραστώ. Έσείς, τί κάνετε; Σας γύρευα. Πάνε έξη μέρες που δεν σας είδα. Τι σας συμβαίνει; Σας βλέπω μελαγχολική. Μιá βδομάδα ποιόν ήσαστε χαρούμενη εύνοιστημένη σαν κοριτσάκι. Μαζί μου μπορούτε νάστε ελικοινίς. Δεν θά σας προδώσω... γιατί σας αγαπώ... — και η φωνή του ήταν ζεστή γεμάτη ύποσνέσεις.

— Το ξέρω Πώλ, και σεις και όλοι οι άλλοι, υ' αγαπάτε, είπε η 'Ελβίρα.

— Όχι, δεσποινίς, τη διέκοψε ό Πώλ. Εγώ πιδό πολύ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

απ' όλους τους άλλους. Σας αγαπώ όπως το σκιλί τόν άφέντη του, σαν σκλάβος...

— Πάνε να κάνουμε ένα γύρο με τη βάρκα σας, του είπε η 'Ελβίρα για να κούψη την ταπνχή της.

Ο Πώλ δεν είπε τίποτα. Τη βοήησε να μπη στη βάρκα και σε λίγο βγήκαν στ' άνοιχτα. Τότε ό ψαράς παραήσε τα κουτιά κι' άναψε ένα τσιγάρο. Το φεγγάρι έσοιχνε τις γλωμές αντίδες του στο ήλιοκαμένο πρόσωπό του. Από μακριά άκούγόταν η όρχήστρα του χορού.

— Γιατί δεν πήγατε άπόψε στο χορό; τόν ρώτησε. Να ξεσκεδάσετε με δυορφες κοπέλλες, άντι να πληττετε μαζί μου.

— Γιατί τα λέτε αυτά, δεσποινίς; Το ξέρω, είμαι ένας φτωχός ψαράς και σεις είστε η «Κυρά του πασαμυθίου» για μένα. Γιατί δε θέλετε να με πιστέψετε;...

Είχε γείρει προς το μέρος της και την κύτταζε με τα φλογερά του μάτια.

— Γιατί;... — Ίσως να φοβάμαι; ψιθύρισε εκείνη... Δεν μπορούσете να καταλάβετε;...

Κι' η γλυκειά φωνή της έτρεμε παραπονιμένα.

— Σας καταλαβαίνω πολύ καλά. Θάθελα να κάνω κάτι για σας... δεν ζητώ τίποτ' άλλο... παρὰ να σας βλέπω να χαμογελάτε, γιατί είναι τόσο γλυκά τα μάτια σας, όταν χαμογελάτε.

— Θέλετε να μου δείξετε οίκτο, συμπάθεια... μονάχα...

— Δεν είν' αλήθεια! Δεν είναι μόνο οίκτος, συμπάθεια, όπως λέτε. Είν' ένα αίσθημα πολύ δυνατό, πιστέψτε με, δεσποινίς. 'Ελβίρα, ένα αίσθημα που δεν καταφέρνω να το ξεδιαλύνω... γιατί κι' εγώ φοβάμαι να προφέρω αυτή τη λέξη... Έπειτα, εγώ είμαι τόσο πιδό χαμηλά από σας... Σεις βρίσκεστε στ' άστέρια...

— Όχι, Πώλ, είμαι μονάχα μιá γυναίκα, όπως και σεις είστε ένας άντρας...

Σώπασαν και οι δύο τους συγκινημένοι, γιατί και οι δύο τους είχαν άπογυμνώσει τις καρδιές τους.

— Κυττάξτε με καλύτερα... είπε η 'Ελβίρα. Δεν είμαι πιδό μιá χορούμενη κοπέλλα...

Ο Πώλ έπιασε τα χέρια της στα ροζιασμένα δυνατά του χέρια και της ψιθύρισε:

— Για μένα είστε πιδό γλυκειά κι' απ' την Παναγία γιατί τα μάτια σας έχουν τέτοιο φως που καυμιά άλλη δεν τόχει. Κυττάχτε, η άκρογιαλιά είναι γεμάτη κορίτσια κι' όμως μου φαίνεται έσηνη όταν δεν ακούω τη μουσική της φωνής σας... Σεις είστε κάτι άλλο. 'Ελβίρα, κοντά σας νοιάθω πως είμαι εύτυχισμένος... Θάθελα να το φωνάξω σε όλους... Μα φοβάμαι και που σας άγγίζω με τα χέρια μου...

Έκανε να τα τραβήξη, μα εκείνη τα κράτησε στα δικά της, τα χείρσε και ύστερα τ' άκούμπησε στα μάγουλά της. Ήταν ένα χάδι πιδό εύγλωττο απ' όλα τα λόγια. Έκείνος έτομεε απ' τη συγκίνησι και άκουσε σαν σε όνειρο τη φωνή της να του λέη:

— Πώλ, θέλεις να με φιλήσης;...

Τα μάτια του έλαμπαν, έσκυψε πάνω της και την άγκάλιασε. Μα την ώρα που τα χείλη του ήταν έτοιμα να κολλήσουν στα δικά της, φοβήθηκε:

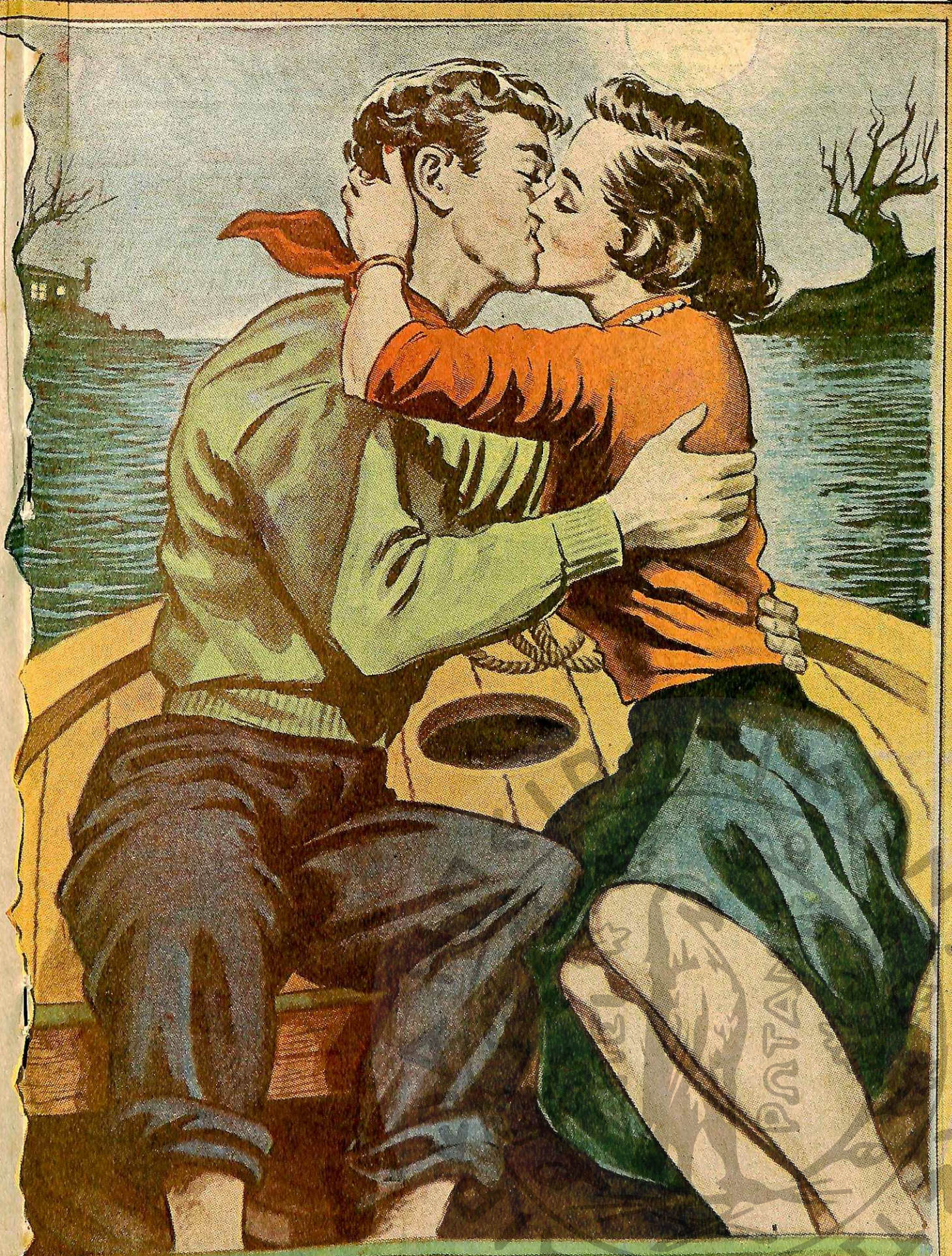
— 'Ελβίρα... φοβάμαι... σ' αγαπώ πάνω άπό κάθε τί στον κόσμο, μη με βασανίσης. Δεν μπορείς να υ' άνοπας ως το σημείο να ένωθής μαζί μου... Ένώ δε γυρεύω την νारा μιās στιγμής... νυσεύω την αγάπη, την ιερή που έώνει για πάντα δυο ψυχές...

Η 'Ελβίρα δεν άπάντησε. Έπιασε το πρόσωπό του με τα δύο της χέρια και ύστερα τόν φίλησε στο στόμα.

Την άλλη μέρα, την αύγή, η δεσποινίς 'Ελβίρα έγκάτέλειψε την πανσιόν εαφνικά, σαν κλέφτρα. Κανείς δεν μπορούσε να την καταδικάση γι' αυτό που είχε γίνει μονάχα η φωνή της συνειδήσεώς της.

Αλλά μέσα στις άποσκευές των άναμνήσεών της ύπήνη τώρα μιá καινούρινη, πολύτιμη, που δεν θα την έσυνούσε ποτέ της, μα που βόραινε πολύ γιατί της την είχε χάρισει η μεγάλη και άπλοική καρδιά ενός άντρα.

ΛΕΟΝ ΚΡΕΣΠΙ

Η Βαβίλις του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Υστερ' από τή θερμή υποδοχή του Ροβέρτου από όλους τους δικούς του, η ζωή αρχίζει να χαμογελάει στο δυστυχισμένο νεο πύχνη τόσο αναίτια υποφέρει τόσο πολλά. Ένα πρωί, ένας αλήτης, ο Ζανικό, πούχει περάσει τη νύχτα του κάτω από ένα τοξο του Σηκουάνα, ανακαλύπτει ένα πτώμα ανδρός στον ποταμό. Αποδεικνύεται ότι πρόκειται για τον υπηρέτη του μεγάρου Ροβέρτου Λάζαρο Ντυμπουά, πούχει βοηθήσει τη Ζουανέττα στην απόδρασή της κι' έχει εξαφανιστεί μαζί της. Ο Γκρολλιέ Σαβέρν και ο Ζερβαί δεν έχουν αμφιβολία ότι βρίσκονται μπροστά σ' ένα καινούργιο έγκλημα της φοβερής αυτής γυναίκας...

— Λέτε ή δολοφόνος να μην έφυγε από το Παρίσι;
— Είμαι σχεδόν βέβαιος... απάντησε στον εισαγγελέα με πεποίθηση ο διευθυντής της αστυνομίας. «Η Ζουανέττα διευθύνεται αυτή τη στιγμή από το ένστικτο της μητρότητας! Πάνω απ' όλα θέλει να δει, έχει ανάγκη να δει, το γυιό της!... Τ' αποφασίζει όλα, ακόμα και το να συλληφθεί, μπροστά στην ψυχική ανάγκη της να δει το Ροβέρτο!

— Λέτε ναχη τέτοια αισθήματα, κύριε Ζερβαί, μιά τέτοια γυναίκα;...
— Δεν είναι αισθήματα, κύριε Γκρολλιέ-Σαβέρν, είναι — σάς είπα — ένστικτο... Το ένστικτο που διευθύνει τις πράξεις της λείανας, της ύαινας, της τίγρεως... Και τα πιο φοβερά θηρία, κρύβουνε μέσα στην καρδιά τους τη μητρότητα... Το ίδιο κι' η Ζουανέττα!

— Τότε, λοιπόν, είπε ο εισαγγελέας, έχουμε σχεδόν βεβαιότητα ότι θα την πιάσουμε...

— Με ποιόν τρόπο;
— Εφ' όσον, λέτε, η γυναίκα αυτή θα προσπαθήσει να δει το Ροβέρτο, ως παραφυλάξουμε δίπλα στο Ροβέρτο για να την πιάσουμε...

— Ο Ζερβαί έμεινε για λίγο σιωπηλός.
— Μά, αυτό είναι ένα πολύ λογικό συμπέρασμα, είπε, που θα μας διευκολύνει, είμαι βέβαιος, στη σύλληψή της...

— Μόνο πρέπει να ειδοποιήσουμε την οικογένεια Ροβέρτου, την κυρία Γιάκομπ-σπεν.

— Αναλαμβάνω εγώ...
— Και θα ξανάρθετε να με δείτε ύστερα;

— Χωρίς άλλο... Όλεω να συντονίσουμε τις ενέργειές μας για τη σύλληψη αυτού του τέρατος, που αποτελεί, επί τέλους, ζήτημα τιμής για την αστυνομία...

— ...Και για τη δικαστική αρχή... συμπληρώσε σκοτεινός, συλλογισμένος βαθεία, ο εισαγγελέας.

— Ο Ζερβαί, χωρίς ν' άρροπορήσε καθόλου, πήγε στο μέγαρο Γιάκομπσπεν και ζήτησε να δει τη βαρώνη. Εκείνη τον δέχτηκε αρκετά ανήσυχη από το επίσημο και σχεδόν δραματικό ύφος του...

— Κυρία βαρώνη... άρχισε ο αστυνόμεος.
— Κύριε Ζερβαί... Υπάρχει τίποτε καινούργιο;...

— Ο Ζερβαί κούνησε το κεφάλι του.
— Δυστυχώς, τα νέα είναι δραματικά, κυρία βαρώνη!... Οί κρίκοι πληθύνονται στην αλυσίδα της φρίκης που μας δίνει...

— Τί συμβαίνει;... Με κάνετε ν' άγωνιζώ!

— Ήσυχάστε... Δεν είναι κάτι που σάς άφορά άμεσα...

— Μά, επί τέλους! Περί τίνος πρόκειται;... Έξηγηθήτε, σάς παρακαλώ, κύριε Ζερβαί!

— Ο διευθυντής της αστυνομίας άναψε νευρικά ένα ποπόρο:

— Κυρία βαρώνη, είπε ύστερα από την πρώτη βαθεία ρουφηξιά, στις όχθες του Σηκουάνα βρέθηκε χτες τα ξημερώματα ένα πτώμα!...

— Πτώμα; Τίνος;... έκανε χλωμιάζοντας ή Παυλίνα.
— Του Λάζαρου Ντυμπουά...
— Ποιος είν' αυτός;
— Είναι ο υπηρέτης που βοήθησε τη Ζουανέττα να δραπέτευσή, και χάθηκε ύστερα μαζί της...
— Α! έκανε μόνο ή βαρώνη σαν χαμένη.

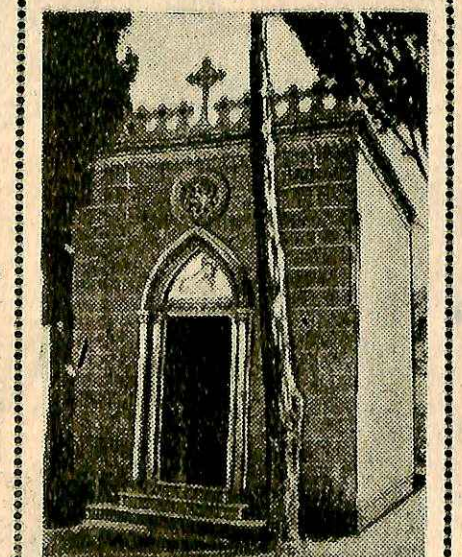
— Όταν συνήλθε λίγο από την πρώτη της έκπληξη, ρώτησε τον Ζερβαί:

— Καί, πώς πέθανε αυτός ο δυστυχισμένος;...

— Δεν πέθανε, κυρία Γιάκομπσπεν!
— Άλλά;
— Σκοτώθηκε!
— Σκοτώθηκε;...

— Μάλιστα... Στο στήθος του βρέθηκε ένα κομψό στιλέτο, χωμένο ως τη λαβή στην καρδιά του!...

— Ή γρήα βαρώνη έσμιξε τα χέρια της με ανυπόκριτη φρίκη...
— Θεέ μου!... ψιθύρισε. Λέτε...
Και σταμάτησε. Σαν να μη μπορούσε

ΤΟ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΑΝΟΥ
Στο Μοντελάρ, ή οικογένεια του Ιταλού αργιλάστου Τζουλιάνου κατασκεύασε μιά μικρή εκκλησία που της έστοίγισε δυο εκατομμύρια λιρέττες. Σκοπεύει δέ να έναποθέσει σ' αυτήν την σοού του θωλυκό λητάρανο που είναι αναστατώσει την Ιταλία με τα κατορθωτά του.

να συνεχίση, να ολοκληρώση τη σκέψι της...

— Δέ λέω, απάντησε χαμηλόφωνα ο Ζερβαί. Είμαι σχεδόν βέβαιος, όπως είνε κι' ο εισαγγελέας, ότι και το έγκλημά αυτό οφείλεται στη Ζουανέττα...

— Στη Ζουανέττα; Το υποπτεύθηκα!...
— Ο δυστυχισμένος αυτός τη βοήθησε να το σκάση από το παράθυρο με την ανεμόσκαλα... Μπήκανε μαζί και οι δυο τους σ' ένα αμάξι που περνούσε και πού είδαμε τις ρόδες του καθαρά στο χώμα; μπροστά στην πίσω πόρτα του κήπου... Κι' ύστερα, ποιος έφερε τί συνέβη στις άρες που μεσολαβήσανε... Φαίνεται, ότι ο Λάζαρος ζήτησε τα λεφτά που τουχε έκείνη υποσχέθη για να τη βοηθήσει...

— Μά ή Ζουανέττα δεν είχε, νηπίζω; λεφτά την ώρα πούφυγε με την ανεμόσκαλα...

— Δεν είχε;... ρώτησε συλλογισμένος ο Ζερβαί.

— Όχι...
— Είχε, όμως, κοσμήματα!... «Εν' από αυτά — είτε τα διαμαντένια σκουλαρήκια της, είτε τον δόλοχρσο σταυρό της, δώρο του συζύγου της, είτε το πλατινένιο δαχτυλίδι της με το σμαράγδι... — υποσχέθηκε να δώση στο συνένοχό της για ανταμοιβή του... Εκτός αυτού, κατάλαβε, όμως, ότι αυτός ο Λάζαρος θάταν ο κακός της δαίμονας από δω κι' έμπρός: Θά προσπαθούσε να την εκδιώξη από καιρό σε καιρό, απειλώντας την ότι θα την παράδινε σε μάς!...

— Δεν έρω... Μπορεί... έκανε ή Παυλίνα Γιάκομπσπεν, βαθεία συλλογισμένη.

— Και τότε ή Ζουανέττα αποφάσισε να βγάλη από τη μέση αυτό τον άνθρωπο... Τον μέθυσε, λοιπόν, σε κάποια ταβερνούλα της δεξιάς όχθης, κι' ύστερα, όταν τον είδε ζαλισμένο, τούδωσε αλύπητα μιά μαχαίριά στην καρδιά!...

— Έχετε αποδείξεις γι' αυτά όλα, κύριε διευθυντά;... ρώτησε κατάχλωμη ή βαρώνη Γιάκομπσπεν.

— Είπε σαν να βρισκόμουν μπροστά!... τη βεβαίωσε ο Ζερβαί.

— Μιά βαρεία σιωπή απλώθηκε ανάμεσα στη σεβάσμια κυρία και στο διευθυντή της αστυνομίας. «Υστερα ή βαρώνη ρώτησε με φωνή πούτρεμε από την αγωνία:

— Και τώρα;...

— Ο Ζερβαί σήκωσε τους ώμους του:
— Τώρα, ή φοβερή αυτή γυναίκα πιά νιέται σαν απειλή γύρω μας — και, κυρίως, γύρω από το Ροβέρτο!...

— Λέτε;... έκανε κατάχλωμη ή βαρώνη Γιάκομπσπεν.

— Είπε επιταχτική ανάγκη της να τον δει, να τον σφίξη στη ματωμένη της άγκυλιά... Και, μην ξεχνάτε, ότι ο Ροβέρτος εκπροσωπεί την τελευταία της ελπίδα...

— Θεέ μου!...
— Από την ώρα που θα γνωρίση τη μητέρα του, εκείνη είνε πιά σχεδόν βεβαία, ότι δεν θα καταβιώχτη από σάς όλους...

— Η βαρώνη έσκυψε με απογοήτευσή το κεφάλι της. «Ενοίωθε πόσο τραγικά αληθινά ήταν όσα έλεγε ο Ζερβαί...

— Μένει, βέβαια, το καινούργιο της έγκλημα... συνέχισε ο διευθυντής της αστυνομίας. «Ο φόνος του υπηρέτη Λάζαρου Ντυμπουά... Αυτό το έγκλημα όμως δεν την βαραίνει ακόμα απόλυτα. Χρειάζεστε αποδείξεις για να το καταλογίσουμε σ' αυτήν... Κι' αν δεν τις έχουμε τις αποδείξεις αυτές, ή Ζουανέττα δεν θα πληρώσει όπως αξίζει τα έγκλημά της στη δικαιοσύνη των ανθρώπων...

— Μά είνε φοβερό αυτό! Είπε τερατώδες... φώναξε ή Παυλίνα.

— Είπε ή τραγική πραγματικότητα, κυρία μου... έκανε ψυχρά ο Ζερβαί.

— Κάτι πρέπει να κάνουμε...

— Τί άλλο, παρά να προσπαθήσουμε

να πιάσουμε αυτή τη φοβερή κακοποιό;...
— Να φυλάξουμε και το Ροβέρτο...
— Με ποιόν τρόπο;
— Να βάλουμε αστυφύλακες γύρω του. Να μην του επιτρέψουν την επικοινωνία μ' αυτή τη γυναίκα...

— Ξεχνάτε, κυρία Γιάκομπσπεν, ότι ο Ροβέρτος είνε πιά ελεύθερος;... Πώς να του στερήση κανείς το δικαίωμα να βλέπη όποιον θέλει;... Θά παραξενευτή κι' ο ίδιος άμα δει αστυνομικούς να τον φυλάνε...

— Θεέ μου! Είπε φοβερό αυτό που σκέπτομαι... Άλλά... μου φαίνεται, ότι ποιοτικότερο θάτανε να μην είχε βγή από τη φυλακή το δυστυχισμένο παιδί!...

— Αυτή τη σκέψη έκανα κι' εγώ, κυρία μου... είπε σοβαρός ο Ζερβαί. Μέσα στο Μαζάς, ήταν εύκολοτα να τον επιτηρούμε, και ν' απαγορεύουμε την επικοινωνία του μ' όποιον μας άρεσε...

— Τί φοβερή υπόθεση! φώναξε ή κ. Γιάκομπσπεν, κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Να παρακαλάμε να βρίσκεται στη φυλακή ο Ροβέρτος μας!...

— Έπειδή ακριβώς τον αγαπάτε, φτάσατε να το παρακαλάτε αυτό... Γιατί είνε ο μόνος άσφαλτος τρόπος για να μην έρθει σε καμιά έπασση με την ελπεινή αυτή γυναίκα, που συνέβη να είνε μητέρα του...

— Καινούργια σιωπή βάρυνε ανάμεσα στα δυο αυτά πρόσωπα που τα πίεζε ή ίδια αγωνία... «Υστερα ξαναμίλησε ο Ζερβαί:

— Τί να μιλάμε όμως τώρα για πράματα που δεν γίνονται;... Ο Ροβέρτος είνε πιά ελεύθερος, δεν υπάρχει κανείς τρόπος να χάση την ελευθερία του...

— Εκτός άν... έκανε ή βαρώνη με μιά καινούργια σκέψη

— Εκτός άν;... ρώτησε ο αστυνομικός.

— Είπε φοβερό αυτό που σκέφτηκα!... Πέστε το, κυρία μου... Έδώ βρισκόμαστε οί δυο μας μόνο... Δεν μάς άκούει κανείς...

Χαμήλωσε πολύ τη φωνή της ή βαρώνη, και απάντησε πολύ σιγά, τόσο, που τα λόγια της φτάσανε ως τ' αυτιά του Ζερβαί σαν ανεπαίσθητο ψιθύρισμα:

— Εκτός άν... ο Ροβέρτος ξαναμπή στη φυλακή!

— Να ξαναμπή στη φυλακή; Με ποιόν τρόπο;...

— Νά... με μιά... καινούργια κατηγορία...

— Τίνος;...
— Της Τερέζας, να πούμε...

— Πώς είνε δυνατόν;...

— Η γονά κυρία έπιασε με άπόγνωση το κεφάλι της:

— Δεν έρω!... φώναξε. Νομίζω, ότι θα τρελλαθώ!... Λέω παραλογισμούς... Προσπαθώ όμως με κάθε τρόπο, ακόμα και τον πιο οδυνηρό, να κερδίσω την ήσυχία την εύτυχία του λατρευτού μου Ροβέρτου!...

— Ο Ζερβαί είχε μείνει βαθεία συλλογισμένος:

— Ίσως να μην έχετε άπολύτως άδικο... είπε στο τέλος. «Η καινούργια σύλληψη του Ροβέρτου είνε μιά αναγκαία άμυνα για τη δική του εύτυχία...

— Σωπάστε, κύριε Ζερβαί! φώναξε ή βαρώνη. Τρέμω ακόμα και πού το συλλογίζομαι!...

— Είπε σάς λέω, το μόνο μέσον... Θά πληγωθή βαθεία ή καρδιά του φτωχού παιδιού... Άκόμα χτες βγήκε από τη φυλακή, και σήμερα να ξαναμπή!... Κι' ύστερα, νομικά, πού θα στηρίξετε μιά καινούργια του φυλάκιση!...

— Γι' αυτό μη σάς νοιάξη. Θά μπορούσα να συνενωθώ με τον κ. Γκρολλιέ-Σαβέρν... Φυσικά, θα κάναμε μιά παρανομία, αλλά μιά παρανομία νόμιμη, μιά καί θάτανε για την εύτυχία του αγαπημένου σας παιδιού... Και γι' αυτό, εσείς θ' αποφασίσετε σχετικά... Η άστυνομική αρχή δεν ένδιαφέρεται παρά μόνον για τη σύλληψη της Ζουανέττας: ο κίνδυνος του Ροβέρτου νάρθη σ' επαφή μαζί της, είνε ένα έντελώς προσωπικό σας ζήτημα — κάτι που άφορά μόνον εσάς...

— Έχετε δίκιο. Μόνον εμάς άφορά... είπε σαν πονεμένη ήχώ του άστυνομικού διευθυντού κι' ή φτωχιά βαρώνη.

— Γι' αυτό, σάς αφήνω μόνη σας να το σκεφθήτε με άνεση...
— Ναι!... Ναι!... Πρέπει να το σκεφτώ...

— Τα σέβη μου, λοιπόν, κυρία βαρώνη... είπε ο Ζερβαί, φιλώντας με σεβασμό το χέρι της Παυλίνας.

— Έλπίζω να σας ξαναδώ γρήγορα, κύριε Ζερβαί, και να ξαναμιλήσουμε για όλα αυτά...

— Χωρίς άλλο... Δεν θα πάσω να βρισκώμαι σε έπαφή μαζί σας...

— Καί, κάτι άλλο, σάς παρακαλώ: «Ας παρακολουθούν το μέγαρο άστυνομικοί σας με πολιτικά, κι' άς απαγορεύουνε την είσοδο σε άτιμα ξένα και ύποπτα...

— Αυτό θα γίνη όπωσδήποτε... Ξεχνάτε όμως, ότι ο Ροβέρτος μπορεί να βγη έξω από το μέγαρο, είν' ελεύθερος να πάη όπου θέλει... Έπομένως, ή συνάντησή του με την έγκληματική του μητέρα, μπορεί να πραγματοποιηθή, όταν ο Ροβέρτος θα βρίσκεται μακριά από δω...

— Να τον παρακολουθούν παντού οί άστυνομικοί σας... Καί, μόλις δούν μιά γυναίκα με τα χαρακτηριστικά της Ζουανέττας, να τον πλησιάσουν, να την πιάσουν άμέσως!...

— Μπροστά στο Ροβέρτο;... Αυτή, φυσικά, δεν θα παραλείψη να φωνάξη την ώρα που θα την πιάσουν, ότι είνε μητέρα του!... Η τραγική αυτή αλήθεια θα φτάση ως το Ροβέρτο, για να τον χτυπήσει κατάκαρδα... Κι' αν ακόμα δεν πιστώση αυτό που θ' άκουση, μιά σκία αμφιβολίας θα πέση στην ψυχή του...

— Ίλιγγος!... Άδυσσος!... ψιθύρισε ή βαρώνη Γιάκομπσπεν, σφίγγοντας το κεφάλι της πού πήγαινε να σπάση.

— Σας το ξαναλέω, κυρία βαρώνη... είπε ο Ζερβαί. Η μόνη λύσις, είν' αυτή που σας ύπαγόρευε ή άπόγνωσί σας, αλλά και ή λατρεία σας στο Ροβέρτο: Η σύλληψή του!...

— Σωπάστε, σάς ίκετεύω, κύριε Ζερβαί!... Μού κάνει κακό και να το σκεπτόμαι...

— Για το καλό του, κυρία μου... Μην ξεχνάτε ότι είνε για το καλό του...

Και, ύστερ' από τα λόγια του αυτά, ο διευθυντής της άστυνομίας, ύποκλιθηκε και βγήκε.

— Η κυρία Γιάκομπσπεν, μένοντας μόνη της, έπεσε βαρεία σε μιά πολυθρόνα, κρύβοντας το πρόσωπό της, κι' άρχισε να κλαίη με ασυγκράτητους λυγμούς!...

Πόση ώρα έμεινε έτσι, στα νύχια της πιο φριχτής άπογνώσεως, ή βαρώνη Παυλίνα Γιάκομπσπεν; Δεν βάφερε ούτε ή ίδια να το πει. Σιγά-σιγά όμως, ή άπόγνωσί της ύποχώρησε και έξυπνησε μέσα της σαν αντίδρασι του άδασταχτού πόνου της, ή διάθεσί της να δράση!... Σηκώθηκε, λοιπόν, σκούπισε τα μάτια της, και χτύπησε νευρικά ένα κουδούνι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Είπε ή μητέρα του! «Αμα του το αποδείξη ο Ροβέρτος, σαν παιδί με καρδιά, θα κάνη το καθήκον του απέναντί της... Καί, πιστέψτε με, παιδιά μου, όλων της... ή θέσις θα γίνη τότε εξαιρετικά δύσκολη και λεπτή: «Η φράγκα δεν μπορεί παρά να συμφωνήση άπόλυτα με τον άντρα που λατρεύει... Άλλά, κι' εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω στο λατρεμένο αυτό παιδί που τούχω δώσει όλη με περιφρόνησι.

— Ένας υπηρέτης παρουσιάστηκε.
— Πού βρίσκονται ο κύριος Ροβέρτος και ή δεσποινίς Φράγκα; ρώτησε ή βαρώνη.

— Στον κήπο... απάντησε ο υπηρέτης.
— Μόνοι τους;
— Ναι, κυρία βαρώνη: μόνοι τους... «Η κυρία και ο κύριος ντ' Άνζελύ. Βρίσκονται στο δωματίο...

— Πες τους, σε παρακαλώ, ότι τους περιμένω εδώ...

— Στην κυρία Τερέζα:
— Καί στον άντρα της...
— Μάλιστα, κυρία βαρώνη...

Υποκλίθηκε ο υπηρέτης μπροστά στην κυρία του, και βγήκε από το δωμάτιο. Σε λίγο, μπαίνανε ή Τερέζα κι' ο Άνδρέας. Μόλις μπήκανε, ή βαρώνη Γιάκομπσπεν σηκώθηκε βιαστικά και πήγε να κλειδώση τις πόρτες του δωματίου.

— Τί συμβαίνει;... τη ρώτησε ανήσυχη ή Τερέζα.

— Άμέσως θα σάς εξηγήσω... της απάντησε ή Παυλίνα. Γι' αυτό, άλλωστε, και σάς κάλεσα... Καθίστε...

Κάτσανε σε δυο πολυθρόνες ή Τερέζα κι' ο Άνδρέας, και περιμένανε με ανυπομονησία τη βαρώνη να μιλήσει.

— Αγαπητά μου παιδιά! είπε εκείνη, ή κατάσταση είνε πολύ σοβαρά... Καταλαβαίνετε και χωρίς να σάς το πώ, ότι κινδυνεύει ή εύτυχία της Φράγκας μας το ίδιο όπως και ή εύτυχία του λατρευτού μου Ροβέρτου...

— Έρωείτε εξ αίτίας της Ζουανέττας; ρώτησε ή Τερέζα.

— Φυσικά... Αυτή ή φοιχτή γυναίκα, που δεν δίστασε να προσθέσει ένα ακόμα θύμα στα τόσα της προηγούμενα, σάς είνε γνωστό, ότι, άφου σκότωσε το συνένοχό στη συγή της υπηρέτη Λάζαρο Ντυμπουά, βρίσκεται τώρα ελεύθερη...

— Είπε φοβερό! Τί να κάνουμε όμως;... έκανε ο Άνδρέας.

— Χωρίς άλλο, ή σκέψη και ή προσπάθεια της Ζουανέττας, αλλά και ή τελευταία της έλπιδα, είνε να πλησιάση το Ροβέρτο και να του πει ποιά είνε...

Ευτυχία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Η γυναίκα σκοτώνει τον έρωτα!

Ο έρωας μοιάζει μ' ένα γραμματίο, με ανοιχτή την ημερομηνία λήξεως. Κάποτε, μια μέρα που θα είναι πολύ κοντινή ή πολύ μακρινή, ο ένας από τους δυο αγαπημένους θα την συμπληρώσει. Και συνθέστερα η γυναίκα!

Αυτό αποτελεί, άναμφισβήτητα, μια πολύ βαρεία κατηγορία για το γυναικείο φύλο. Κι όμως, αν καλοεξετάσουμε τα πράγματα, θα ιδούμε πως η γυναίκα είναι υπεύθυνη τις πιο πολλές φορές για το θάνατο του έρωτος.

Γιατί σ' αυτήν ανήκει κυριώτερα η φροντίδα να τον συντηρήσει. Αυτή και μόνο μπορεί να κάνει έναν έρωτικό δεσμό όμορφο και να του δώσει διάρκεια.

Αλλά ποιες είναι οι αιτίες που κάνουν ένα έρωτικό αίσημα να πεθάνει;

Πρώτα-πρώτα, η μονοτονία, που φέρνει την κουράση και την πλήξη. Ο άντρας λίγο ή πολύ μένει πάντοτε ο ίδιος. Άλλ' η γυναίκα πρέπει να έχει τη δύναμη, την ικανότητα και τη θέληση ν' αναγεννηθεί ακατάπαυστα. Πρέπει να εμφανίζεται στον αγαπημένο της όχι σαν κάτι που το ξέρει, αλλά σαν κάτι που πρέπει διαρκώς να το μαθαίνει. Και πρέπει ακόμη να του κεντρίζει τον πόθο του γι' αυτό. Την ημέρα που ένας άντρας θα έχει χάνει τον έρωτά του, θα έχει χάνει το μεγαλύτερο μέρος της αξίας σας στα μάτια του.

Η προσπάθειά σας αυτή, όμως, πρέπει να γίνεται χωρίς επιτήδευσιν και να είναι ολόκληρα φυσική. Μ' απλούστερα λόγια, για να είναι επιτυχή, πρέπει να αισθανθήτε βαθειά το γυναικείο ρόλο σας και να μην αφήνετε χρησιμοποίητο κανένα από τα άπειρα θέλγητρα, με τα οποία σας έχει προίικσει η φύσις, για να φθάσετε στο σκοπό σας. Η επιτήδευσιν θα σας μεταμόρφωνε σε κούκλα και θα σας ώδηγούσε μοιραία στην ύποκρισις και το ψέμμα.

Μία άλλη αιτία είναι η συνήθεια, που κάνει, τον έρωτα να παύει, μια απλή θεσι ανάμεσα σ' όλες τις άλλες ασχολίες της ζωής μας, να γίνεται ένα μ' αυτές και να κυλά με το ρυθμό της καθημερινής πελοτήτας.

Μην ξεχνάτε ότι ο άντρας, που είναι φορτωμένος μ' ένα σωρό φροντίδες και ευθύνες, έχει μια εμφυτη ροπή σ' αυτό. Στη γυναίκα, λοιπόν, ανήκει και πάλι η προσπάθεια να ξεχωρίσει τον έρωτα από τις σκοτού-

ρες της ζωής και να τον κρατήσει μακριά απ' αυτές.

Γιατί ο έρωας είναι και πρέπει να παραμείνει κάτι το ξεχωριστό στη ζωή μας. Αυτή, άλλωστε, είναι ίσως η μοναδική του αξία. Από τη στιγμή που θα τον ανακαλύψουμε με τις άλλες μας υποθέσεις, χάνει το ιδιαίτερο άρωμα και τη γεύση του. Πάει τότε να προκαλέσει το ενδιαφέρον μας και να μας συγκινήσει.

Ένα άλλο δηλητήριο που σκοτώνει τον έρωτα είναι η εξαφάνισις της μυστηριώδους γοητείας που η γυναίκα ασκώσε πάνω στον άνδρα.

Αυτή η γοητεία είναι φτιαγμένη από ένα σωρό πράγματα, που το καθένα τους έχει ολοκληρωτικό χαρακτήρα. Έτσι, αν τύχη και χαθεί ένα απ' αυτά, είναι πολύ αμφίβολο αν όλα τα άλλα θα μπορούσαν ν' αναπληρώσουν την απώλειά του.

Προσπαθήστε, λοιπόν, να μην χάσετε κανένα. Η πιο ολέθρια σκέψις, που μπορεί να κάνει μια γυναίκα, είναι ότι έχει τόσα πολλά όπλα γοητείας, ώστε ένα περισσότερο ή ένα λιγώτερο να μην μπορεί να έχει την παραμικρή σημασία. Κι όμως, κάποτε, αυτό το ένα είναι το πάν!

Υπάρχει μια τελευταία αιτία που σκοτώνει τον έρωτα. Κι αυτή είναι η ανάγκη της αλλαγής, που βρίσκεται στο βάθος κάθε ανδρικής καρδιάς. Άλλ' αυτή η ανάγκη της αλλαγής αρχίζει να εμφανίζεται μόνο από τη στιγμή που η γυναίκα σκότωσε με τα ίδια της τα χέρια το γοητευτικό όν, που ήταν πριν στα μάτια του άντρα.

Όλα δείχνουν — αλλοίμονο! — πως η ανδρική καρδιά δεν μπορεί να προσηλωθεί παρά μόνον στιγμιαία, εφήμερα και σχεδόν επιπολαιά.

Δεν είναι, λοιπόν, υποθέσις του άνδρος το να παραμείνει κοντά σε μια γυναίκα. Είναι, τουναντίον, υπόθεσις και έργον της γυναίκας το να κρατήσει όσο μπορεί πιο πολύ έναν άνδρα κοντά της — και το ιδανικό θα ήταν για πάντα.

Γι' αυτό, άλλωστε, η φύσις την έπροιικσε με τόσα χαρίσματα. Γι' αυτό της έδωσε τόσα θέλγητρα. Γι' αυτό την εντύλιξε μέσα σ' ένα πέπλο μυστηρίου. Γι' αυτό της χάρισε την όμορφη και την κομψότητα, τη χαρά και την κομψότητα, τη σαγήνη του βλέμματός και την περιπάθεια του χαμόγελου. Ο σόλος της, ο μεγάλος της ρόλος, συνίσταται στο να προσελκύει και να συγκρατεί τον πάντοτε ολιγόπιστο άντρα.

Οι περισσότερες γυναίκες, αλλοίμονο, δεν μπορούν ή δεν θέλουν να καταλάβουν αυτό τον υπέροχο ρόλο τους. Και βλέπουν τα πράγματα τελείως διαφορετικά από ό,τι είναι. Νομίζουν π. χ. ότι εκείνος που πρέπει να τις προσελκύσει και να τις συγκρατήσει είναι ο άντρας. Κι' εδω βρίσκεται το μεγάλο λάθος τους. Γιατί ο άντρας ούτε την ικανότητα, άλλ' ούτε και τη θέληση έχει για μια τέτοια προσπάθεια.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, άλλωστε, ότι ο έρωας, άντρας και γυναίκες τον νομίζουν αιώνα κατά την περφόρ της ακμής του — δεν υπάρχουν έρωτευμένοι που να μην πίστεψαν στην αιωνιότητα της αγάπης τους — είναι, στην πραγματικότητα, το πιο ρηχό και πιο εφήμερο από τα αισθήματά μας. Δεν διαφέρει ίσως, στη βαθύτερη ουσία του, από ένα παιχνίδι. Άλλ' ένας άνδρας έχει πάντα μεγάλα περιθώρια χρόνου, διαθέσιμα και ικανότητας για να παίξει αυτό το παιχνίδι, χωρίς να λογαριάσουμε ότι μπορεί να μην δίνεται ολόκληρο σ' αυτό. Η γυναίκα, όμως, ακόμη κι όταν δεν το καταλαβαίνει, δίνεται ολόκληρη. Τα περιθώρια της είναι, άλλωστε, πολύ μικρά. Γι' αυτό συνήθισμένο τύπο της γυναίκας 10—15 χρόνια. Μερικές ξεχωριστές υπάρεσις μπορούν να φτάσουν ίσως τα 20 ή τα 25. Άλλα μετρούνται στα δάχτυλα. Είναι οι εξαιρέσεις που δεν αλλάζουν τον συνήθισμένο και αδυσώπητο κανόνα.

Ένας μεγάλος ψυχολόγος του έρωτος, ο Άλφρεντ Άνδρεας Λουμς, υποστήριζε να λέει: «Ο έρωας είναι, προ πάντος, φυσιολογικός». Υπάρχει ίσως κάποια δόσις υπερβολής σ' αυτή τη φράση. Οι γυναίκες, ωστόσο, θάπρεπε να την προσέχουν και να προσπαθήσουν να καταλάβουν το βαθύτερο νόημα της που είναι το εξής: «Ο έρωας ζήσκει διατηρείται ή αμοιβαία έλξις μεταξύ των δυο έρωτευμένων». Άλλ' η γυναίκα, για να έλκει, πρέπει να διατηρήσει όλη τη γοητεία της. Να λοιπόν, ποιά πρέπει να είναι η μεγάλη προσπάθειά σας: Να διαφυλάξετε τη γοητεία σας όσο περισσότερο μπορείτε. Με το όπλο αυτό δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα! Όλοένα αλλαγή, ολόένα διαφορετική να το μυστικό όπλο που πρέπει να χρησιμοποιήσετε η γυναίκα που θέλει να παραμείνει γυνίκα με όλη την έλξη του φύλου της και την δύναμη των θελγώνων της.

Όστε με το τηλέφωνο

Ο Αμερικανός Πέτερ Χόφμαν ζήτησε διαζύγιο, γιατί η γυναίκα του είχε την... κακή συνήθεια να παίρνει δυο φορές την ημέρα το μπάνιο της στο τηλέφωνο!

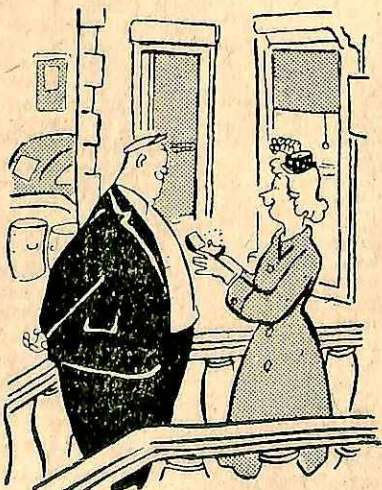
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η υπηρέτρια: Σε ποιόν νομίζετε πως μιλάτε; Στον άντρα σας;...

Μάλιστα, δεσποινίς! Σας άγκαλάω. Πάρτε τώρα και τη στολή σας και φορέστε τη για να ιδώ πως σας πηγαίνει...

Αχ! Τι όραση! Και μέσα σε θήκη, σαν να το αγοράσατε, χουσε μου!

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ένος μάγου στην Αθήνα

Ο Όθων και η Αμαλία είχαν πάει για να τον ρωτήσουν για το πεπρωμένο τους

Ποιες ήταν οι εγόνες Χατζηγηρότος, που γι' αυτόν έγραψαν και εναγρόσαν οι εφημερίδες του 1848; Ήταν ένας Ήπειρώτης μάγος! Μάγος, που αναστάτωσε την Αθήνα εκείνων των καιρών, με την βουνησία ήπειρώτικη φορεσιά του και με το ταγάνι του — περασμένο από τον ώμο — όπου μέσα έκει φύλαγε ένα μικρό φίδι μισοναρκωμένο. Μέσα σ' εκείνο το ταγάνι, ο άνθρωπος αυτός, είχε και μερικά μυστηριώδη βότανα, που τα πουλάει. Και είχαν τα βότανα αυτά θαυμαστές ιδιότητες. Δηλαδή, πρώτα — πρώτα — εξασφαλίζανε τη γέννησις αρσενικού παιδιού. Υστερα ήσαν ικανά να ενασφάσουν πίσω έναν οποιοδήποτε ξενητεμένο από χρόνια. Ακόμη σ' όσους ή όσες δεν είχαν παντρευτεί τους εξασφαλίζαν παντοειά σίγουρη!

Ο Χατζηγηρότος ισχυριζόταν πως την έκληξη των τριών γότων δεν την έκανε ο ίδιος, αλλά το μισοναρκωμένο φίδι, που έσεονε μαζί του μέσα στο ταγάνι. Όταν βρισκόταν σε μέρη έξογικά και μακρινά, όπου βγαίνουν τα θαυματουργά βότανα, άφινε το φίδι ελεύθερο να τρέξει εκεί και να σκαφαλώσει στις ράχες των βουνών. Αυτός το πασκαλοθύσε τότε από κοντά. Το γόστο που θα διάλεγε το φίδι, για να κυλιστή επάνω του, για ν' ανατιναχτεί και για να σπαράξει, ήταν εκείνο που πετύχαινε τη γέννησις αρσενικού παιδιού. Το γόστο που γάλι όπου το φίδι θα πήγαινε πάνω του και θα έστεκε ασάλευτο σαν έτοιμο ν' αποκοιμηθεί, ήταν αυτό που θα γοησιμευόταν για το γάμο. Κι' ο θάμνος, τέλος που κάτω απ' αυτόν το φίδι θα προσπαθούσε να σκάψει λάκκο για να κρυφτεί κατάφευγε την επιστροφή των ξενητεμένων.

Φυσικά, κανένας δεν είχε δη ποτέ τον Ήπειρώτη Χατζηγηρότο να εφασμώζει όλη την παραπάνω διαδικασία για την εύρεσι των βότανων του.

Ο μάγος όμως το έλεγε. Και κανένας δεν δυσκολευόταν να το πιστέψει. Κι' αυτό γιατί μια παράξενη ιδιότητα του φιδιού του ο Ήπειρώτης αυτός χωρικός την απόδειξε πανηγυρικά. Κι' από τότε πια η φήμη του έφτασε στο κατακόρυφο.

Τον Απρίλιο του 1849, λοιπόν, ύστερ' από ένα σεισμό, έπεσε η ερειπωμένη μεριά από κάποια παλιά τείχη των γόγων της τουρκοκρατίας, που βρισκόντουσαν κοντά στον Άγιο Παντελεήμονα. Τότε μέσα απ' τα χαλάσματα τους βγήκαν άπειρα φίδια και χώθηκαν στα γύρω μικρά σπείτια και περιβολάρικα. Οι ένοικοι τους κατατρομαγμένους έφυγαν και τα έγκατέλειψαν. Μόλις όμως το έμαθε αυτό ο Χατζηγηρότος, πήγε αμέσως εκεί κι' απόλυσε το μικρό φίδι του. Αυτό μπήκε σ' όλα τα σπείτια, τα πέρασσε σαν άστροπτή, ένο ο κύριός του έπαίξε μια παράδοξη μελωδία με μια φλογέρα, και λίγο όλα τα φίδια που είχαν γωσή μέρ' τα σπείτια βγήκαν ναυαγισμένα από μέσα και συρθηκαν κατά τους άγρούς, όπου κι' εξασφάνιστηκαν.

Αυτή η απόδειξις της παράδοξης ιδιότητος του φιδιού του μάγου Χατζηγηρότου, όταν αθεύτηκε στην Αθήνα, μεγάλωσε τη φήμη του Ήπειρώτη καταπληκτικά. Κι' από τότε άποφάσισε να πάει πια να τριγυρίσει στους δρόμους με το ταγάνι, πουλώντας μαγικά βότανα, και να δέχεται την παιδεία στο σπείτι του. Άλλα πια σπείτι: Ο Χατζηγηρότος!

στος έμενε σε μια μικρή σπηλιά του θόλου, κατά την Άννα Μαρίνα, όπου έινε σήμερα ντισμένο το Άστεροσκοπείο.

Πάει λοιπόν και ζητάει να νοικιάσει από ένα παλιό αμαξά, τον Γιωργαντήνη, τα τρία δωμάτια του σπιτιού του στην οδόν Αθηνάς, που ήσαν άδεια. Ο αμαξάς έξουτας το επάγγελμα του Χατζηγηρότου, του άνοιξαν. Όμως την άλλη μέρα κατατρομαγμένος ο Γιωργαντήνης έτρεξε να βρή το μάγο να του δώσει δώρο δίνω πλήρωμή. Αργότερα αθεύτηκε ότι τη νύχτα, που έδιωξε τον Ήπειρώτη μάγο, ένα τρομερό όνειρο τον τινάξε από το κορβότι του! Κερασύνος, λέει, που έπεσε από ένα σύννεφο σκότωσε τον αμαξά με τα δυο του τ' άλογα!...

Στο σπείτι του Χατζηγηρότου κατόπιν άρχισε πια να μαζεύεται όλη η Αθήνα. Γυναίκες κι' άντρες πηγαίναν εκεί για να ζητήσουν τη μεσολάβησι του σε διάφορες περιστάσεις. Ακόμη και αλικές άμαξες σταματούσαν έξω από το σπείτι του Ήπειρώτη μάγου. Μία φίλη, υαλίστα, έπίμνη έλεγε ότι θέλησε να τον έπισκεφθεί, υυστικά βέβαια, και ο βασιλεύς Όθων. Ο Χατζηγηρότος όμως τον άναγνώρισε και δεν θέλησε να του πη την τύχη του.

Η τέχνη του σταματάει στους κοινούς θνητούς, του έινε πη, και δεν προχωρεί περισσότερο...

Ο Όθων δεν έμεινε εύχαιριστήμενος από την άνοιξη αυτή. Και λέγεται ότι μερικοί από τους άφοσιωμένους του βασιλιά ζήτησαν να φέρον το μάγο στο παλάτι. Μά πάλι αυτός άρνήθηκε να πάει. Κι' αυτή η διπλή άρνησι θεωρήθηκε σαν κακός οίανός για την τύχη του άτυγου πρώτου βασιλιά των Έλλήνων.

Ένας χρονικογράφος της εποχής έκείνης έπίσης άναφέρει το πασκατω περιορότατο περιστατικό:

Η Βασίλισσα Αμαλία έπωφελήθεισά της εν Αθήναις διαμονής άγύρτου τινός γότος, Χατζηγηρότου νόματι, μετέβη εις την οικίαν του νύκτα τινά, άκολληθουμένη υπό άνθρώπων της έμπιστοσύνης της, διά να τον έρωτήσει αν θα άποκτήσει τέκνον (ή Αμαλία πέθανε άτεκνη όκνον έινε γνωστό). Ο μάγος έποσθετήσεν μικρόν πηλινόν άγγειόν εις την φωτιά διά να ρίψη μέσα τα μαγικά του υλικά, αλλά το δονείον διερόσθη και μάλιστα τεμαχίων του παρ' όλignon να κτυπήσει την Βασίλισσαν. Ο μάγος άπεφάνθη ότι ή έπτοσθα πην προφητικήν του επέμεινεν γυνίκα, δεν ήτο προσωρισμένη ν' άποκτήσει τέκνον, αν και ήνυον ηπει ποίας γυνίκα έπρόκειτο. Η Βασίλισσα — ναϊκός έπρόκειτο — έφυγε προσβεβηί ο χρονικογράφος — έφυγε δυσσασθητήμενη και την έπόμεννη ή άστυνομήν έξεδίωξεν εξ Αθηνών τον άγύρτην, ο όποιος εν τώ μεταξύ ειγένην εκμεταλλευθή άρεκτα την ευπίστην των κατοίκων της πόλεως.

Βέβαιο όμως έινε ότι όλες οι διάδοσεις, οι άναμνήσεις και γενικά οι πληροφορίες για το Χατζηγηρότο, συμφωνούν σε τούτο: Ότι ο μάγος Ήπειρώτης δεν μεταχειρίστηκε ποτέ τη δύναμη της τέχνης του για να κάνει κακό. Όσοι πηγαίναν σ' αυτόν για να ζητήσουν να τους κάνει μάγια, επικήνδυνα σε άλλους, έφευγαν άνικανοποίητοι. Ο Χατζηγηρότος τους έδιδαν όλους, προτιμώντας να γάση παράσια ποσά του του προσέφεραν, παρά να βλάψη άνθρωπο, όποιος κι' αν ήταν.

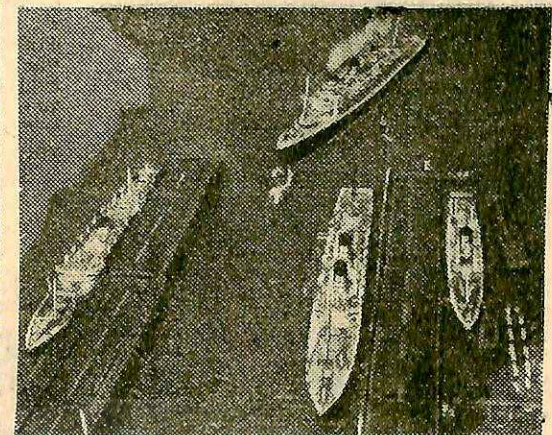
Ο μάγος αυτός έφυγε από την Αθήνα το 1852, άφού είχε σηνιατίσει μια τεράστια περιουσία, και πήγε στην Ήπειρο. Έκεί, στα Γιάννενα, πέθανε πολλά χρόνια άργότερα, στο 1878, άκληρος. Όσο ζούσε όμως, έδινε από τα πολλά του υπάγοντα σ' όλη τη φτωχολογία, και ίσως γι' αυτό να συνησθηκε ο μακαρίτης.

Γ. Α. Κ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Στις κοσμικές πλάς έιναν ευφανισθή κατά καιρούς τα πιο ποσάενα και έκεντροικά γυνίκα καπέλλα. Το καπέλο όμως με το όποιο ή γοητευτική αυτή νέα ευφάνιστηκε σε μια Ιταλική πλάς, και που έινε για πέπ το όστρακο ένός προαγματικού άσκακού έσπασε δικαίως κάθε προηγουμένο ρεκόρ πρωτοτυπίας και εκκεντροικότητος!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ

Το περυσινό καλοκαίρι, 350.000 Αμερικανοί ήσαν να περσούν τις διακοπές τους στην Ευρώπη. Έσέτος ο άριθμός αυτός θα ανέλθι τούλαντιστον σε 550.000, από τους όποιους οι 380 νηιάδες ποσούίζονται για την Γαλλία. Στη φωτογραφία μας, τέσσερα απ' τα μενάλυτερα υπερωκάνεια που έκτελούν δοσολογία μεταξύ Νέας Υόρκης και Ευρώπης και που μόνο αυτά θα μεταφέρουν 4740 έπιβάτες σε κάθε ταξείδι τους! Διακοίνονται εξ άριστέρων ποσών τα δεσία το «Τεσούζικ», το «Κουην Μαίση», το «Μαυιταία» και το «Μέντιαν». Υπολογίζεται ότι κάθε έξη ώρες ένα υπερωκάνειο άναυορεί από την Νέα Υόρκη για την Ευρώπη.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΛΑ-1-ΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Το μικρό αυτό γεωμανικό ατόκινητο κατασκευάζε-ται από ένα ένοσάστιο της Βρέμης κοστίζει δε μόνο 850 δολάρια. Η υνάνη του, που άναπτύσσει ταχύτητα 50 μιλίων την ώρα, μπορεί ν' αντι-κατασθαι, όταν φθορή με μια μικρή δαπάνη 27 δολαρίων!

Ιστορικό διήγημα

ΤΗΝ είχαν ξαπλώσει στη μέση της εκκλησίας, πάνω σ' ένα σωρό από άχυρα, για να πεθάνει.
—Ετσι έκαναν πάντα στη μονή της 'Αρσένιας για τις μοναχές που ήταν έτοιμο- θάνατες.
Ο γέρο αββάς, που είχε διασχίσει το Ρίο Τύτο, για να τρέξει κοντά της, υπή- κε στην εκκλησία, σιγουρομυορίζοντας κάποια προσευχή. —Επειτα, γονάτισε πλάι

Πόσα χρόνια είχαν περάσει από τότε! Κάπου μισός αιώνας!
Ο ιππότης "Ορτίς ντε λας Ρουέλλας ήταν μόλις εικοσιπέντε χρόνων, όταν ο βα- σιλιάς δόν Σάντισιο τον πρόσταξε να προ-

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΝ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

καλέσει σε μονομαχία τον Μπούστος Τα- βέρα και να τον σκοτώσει. Δεν ήξερε βέ- βαια, για ποιο λόγο του είχε δώσει αυτή τη διαταγή. Μά κι' αν το ήξερε, τί μπο- ρούσε να κάνει; Μήπως δεν ανήκε στο ι- ερό τάγμα του 'Αγίου 'Ιακώβου της Κομ- ποστέλλας, που ο κανονισμός του όριζε τυσλή υπακοή στο βασιλιά κι' αρχηγό του κι' απαγόρευε κάθε συζήτηση για τις διαταγές του; Μήπως δεν είχε δοκιμάσει πάνω στα λείψανα του αγίου να τηρή σ' όλη του τη ζωή αυτό τον κανονισμό;...

Ο Μπούστος Ταβέρα ήταν, ωστόσο, ο αδελφός της αγαπημένης του, 'Ε- στρέλλας. Κι' αν τον σκότωνε θαπρε- πε να σβύσει από την ψυχή του κάθε ελπίδα πως θα μπορούσε να την οδη- γήσει μια μέρα μπροστά στο ιερό της εκκλησίας και να την κάνει γυναίκα του.

—Όμως η διαταγή ήταν διαταγή. Και καμιά συζήτηση πάνω σ' αυτήν δεν χωρούσε. Ο βασιλιάς δόν Σάν- τισιο, που του την είχε δώσει, θα είχε, βέβαια, το λόγο του.

Αυτό το λόγο ο δόν "Ορτίς ντε λας Ρουέλλας τον έβαλε, αφού είχε γίνει πια το ανεπανόρθωτο. Και να ποιος ήταν:

Σε μια νιροτή που δό-θηκε στα ανάκτορα, ο

τους αγίους που βοίσκονται στον Παρά- δεισο, δεν θα φύγεις ζωντανός από δω μέσα και δε θέλω να σε σκοτώσω σαν σκυλί.

Και, λέγοντας αυτά, έβγαλε το ξίφο του.
Ο δόν Σάντισιο αναγκάστηκε τότε να φανερώσει ποιος ήταν.

Ο Μπούστος Ταβέρα ξανάβαλε αμέ- σως το ξίφος στη θήκη του.

—Σου χαρίζω τη ζωή, του είπε, 'Αλ- λά κρατάω την τιμή σου! Κι' αυτήν α- νείς και τίποτε δεν θα υπορέσει να σου την ξοδαώσει! Την έχεις χάσει για πάν- τα. Φύγε, ανάξιε βασιλιά!

Ο δόν Σάντισιο έφυγε ντροπισμένος. 'Αλλ' όπου να οτάσει στο ανάκτορό του, η ντροπή που είχε νοιώσει, ακούγοντας τα λόγια του Ταβέρα, είχε δώσει τη θέ- σι της στην όργη και στον πόθο της εκδι- κήσεως. Και τότε φώναξε τον ιππότη "Ορ- τίς ντε λας Ρουέλλας, χωρίς να ξέρη πως ήταν ο αγαπημένος της 'Εστρέλλας και του είπε:

—Από όλους τους έχθρους μου, ο με- γαλύτερος είναι ο Μπούστος Ταβέρα. Προσ- κάλεσε τον σε μονομαχία και σκότωσε τον!...

Ο ιππότης ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν, μόλις άκουσε τη βασιλική δια- ταγή. 'Η έκτέλεση της θ' άνοιγε αγέφυρω- το χάσμα, που θα τον χώριζε για πάντα από την αγαπημένη του. 'Η θέσι του ή- ταν δύσκολη. Μά δεν σκέφθηκε ούτε στιγμή να παρακούσει.

Το άλλο πρωί, βρέθηκε μπροστά στο δρόμο του Μπούστος Ταβέρα, καθώς ο α- δελφός της 'Εστρέλλας έβγαίνει από το σπι- τι του.

—Ταβέρα, του είπε, άκουσα πολλούς να λένε πως είσαι ο πιο δειλός άνθρωπος της Καστίλλης. Και, μα την πίστι μου, νο- μίζω πως έχουν δίκιο!

Οι βαρείες αυτές φράσεις προκάλεσαν την όργη του Ταβέρα, που τραβήξε το ξίφος του.

—Είπες περισσότερα από όσα μπο- ρούσαν ν' ακούσουν τ' αυτή μου φώναξε στον ιππότη. 'Αλλά δεν θα σου δοθεί η ευκαιρία να ξαναπείς αυτά τα λόγια! 'Υ- περασπίσου, άθλιε, τη ζωή σου, αν δεν θέ- λεις να σε σκοτώσω σαν σκυλί!

Ο Ρουέλλας είχε εφολκίσει κι' άλλες κι' άρχισαν αμέσως να χτυπιούνται με λύσσα.

Στην αρχή, ο Ταβέρα είχε την υπερο- χή, μα ο ιππότης ήταν πιο ευκίνητος και, σε μια στιγμή, κατάφερε να χώσει το ξί-φος του μέσα στο στήθος του αντιπάλου του, που τρωιάστηκε αμέσως στο χρώμα.

Ο Ρουέλλας έσκυψε τότε πάνω του, —'Ορκίζομαι πως ποτέ δεν πίστεψα ό- σα σου είπα προηγουμένως! Φώναξε στον Ταβέρα που ψυχοραγούσε. Και δεν είχε κανένα λόγο για να σε προκαλέσω σε μο- νομαχία και να σε σκοτώσω. 'Αλλος φταί- ει για ό,τι έγινε!

—Ο βασιλιάς: ρώτησε με σδυμένη φωνή ο Ταβέρα.

—Ναι!...

—Ο βασιλιάς είναι ένας άνθρωπος χωρίς τιμή!...

Και, με κομμένες φράσεις, ο Ταβέρα δι- ηγήθηκε στον ιππότη τη σκηνή που είχε ξετυλιχτεί το προηγούμενο βράδυ στο σπι- τι του.

—Επειτα ξεψύχησε.

Ο ιππότης, τραβώντας από τη λύπη του και την όργη του, έπαυσε τότε το ξίφος του και πέταξε τα κομμάτια του μπροστά στην πόρτα της 'Εστρέλλας. —Επειτα πή- γε σ' ένα γειτονικό μοναστήρι, όπου φέ- ρεσε το ράσο του μοναχού. 'Η ζωή δεν είχε πια κανένα νόημα γι' αυτόν.

Το παράδειγμά του ακολούθησε έπειτα από λίγο καιρό κι' η 'Εστρέλλα. Και γι' αυτήν επίσης η ζωή δεν είχε πια καμιά αξία!...

Κόντευε να περάσει μισός αιώνας από τότε. 'Αλλ' η μοίρα δεν τους είχε ξεχά- σει. Και τους είχε ξαναφέρει τον ένα μπροστά στον άλλον, στο κατώφλι του θά- νατου!...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΝΝΙ

ΤΟ φτάρνισμα είναι ένα συνηθισμένο φαινόμενο, που συνίσταται σε μια όδυμνη και βίαιη έκδιωξη των υπερφθόνων εκκρίσεων του βλεννογόνου της μύτης. Αυ- τη ή άφθονία των εκκρίσεων προκαλείται από τη σκό-νη, από διάφορες οσμές από τις απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας (π. χ. το πέρασμα από το ζεστό στο κρύο) κτλ. Σε μερικά άτομα, το φτάρνισμα γίνε-ται τόσο συχνό, που κατατάξει πραγματική πάθηση.

Αλλά πως προκαλείται το φτάρνισμα;
Το πιο εύαίσθητο μέρος της μύτης είναι το διά-φραγμα, που αντιδρά με τρόπο βίαιο σε περίπτωση συμφορήσεως ή έρεθισμού του βλεννογόνου.

Ο βλεννογόνος της μύτης διασχίζεται από λεπτότα-τα αϊσθητήρια νεύρα, που ξεκινούν από το τρίδυμο (το τρίδυμο νεύρο διακλαδίζεται, ως γνωστόν, σ' όλο το πρόσωπο και είναι προικισμένο με εξαιρετικά με-γάλη ευαίσθησία).

Αλλ' εκτός από τα αϊσθητήρια, στο βλεννογόνο της μύτης βρίσκονται επίσης αγγειοκινητικά νεύρα, καθώς και άλλα που ρυθμίζουν τις εκκρίσεις και που έξαρ-τώνται από το συμπαθητικό και το πνευμονογαστρικό. Ο ρόλος των δύο τελευταίων συνίσταται στη διατήρη-ση μιας ισορροπίας μεταξύ των εξωτερικών συνθηκών και της εσωτερικής καταστάσεως του οργανισμού μας. 'Η διασάλευση αυτής της ισορροπίας προκαλεί το φτάρ-νισμα, που έχει ως άμεση συνέπεια την υπερέκκριση του βλεννογόνου.

Αλλ' ο έρεθισμός των αϊσθητηρίων νεύρων από μια εσωτερική ή εξωτερική αιτία δεν αρκεί. Πρέπει επίσης ο έρεθισμός αυτός να είναι τόσο ισχυρός, ώστε να με-ταδοθεί και στα αγγειοκινητικά νεύρα. Τα τελευταία προκαλούν τότε σύσπασι των μυών των ρωθάνων για ν' αποβάλλουν τον αέρα και τις εκκρίσεις που έχουν συγκεντρωθεί μέσα σ' αυ-τούς.

Να ποιός είναι αναλυτι-κώτερα ο μηχανισμός του φταρνίσματος:

Ο έρεθισμός του βλε-ννογόνου της μύτης, που προεκλήθη από μια εξωτε-ρική ή εσωτερική αιτία, ακολουθεί το τρίδυμο νεύρο και φτάνει έτσι ως τον προμήκη μυελό. Εκεί βρίσκεται το κέντρον του φταρνίσματος. Από το κέντρον αυτό ξε-κινούν μικρές νευρικές ίνες, που εισχωρούν στην αυχε-νική περιοχή του νωτιαίου μυελού και συναντούν εκεί τα κινητήρια κέντρα, καθώς και τα κέντρα του συμπαθητικού και του πνευμονογα-στρικού. Από τα κινητικά κέντρα ξεκινούν άλλες νευρικές ίνες, που καταλήγουν από το έ α μέρος, στους μύς της μύτης και, από το άλλο, στους μύς που ρυθμίζουν την έξοδο του αέρος κατά την αναπνοή. Τα κέντρα του συμπαθητικού και του πνευμονογαστρικού απροστέλ-λουν, εξ άλλου, νευρικές ίνες στα αγγεία των ρινικών κοιλοτήτων και σ' εκείνα των εκκρίσεων.

Όπως βλέπετε, ο μηχανισμός του φταρνίσματος είναι εξαιρετικά πολύπλοκος και απαιτεί τη συνερ-γασία πλείστων παραγόντων.

Ας δούμε τώρα ποιός είναι οί αιτίες που το προκαλούν:

1) 'Η απότομη εισπνοή μιας πο-στότητας αέρος, που είναι περισσό-τερο ζεστός ή περισσότερο ψυχρός από εκείνον που αναπνέουμε.

2) 'Η εισπνοή ενός τρεχικού αέ-ρος, που περιέχει, δηλαδή, οσμές βλαβερές στις πνευμονικές κυψελί-δες. 'Αέρια όπως ο υπερλίπης ή τα δακρυγόνα προκαλούν ακατάσχετο φτάρνισμα.

3) 'Η εισπνοή αέρος που περιέ-χει ώρισμένες πτητικές οσμές φυ-τικές προελεύσεως, όπως είναι ή μουστάρδα, το σκόρδο, οί καρβου-

Συχνά φταρνίσματα είναι το πρώτο σύμπτωμα της γρίπης, δη-λαδή ένας έρεθισμός του βλεννογόνου της μύτης...

Πως προκαλείται ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ

Μια προειδοποίησης που δεν πρέπει να την παραμελούμε

4) 'Η άχνη του αλευριού μπορεί επίσης, σε ώρισμέ-να εύαίσθητα άτομα, να έρεθίσει τον βλεννογόνο της μύτης.

Λόγω της μεγάλης ευαίσθησίας του, ο βλεννογόνος της μύτης αντιδρά με τον ιδιάζον-τα τρόπο του σε πολλές παθολο-γικές καταστάσεις.

Το πρώτο σύμπτωμα της γρίπ-της π. χ. είναι ένας έρεθισμός του βλεννογόνου της μύτης (συχνά φταρνίσματα, άφθονες εκκρίσεις μυξώδους υγρού κτλ.).

Το ίδιο σύμπτωμα παρατηρείται πολλές φορές και στο άσθμα χρό-νου ή τη σπασμωδική κυνάγχη.

'Η ευαίσθησία της μύτης, όπως είναι αυτονόητο, ποικίλλει κατά τα άτομα.

Σε περίπτωση ακατάσχετων φταρνισμάτων, όπως συμβαίνει σε μερικά αλλεργικά άτομα, ενδεί-κνυται ή χορήγηση κοκαίνης ή άλλων αναισθητικών. Και οί καυτηριασμοί επίσης με θερμοκαυτήρα είναι πο-λύ ωφέλιμοι.

Το ακατάσχετο φτάρνισμα μπο-ρεί να όφειλεται σε βαθύτερη δια-σάλευση του συμπαθητικού ή του παρasympatheticού συστήματος.

Αποτελεί τότε μια προειδοποίη-ση που όταν την λάβουμε εγκαίρως υπ' όψιν μας, μπορεί να μας προ-φυλάξει από μεγαλύτερες βλάβες του οργανισμού και σοβαρές ασθέ-νειας. Για το λόγο αυτό από τη στιγμή που αρχίζει να γίνεται έ-πιμονο και έντονο, πρέπει να ζητούμε χωρίς αναβολή τη συμβου-λή του γιατρού μας.

Για να προκληθεί το φτάρνισμα χρειάζεται ή συνεργασία των αϊσθητηρίων με τα κινητικά κέντρα. 1) Γάγγλιο του Κάσερ, 2) Αϊσθητή-ρια νεύρια του βλεννογόνου της μύτης, 3) Προμήκης μυελός, 4) Νευρικές ίνες που συν-δέουν τα αϊσθητήρια με τα κινητικά κέντρα, 5) Κινητικόν κέντρον του εγκέφαλου, 6) Κινη-τικά νεύρια, 7) Νευρίδια του συμπαθητικού συστήματος.

—Έχωσε το ξίφος του στο στήθος του αντι- πάλου του, που σωριάστηκε στο χρώμα.

της κι' αφού έκαμε τρείς φορές το σημείο του σταυρού, είπε με υπόκωφη φωνή:

—'Αδελφή Στεφανία, ή ώρα του 'Εξι- λασμού και της Κρίσεως έφτασε... 'Αλλά σταμάτησε ξαφνικά.

—'Εστρέλλα! ψιθύρισε.

Τα μάτια της έτοιμοθάνατης στηλώθη- καν πάνω του. Μια μικρή λάμψη πέρασε από το βλέμμα της.

—'Ορτίς! ψιθύρισε.

—'Η φωνή της ήταν σαν μια ανάλαφρη πνοή.

Ο αββάς ανατρίχιασε ακούγοντας το παλιό όνομά του.

—Δόν 'Αλόνσο διώρρωσε, σαν να ήθε- λε να υπενθυμίση στην έτοιμοθάνατη την ιερή αποστολή του.

—Εμείναν για μερικές στιγμές κι' οί δύο σιωπηλοί.

—Επειτα, ο αββάς ξανάριξε τις προ- σευχές του. 'Αλλ' ή φωνή του τώρα έτρε- με και κάθε τόσο ένας λυγμός έπινε τα λόγια του...

Όταν τελείωσε ή αδελφή Στεφανία δεν ζούσε πιά.

Ο αββάς έμεινε για λίγο ακόμη στην ίδια θέση, κυττάζοντας το πρόσωπο της μοναχής όπου ο θάνατος είχε βάλε, τη σφραγίδα του.

—Επειτα σκλήρωσε άναγ κατέβασε την κουκούλα του ράσου του και βγήκε από την εκκλησία...

Τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο τοῦ τε-
τάρτου πατώματος τοῦ ξε-
νοδοχείου, ἦταν μισοσκό-
τεινο. Μόνο μιά λαμπίτσα
πορτατιᾶ φώτιζε ἀμυδρά. Ἐνα
ρὸς γυναικεῖο φόρεμα, μιά ἀν-
θρώπινη σιλουέττα, σκεπασμέ-
νη μὲ τὸ σεντόνι τοῦ κρεβά-
τιου καὶ κάμποσες τούφες
ξανθὰ μαλλιά, σκorpionισμένα
πάνω στὸ μαξιλάρι.

Ξαφνικά, ἀνασηκώθηκε λίγο
ἡ βαρεῖα βελουδένια κουρτίνα
τοῦ παραθύρου καὶ φάνηκε ἕ-
νας ἄντρας, μὲ σμόκιν καὶ μ'
ἕνα περιστρόφο στὸ χέρι.

Σηκώστε καὶ σεῖς τὰ χέρια
σας, κύριε Σίτερμπορ, καὶ στα-
θῆτε κοντὰ στὸ φίλο σας.

Ὁ χοντρός κύριος ἀπακου-
σε, κατὰπληκτος. Ὁ Βάν Ἀ-
τον πρόσεξε ξαφνικά τις σκού-

Ἐνα πλῆγμα στο κρεβάτι

Οἱ τρεῖς ἄντρες κύτταξαν
τὸ ἀκίνητο σῶμα, στὸ κρεβά-
τι, κάτω ἀπ' τὸ ματωμένο σεν-
τόνι...

— Σηκώστε καὶ σεῖς τὰ χέρια
σας, κύριε Σίτερμπορ καὶ σταθ-
ῆτε κοντὰ στὸ φίλο σας!... εἶπε
ὁ κοιμημένος ἄγνωστος.

Πλησίασε στὸ κρεβάτι... καὶ
κύτταξε τὸ ματωμένο σεντόνι!
Τὴν ἴδια στιγμή, κάποιος
χτύπησε ἐλαφρά τὴν πόρτα. Ὁ
ἄγνωστος κρυφτικὴ ἀμέσως
πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβα
καὶ ξανακλείσε πάλι.

— Σὺλβια, ἀγάπη μου...
ἐγὼ εἶμαι! Ψιθύρισε τρυφερά
μιά φωνή.

— Ἀλτ! φώναξε ξερά κι'
ἐπιτακτικά ὁ κρυμμένος πίσω
ἀπ' τὴν κουρτίνα.

— Ὁ νεοφερμένος γύρισε ἀπό-
τομα κι' ἀντίκρουσε ἕνα ρεβόλ-
βερ πού τὸν σημάδεψε!

— Ποιός... ποιός εἰσατέ
σεῖς; τραύλισε.

— Τὸ ἴδιο ρωτάω κι' ἐγὼ
γιὰ σὰς! πρόφερε ὁ ἄλλος,
μένοντας πάντα κρυμμένος.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Βάν Ἀ-
τον. Μένω σ' αὐτὸ τὸ ξενο-
δοχεῖο. Μοῦ τηλεφώνησε ἡ μὴς
Μπύρκε στὸ δωμάτιό μου καὶ
μὲ προσκάλεσε ἐδῶ.

Δεύτερο χτύπημα ἀκούστη-
κε στὴν πόρτα. Ὁ Βάν Ἀτον
θέλησε κάτι νὰ πῇ.

— Σιωπή! τὸν διέταξε ὁ
ἄλλος. Σταθῆτε μπρὸς στὴ
ντουλάπα, μὲ τὰ χέρια ψηλά.

— Ἐνας τρίτος ἄντρας μπήκε
στὴν κάμαρα.

— Σίτερμπορ! Ἐσεῖς ἐδῶ!
φώναξε ὁ Βάν Ἀτον. ὅταν εἶ-
δε τὸ πρόσωπό του.

— Ὁ Σίτερμπορ — ἕνας χον-
τρός, μὲ πολλὰ δαχτυλίδια —
ἔμεινε σαστισμένος.

— Μὲ συγχωρεῖτε πού ἐ-
πεμβαίνω, εἶπε ἡ σαρκαστικὴ
φωνὴ πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα.

ρες κόκκινες κηλίδες στὸ σεν-
τόνι.

— Σὺλβια!... τραύλισε.
Θεέ μου, τί τῆς συνέβη;

— Σιωπή! διέταξε ὁ κρυμ-
μένος ἄγνωστος. Θὰ σὰς ἐξη-
γήσω ὅταν ἐρθῇ καὶ κάποιος
ἄλλος πού περιμένω ἀκόμα.

Πραγματικά, μπήκε, σὲ λί-
γες στιγμές, κι' ἄλλος ἄν-
τρας, ὅπως οἱ δύο προηγού-
μενοι.

— Πέτερσον! φώναξαν ὁ
Βάν Ἀτον κι' ὁ Σίτερμπορ
μαζί.

— Ὁ νεοφερμένος σταμάτησε
ἀπτότομα καὶ διέκρινε στὸ μι-
σοσκόταδο τὸ ρεβόλβερ καὶ
τοὺς δύο ἄντρες μὲ τὰ χέρια
ψηλά.

— Τί... τί τρέχει; τραύ-
λισε.

— Κλειδῶστε τὴν πόρτα
καὶ πετάχτε μου τὸ κλειδί...
τὸν διέταξε ὁ ἄγνωστος. Στα-
θῆτε τώρα κοντὰ στοὺς ἄλ-
λους...

— Ἡρθετε ἐδῶ, κύριοι,
γιατί λάβατε πρὸ μισῆς ὥρας
μιά τηλεφωνικὴ πρόσκλησι.

— Ἐ, λοιπόν, δὲν σὰς τηλεφώ-
νησε ἡ μὴς Μπύρκε, ἀλλὰ ἐγὼ!
Ξέρω νὰ μιμηθῶ θαυμάσια τὴ
λίγο βραχνή φωνή τῆς.

— Μὰ ποιός εἰσατέ σεῖς;
ρώτησε ὁ Πέτερσον.

— Ποιός εἶμαι;... Θὰ σὰς
πῶ πρώτα ποιοὶ εἰσατέ σεῖς:
τρεῖς βαθύπλουτοι, ἀλλὰ ἡλί-
θιοι καὶ τρελλοί! Καθὼς σὰς
νόμιζε πὺς εἶνε ὁ τυχερός!
Μὰ τὸ σχέδιο τῆς σατανικῆς
Σὺλβιας ἦταν νὰ σὰς ἐκμε-
ταλλεῖται, νὰ σὰς γδῶσι κι' ὅ-

στερα νὰ σὰς πετάξῃ... ὅπως
πέταξε κι' ἐμένα!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου εἶχε
τάρει ἕνα τόνο ἀπελπισίας.

— Εἶμαι ὁ ἄντρας τῆς!
πρόσθεσε.

— Μὰ... δὲν μὰς εἶπε πο-
τὲ πὺς ἦταν παντρεμένη!

— Φυσικά! Δὲν τὴ συνέφε-
ρε... Μὰ τώρα, κύριοι, τὰ βᾶ-
σανά μας τελείωσαν!

— Ἐφυγε, δίχως νὰ τὸ
καταλάβουμε! οὐρλιάσε ὁ Βάν
Ἀτον.

— Ὁ Πέτερσον ἄρπαξε τὸ τη-
λέφωνο.

— Μιά δολοφονία... ἐδῶ,
στὸ 62! τραύλισε. Σκότωσαν
τὴ μὴς Μπύρκε!...

— Ἀστεῖεςθε; ἀπάντησε
εἰρηνικά ὁ ἰδιωτικὸς ντετέ-
κτιβ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ μὴς
Μπύρκε ἔφυγε, πρὸ ὀλίγων λε-
πτῶν, μαζί μ' ἕνα κύριο...

— Ὁ Πέτερσον ἔτρεξε στὸ
κρεβάτι, ἀνασηκώσε τὸ σεντό-
νι... κι' εἶδε μερικὰ ρούχα
βαλμένα ἔτσι πὺς νὰ φαίνων-
ται σὰν ξαπλωμένος ἄνθρω-
πος, ἕνα σφουγγάρι ποτισμέ-
νο μὲ κόκκινο μελάνι καὶ μιά
ξανθεῖα περρούκα!

— Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα σ' ἕνα
αὐτοκίνητο πούτρεχε ὁλοτα-
χῶς, ἕνας ἄντρας καὶ μιά κο-
πέλλα, γελοῦσαν μὲ τὴν καρ-
διά τους.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

Δὲν πήρε καμμιὰ ἀπάντησι.
Κατέβασε τότε σιγά-σιγά τὰ
χέρια του. Κι' οἱ ἄλλοι, βλέ-
ποντας πὺς δὲν τοῦ εἶχε συμ-
βῇ τίποτα, τὸν μὴμήθηκαν.

— Ὑστερα, μὲ μιά ἀπελπισμέ-
νη κίνησι, ὤρμησε κι' ἀναση-
κώσε τις κουρτίνες. Τὸ παρα-
θύρο ἦταν ἀνοιχτό... καὶ τὸ
ρεβόλβερ στερεωμένο ἐπιτή-
δεια μὲ γαντζούς, ἔτσι ὥστε
νὰ φαίνεται πὺς τὸ κρατοῦσε
κάποιος! Καὶ δὲν εἶχε οὔτε
μιά σφαῖρα!

— Ἐφυγε, δίχως νὰ τὸ
καταλάβουμε! οὐρλιάσε ὁ Βάν
Ἀτον.

— Ὁ Πέτερσον ἄρπαξε τὸ τη-
λέφωνο.

— Μιά δολοφονία... ἐδῶ,
στὸ 62! τραύλισε. Σκότωσαν
τὴ μὴς Μπύρκε!...

— Ἀστεῖεςθε; ἀπάντησε
εἰρηνικά ὁ ἰδιωτικὸς ντετέ-
κτιβ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ μὴς
Μπύρκε ἔφυγε, πρὸ ὀλίγων λε-
πτῶν, μαζί μ' ἕνα κύριο...

— Ὁ Πέτερσον ἔτρεξε στὸ
κρεβάτι, ἀνασηκώσε τὸ σεντό-
νι... κι' εἶδε μερικὰ ρούχα
βαλμένα ἔτσι πὺς νὰ φαίνων-
ται σὰν ξαπλωμένος ἄνθρω-
πος, ἕνα σφουγγάρι ποτισμέ-
νο μὲ κόκκινο μελάνι καὶ μιά
ξανθεῖα περρούκα!

— Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα σ' ἕνα
αὐτοκίνητο πούτρεχε ὁλοτα-
χῶς, ἕνας ἄντρας καὶ μιά κο-
πέλλα, γελοῦσαν μὲ τὴν καρ-
διά τους.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

— Ἀς ἀφήσουμε τοὺς
τρεῖς βλάκες νὰ βροῦν τὸν κα-
τάλληλο χαρακτηρισμό! τὴ
διέκοψε ὁ σύντροφός τῆς, σκα-
σμένος στὰ γέλια.

— Ἡ δουλειὰ τέλειωσε μιά
χαρά! εἶπε ἡ νέα. Ἐνῶ οἱ
τρεῖς ἐκεῖνοι ἡλίθιοι τρέμανε
μπρὸς στ' ἀδειανὸ περιστρόφο
σου, ἐγὼ ἐγδυσά τὰ δωματιά
τους. Θανμάσιο κόλπο... κι'
ἐπικερδέστατο! Δὲν βρῖσκω
λέξι γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε... εἶνε...

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Λίαν Σ., Σύρον: Τό βρήκατε μόνη σας γιατί σας αποφεύγουν οι φίλες σας; Είσατε μελαγχολικός χαρακτήρας και απαισιόδοξη. Το πρώτο πηγάει από το δεύτερο. Είναι πολύ μεγάλο μειονέκτημα η απαισιόδοξη. Βλάπτει πρώτα απ' όλα εσάς την ίδια και συγχρόνως δημιουργεί μία καταθλιπτική ατμόσφαιρα στους ανθρώπους που είναι κοντά σας και για ν' αντιδράσουν, απομακρύνονται από σας.

Τα δυσάρεστα, είτε μικρά, είτε μεγάλα, θα έρθουν μία μέρα — έτσι είν' η ζωή. Γιατί να μεμψιμοιρούμε πριν έρθουν;

Προσπαθήστε, λοιπόν, να διωχθείτε. Διώξτε από την ψυχή σας κι' από τη σκέψη σας την απαισιόδοξη και για να καταπολεμήσετε την τάση που έχετε, φτιάξτε στο άλλο άκρον: Γίνετε πολύ αισιόδοξη!

Στην αρχή, η αισιόδοξη σας θα είναι ψευτική, μα σιγά-σιγά θα σας γίνει συνήθεια και τότε δεν θ' αργήσετε να ξαναβρείτε κοντά σας όλες τις φίλες σας.

ΧΑΡΕΣ ΤΟΥ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Στη ζωή του υπαίθρου έχει στρέψει έφετος όλη της την προσοχή η μόδα και η μεγάλη βεντέτα του καλοκαιριού, είναι το βαμβακερό ύφασμα, που εμφανίζεται με διάφορες ονομασίες για να μας δώσει ωραιότητα συνολικά. Στη λέξη «υπαίθρου» περιλαμβάνονται και οι περιπτώσεις στην πλαζ και οι εκδρομές στα βουνά και τα βράδια στα παραθαλάσσια κέντρα.

Για όλες αυτές τις εκδηλώσεις, συνηθίζονται τα βαμβακερά υφάσματα, που θα μας χρησιμεύσουν για φορεματάκια μονοκόμματα, ταγιεράκια, φούστες ή σόρτς, μπλούζες ή μπλουζόνες.

Τα σόρτς φυσικά απαιτούν τέλειες γάμπες, μπρούς με ωραία γραμμή και επειδή αυτό είναι προσόν λίγων γυναικών, η μόδα δεν περιορίζεται σ' αυτό το είδος του παντελονιού, αλλά παρουσιάζει και πολλά παντελόνια κορσάκ, καθώς και άλλα τουαλέτα εντελώς μακρύτερα. Αυτά μάλιστα είναι τα πιο κατάλληλα για την έξοχη για το βουνό.

Βουνό και έξοχη γενικά θα πη σκληραγωγία, γι' αυτό μη σας φανή παράξενο αν οι μπουσσοί μερικών φορεμάτων, αφίνουν γυνες όλες τις πλάτες, γιατί πρέπει να προσφέρουμε την ευκαιρία στο σώμα να αναπνεύσει απ' όλους τους πόρους του.

Πολλές συνηθίζουν να τοιγυρνούν τα προβά στην έξοχη με μαγιώ. Δεν έχει σημασία πως βρίσκονται μακριά από τη θάλασσα και ότι δεν πρόκειται να κάμουν θαλάσσιο μπάνιο και ηλιοθεραπεία. Προσφέρουν έτσι την ευκαιρία στο σώμα τους να κάμει αεροθεραπεία που είναι επίσης ωφέλιμη στην υγεία.

Τα μαγιώ στην περίπτωση αυτή, έχουν κάποια διαφορά από τα μαγιώ της θάλασσας. Είναι κάπως πιο «αμπίγιε» και γίνονται από μάλλινο ζεσεύ. Το κορσάκι είναι ελαστικό και το κάτω μέρος είναι σόρτ πολύ κοντό ή είδος κυλίστας ή και μακρύτερο ως κάτω από τα γόνατα, όπου και σφίγγει σαν κυλίστα της ίππασίας.

Δεν είναι όμως αναγκαστικό το κοντό παντελόνι. Φορούνται και τα τρούα κάρ, καθώς και τα εντελώς μακρύτερα από γονιό λινό σε ρωσικά γκοι-μπλέ, καφέ ή πράσινο σκούρο. Ό μπουστός είναι μαγιώ από μάλλινο

ζεσεύ και για συμπλήρωμα. Έχουμε πάντα μία ριχτή ζακέτα, που μπορεί να γίνει από μάλλινο λεπτό λαϊνάζ ή από βαμβακερό επόνζ με σχέδια, όχι μονόχρωμο.

Άλλα αξεσουάρ

Μία όμορφη καζάκα, ένα μπλερό, μία μικρή κάπα, ένα-δυο σουέτερ, έσχατες διάφορες, όλα αυτά είναι απαραίτητα για την έξοχη.

Αν προσθέσετε σ' αυτά και μερικά αναπαιτικά πεδία ή σκονιένια υποδήματα Μικονάτικα, καθώς και μία μεγάλη ψάθα για τα προβά κι' ένα δυο μαντήλια για το κεφάλι, η γκαρνταρόμπα του καλοκαιριού, συμπληρώθηκε και χωρίς πολλά έξοδα.

Γιατί στην έξοχη το ντύσιμο είναι άπλο και πρακτικό. Έτσι απολαμβάνει κανείς τις διακοπές του. Με το να μη πολυσκοτίζεται τί θα φορέσει! Βέβαια, αν διαλέξετε για έ-

Δύο όμορφα άπλά σύνολα, το ένα από σαντούν και το άλλο φούστα υπλέριασεν και κόκκινη βέστα με ζαπανιά μακρύτερα. Τα δύο καπέλλακια είναι τελευταία δημιουργία του παρισινού οίκου Λερμονιέ. Συνδυασμός τουριστών και ψάσας και τουριστών με νεύσο πικιδένιο

ζοχή, μία λουτρόπολη ή ένα κωσικό νησί, το πρόγραμμα διαφέρεται, αλλά γι' αυτό θα μιλήσουμε άλλοτε. Έμεις κυρίως μας ενδιαφέρουν οι εργαζόμενοι που πάνε στην έξοχη για να ξεκου-

ραστούν και όχι για να κάμουν επίδειξη μοντέλων.

Φούστες - φορέματα

Μιλήσαμε πολύ για παντελόνια, για σόρτς, για κυλίστας και ξεχάσαμε πως υπάρχει και μία κατηγορία γυναικών, καταδικασμένη να μη απολαύσει το κομψό και πρακτικό αυτό ντύσιμο για την έξοχη. Αυτές είναι οι κάπως εύσμες, με καμπυλωτές που θα παρουσιάζαν πολύ ακαλαίσθητο θέαμα, αν φορούσαν παντελόνια ή σόρτς.

Θα περιορισθουν, λοιπόν, σε μονοκόμματα βαμβακερά φορέματα ριγέ, εμπριμέ ή μονόχρωμα. Δεν αποκλείονται όμως γι' αυτές και οι χονδρές λινές φούστες. Δηλαδή με μία ή δυο φούστες, φορούν διάφορα κορσάκια και παρουσιάζουν ποικιλία. Στη λέξη κορσάκι δίνουμε μία πολύ πλατειά έννοια. Περιλαμβάνονται, δηλαδή, μπλούζες σεμιζέ βαμβακερές, μπλούζες πλεντές, ακόμη και μαγιώ από μάλλινο ζεσεύ. Και η συνέχεια θα μοιάζει με αυτήν που περιγράψαμε παραπάνω: Ριχτή ζακέτα, μπλερό, καζάκα κλπ.

Καπέλλα της έξοχης

Τα καπέλλα της έξοχης είναι μεγάλες ψάθες-παγισόν, πικιδένια κανονικά, λινές καπλίν. Πολύ της μόδας είναι ένας συνδυασμός τουριστών και γείσου τζοκεύ. Αγοράζουμε έναν πικιδένιο ή λινό γείσο και, καθώς τον φορούμε, εφαρμόζουμε πάνω του ένα όμορφο μαντήλι που το δένουμε σαν τουριστή.

Πάνω από ένα τουριστή, μπορούμε να φορέσουμε

μία μεγάλη ψάθινη καλότα, που δεν έχει τεπέ, αλλά μόνο πλατύ μπρό.

Επιπλά της έξοχης

Όταν ήμαστε παιδιά, μας άρεσε να ξεπλωνόμαστε κατάχαμα στη χλόη χωρίς να αισθανόμαστε την παραμικρή ενόχληση. Μα όσο προχωρούμε τα χρόνια, αρχίζουν οι παραξενιές: Συλλογίζομαστε τα μυρμηκία, τις αράχνες και τα άλλα έντομα που είναι ενόχλητικά. Έτσι σιγά-σιγά, το ξεπλωνόματι γίνεται λιγότερο απολαυστικό...

Φυσικά, οι σαιζ-λόγκ μας παρίζουν την άναπαυση που μας είναι απαραίτητη στην έξοχη, δεν μας δίνουν όμως την αίσθηση, ότι είμαστε κατάχαμα και η απόλαυσή μας μετριάζεται.

Καταργούμε, λοιπόν, στο στρώμα πλάνη που γίνεται ως εξής:

Αντί να φτιάξουμε ένα στρώμα μονοκόμματος, το κάνουμε σε τέσσερα κομμάτια, τα οποία συνδέονται μεταξύ τους με τέτοιο τρόπο, που απλώνόμενα, αποτελούν ένα κανονικό στρώμα. Το τελευταίο κομμάτι, που χρησιμεύει για το κεφάλι, είναι εφοδιασμένο με ένα σκελετό από ύψλο, που στέκεται σε όποιο ύψος θέλουμε και συγκρατεί το κομμάτι του στρώματος που χρησιμεύει για μαξιλάρι.

Το κινητό αυτό στρώμα μεταφέρεται εύκολα, γιατί διπλώνει κι' έτσι το πρόβλημα του ξεπλωνόματος κατά γής, λύνεται εύκολα.

Πώς θα διαλέξετε την έξοχη σας

Πριν διαλέξετε που θα πάτε, εξετάστε τι σας ενδιαφέρει: Είσατε πολύ κουρασμένη, έχετε τάση προς μελαγχολία; Πρέπει να διαλέξετε μία έξοχη κοντά σε βουνό και να κάνετε μία ζωή όπου υπολείπεται πτώ ξεκουραστή. Μη κινείστε πολύ, αποφεύγετε τους περιπάτους και αφού καταλάβετε, ότι έφυγε λιγάκι η μεγάλη κόπωση, τότε, αν είναι εύκολο, πηγαίνετε κοντά σε θάλασσα και κάνετε μία λίγα μπάνια. Μη μένετε όμως πολλή ώρα στη θάλασσα: «Μία βουτιά κι' έξω». Κι' έπειτα ηλιοθεραπεία χωρίς υπερβολές, αεροθεραπεία, φαγητό και άναπαυση τουλάχιστον δύο ώρες.

Είσατε ευαίσθητη, εξάπτεσθε εύκολα: Αποφεύγετε έντελως τη θάλασσα και προτιμάτε το βουνό. Αυτό θα σας ξαναδώσει την ψυχική υγεία και θα τονώσει τα νεύρα σας.

Γενικός κανόν: Αποφεύγετε το διάβασμα, που κρατάει πάντα τεταμένα τα νεύρα και φέρνει υπεραιμία στο κεφάλι. Επειδωκετε επίσης να κοιμάστε πολλές ώρες. Πάστε τη συνήθεια να πλυνίζετε έναρξίς. Στην ανάγκη, λίγο τίλλιο θα σας φέρη ύπνο, είνε δε τελείως άδωο καταπραυντικό.

Η αλληλογραφία μου

Αναγνώστην.— Τα παντοφλέ φοριούνται με κάλτσες, τα λινά χωρίς. Για ν' αποφεύγετε το ιδρώμα, πασπαλίζετε 3-4 φορές την ημέρα τα πόδια σας με πούδρα βορικού.

Μίς Σύρον.— Θα χρησιμοποιήτε κρέμες ή λιπαρές, αμερικανικές, δηλαδή της ημέρας, αυτές που γράφουν «Vanishing». Χρώματα να προτιμάτε τα μπλέ γιατί η σάζ, το ρό, το κόκκινο της φωτιάς και το άσπρο.

Λ. Μ. 165.— Ποδολούρα με νερό ζεστό και 1-2 κουταλιές της σούπας ποτάσσα. Θα σας ωφελήσουν πολύ.

Λουλουδά.— Το άγροϋ.— Η προτίμησή σας είναι σπάνια. Καλύτερα να ζητήσετε τη γνώμη της κ. Δούκα που είναι ειδική στα δερματικά.

Τρελλοκόριτο.— Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Όσο για τις πρόωρες ρυτίδες, σας συνιστώ λίγο μασάζ κάθε βράδυ και πρωί με μία κρέμα.

Λία Μάρ.— Για το χνούδι του προσώπου, δεν έρω άλλη θεραπεία, εκτός από την αφαίρεση με ηλεκτρισμό. Το γιανούτσι ωφελεί την επιδερμίδα, αλλά μην το χρησιμοποιήτε πολύ από δύο φορές την εβδομάδα.

Πονεμένη μικρούλα.— Μόνον ο χρόνος θα ανακουφίσει, σας φέρη, κάποια άνοησις, βοηθήστε όμως λιγάκι κι' εσείς: Βρήτε κάτι που να σας απασχολεί, να αναγκάζει να εργάζεστε κτ' γι' αυτό να ηρεμήσουν λίγο τα νεύρα σας, ρωτήστε το γιατρό σας τι πρέπει να πάρετε.

Για σέμι.— Για σας προτιμώ ένα άσπιοχρόμιο κραγιόν, που να κλίνει στο πορτοκαλί. Το ίδιο και για το πρόσωπο. Η δε πούδρα να έχει χρώμα ροδάκινου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Η ιστορία αυτή είναι αληθινή. Συνέβη σ' ένα γαλλικό χωριό, πού, ως τ' ονομάσουμε Σαρντέγι Κι' άρχισε κατά το 1945 μέσα σ' ένα τραίνο, που μετέφερε στην πατρίδα τους πολλούς Γάλλους αιχμαλώτους από τη Γερμανία. Παρ' όλο που ήταν κατακτάτοι και στριμωγμένοι σ' ένα

φορτηγό βαγόνι, φαινόταν σαν χαρούμενοι, που γύριζαν στα σπίτια τους. Οι σκέψεις όλων πηγαιναν στις γυναίκες τους. Πολλοί ήταν κυριολεκτικά από άγαπη κι' έλπιδα, άλλοι από άγανία. Τι να είχε συμβεί άραγε μέσα σ' αυτά τα πέντε χρόνια; Τους είχαν μείνει οι γυναίκες τους πιστές; Εκείνοι που είχαν παιδιά ήταν ήσυχοι γιατί τα παιδιά απασχολούν τη γυναίκα κι' αποδιώχνουν τους άντρες...

Σε μία γωνιά του βαγονιού καθόταν ένας ψηλός και αδύνατος άντρας, που το καταστροφισμένο του πρόσωπο τον έδειχνε περισσότερο. Ίσπαγό παρ' όλο. Λεγόταν Ρενώ. Λεμαρί και κατανόταν από το Σαρντέγι. Καθώς λοιπόν το τραίνο έτρεχε μέσα στη νύχτα, συζητούσε με τον διπλανό του συνάδελφο Σατορνέν:

—Είσαι κι' εσύ παντρεμένος; τον ρώτησε μία στιγμή.

—Φυσικά... Μόλις δυο χρόνια πριν απ' τον πόλεμο, του απάντησε εκείνος. Έχουμε κάνει και δυο παιδιά. Θέλεις να δεις τη γυναίκα μου;

Και χωρίς να περιμένη απάντηση, έβγαλε από την τσέπη του μία τσαλακωμένη φωτογραφία

—Είναι η Μάρθα μου! είπε μ' ένθουσιασμό.

—Ωραία γυναίκα! παρατήρησε ο Ρενώ. Και δεν έχεις την άγανία μήπως δεν σου έμεινε πιστή; Μία τόσο όμορφη γυναίκα, μόνη τόσο χρόνια και ανάμεσα σε τόσους άντρες!

—Αδύνατον! διαμαρτυρήθηκε ο Σατορνέν. Η Μάρθα δεν πρόσ'ε ποτέ της κανέναν άλλον άντρα. Είμαστε πολύ εύτυχημένοι... Μα γιατί ν' αρώτας με τόσο δυσπιστία; Έσύ δεν είσαι βέβαιος για τη γυναίκα σου, Λεμαρί;

—Πώς! Δηλαδή... ήσουν! Περισσότερο μάλιστα από κάθε άλλον... Όταν άρχισε ο πόλεμος ήμαστε έξη χρόνια παντρεμένοι και δεν είχα ποτέ κανένα λόγο να αμφιβάλλω για την άγανή της. Αλλά... τι να σου πω; Είμαι ένας άνθρωπος που δεν πίστεψε ποτέ στην εύτυχία. Πάντα έλεγα μέσα μου ότι η Έλένη ήταν για μένα περισσότερο καλή, περισσότερο όραία και περισσότερο γνωστή από ό,τι έπρεπε. Είναι μία γυναίκα μορφωμένη, πολιτισμένη και άξια! Ξέρεις ότι μείνανε πίσω στην πατρίδα, πολλοί άντρες και οι περισσότεροι ξένοι. Λές να μην προκάλεσε την προσοχή τους η ωραιότερη γυναίκα του χωριού...

—Είσαι υπερβολικός, γι' αυτό τα βλέπεις όλα μαύρα! Κι' αν ακόμα είχε συμβεί κάτι, θα ποτε κανείς να το ξεχάσει. Αν κανείς έρχόταν να πη κάτι σε μένα για τη γυναίκα μου, θα του έλεγα: «Σταμάτησε! Πόλεμος ήταν, μόνι ήταν και στο τέλος είναι γυναίκα μου. Τώρα που έγινε είδηση θα ξεαναρχίσουμε μία καινούργια ζωή...»

—Όχι, αυτό δεν θα μπορούσα να το κάνω εγώ! Αν στο γυρισμό μου υποψιαστώ το παραμικρό... Βέβαια, σ' εκείνη την ίδια δεν θάκανα τίποτα, ίσως ούτε κουβέντα δε θα της έλεγα, αλλά θα ξεσπασίζομουν από τη ζωή της! Θα πηγαίνα να ζωω κάποιο άλλο, με άλλο θνοα. Κι' ως τα κρατούσε να έκεινη όλα! Έγώ δεν χρειάζομαι τίποτα, αφού έχω το έ-παιγνέλιό μου. Ίσως να σου φαίνεται αυτό τρέλλα αλλά έτσι είμαι εγώ: «Η όλη η τίποτα!»

Η άτμομηχανή σφύριζε. Το τραίνο μπήκε σ' ένα σταθμό. Κι' οι δυο άντρες σώπασαν...

Στις 20 του μηνός, η Έλένη Λεμαρί σηκώθηκε από τις 6 ή ώρα το πρωί. Δεν είχε σχεδόν κοιμηθί όλη νύχτα. Την

προηγούμενη, είχε ξεσηκώσει και καθαρίσει το σπίτι ολόκληρο. Τα πάντα έλαμπααν από καθαριότητα. Συλλογίζονταν μόνο τι έπρεπε να φορέσει. Το μπλέ και άσπρο ριγέ φόρεμα, που τού άρεσε εκείνου τόσο πολύ; Όχι, γιατί δεν της έκανε πιά. Της έρχόταν κάπως φαρδύ. Τα χρόνια δεν είχαν περάσει χωρίς ν' αφήσουν τα ίχνη τους... Θάβαζε το μαύρο με κανένα άσπρο γιακαδάκι για να μην έχη πένιμη εμφάνιση.

Ο πρόεδρος της κοινότητας, τον είχε ειδοποιήσει ότι το τραίνο, αν δεν θαχε καθυστερήσει, θα έφτανε κατά τις δύο με δυόμισι το απόγευμα. Πριν έτοιμάσει λοιπόν το γεύμα, κάθισε και σκέφθηκε ποιά ήταν τ' αγαπημένα του φαγητά. Άλλα δυστυχώς έλειπαν πολλά πράγματα, όπως το κρέας, που μόνο κάθε Σάββατο βρισκόταν στην αγορά. Θα μπορούσε όμως να σφάξη κανέναν κόκορα.

Όταν μία γειτόνισσα της είπε έμπιστευτικάς ότι κάποιος υπακόλης στο γειτονικό τους χωριό πουλούσε κοφτά καφέ, αποφάσισε να πάη να πάρη. «Αν εύγω απ' εδώ στις δέκα, σκέφθηκε, θα μπορέσω να είμαι πίσω στα δώδεκα. Αν έχω μάλιστα έτοιμάσει κι' από ποίν το τραπέζι, δεν θα σκοτιστώ, αν μου τύχη μία μικρή καθυστέρηση στο δρόμο».

Άοχισε λοιπόν να στρώσει το τραπέζι, σιγοτραγουδώντας από γαρά και ικανοποιήσι. Έβγαλε απ' το υποζύλιο το καλό τραπέζι-μάνηλο, έβαλε μπροστά στα δυο σερόβιτσα μία καράφα κρασί και ένα βάζο με φρέσκα λουλούδια.

Ποίν ξεκίνησε, έφριξε απ' έξω, απ' το παράθυρο, μία τελευταία εξεταστική ματιά στο δωμάτιο. Ναι, όλα ήταν εν τάξει. Πόσο ήταν εύτυχησμένη που θα γυρίζε ο αγαπημένος της άντρας...

Το σπιτάκι του Ρενώ Λεμαρί βρισκόταν σχεδόν στην άκρη του χωριού. Έτσι κανένας απ' τους στρατιώτες δεν είδε πως μπήκε σαν κλέφτης σιγά-σιγά στον κήπο του. Γεμάτος γαρά και συγκίνηση, στάθηκε μία στιγμή καμαρώνοντας το σπίτι του. Ύστερα φώνησε:

—Έλένη! Κανένας δεν απάντησε. Περίεργο! Ξαναφώνησε:

—Έλένη! Πού είσαι; Πασάρεμένος για την τόση ζαχνία και σιωπή, πλησίασε στο παράθυρο. Άλλά, τι ήταν αυτό που αντίκρισε; Ένα τραπέζι στρωμένο για δυο άτομα, με λουλούδια και κρασί! Του φάνηκε σαν να δέχθηκε ολόκληρο το σπίτι στο κεφάλι! Χρειάστηκε να πιαστή στο μαρμαρίνο περβάκι για να μην πέσει. «Θέε μου! σκέφθηκε. Δεν μένει μόνη!»

Όταν γύρισε μία ώρα αργότερα η Έλένη, μία γειτόνισσα της είπε:

—Είδα τον άντρα σου, το Ρενώ. Τον φώναξα μία-δυο φορές αλλά δεν μου απάντησε. Έσυγε, τραβώντας κατά το χωριό...

Χωρίς να χασομερήσει, η Έλένη έτρεξε στο σπίτι του προέδρου της κοινότητας. Άλλ, αυτός δεν ήξερε τίποτα.

Φοβούμαι, κύριε πρόεδρε, γιατί έρω το Ρενώ του είπε. Είναι τόσο ήλιάρης! Ήθε ναρώτερα από ό,τι τον περίμενα, είδε ασφαλώς έξω απ' το παράθυρο το τραπέζι στρωμένο για δυο άτομα και δεν ήξερε ότι ήμουν ειδοποιημένη κι' ότι το δεύτερο πιάτο ήταν γι' αυτόν. Θεέ μου, πρέπει να τον προσφάσω, γιατί έρω ότι θάταν ικανός να μην ξαναγυρίσει. Και τον αγαπώ τόσο πολύ!

Ο πρόεδρος της κοινότητας έστειλε αμέσως ένα χωροφύλακα με ποδήλατο, που έψαξε παντού. Ο Ρενώ όμως είχε εξαφανισθί. Η Έλένη έμεινε όλη τη νύχτα καθισμένη στο στρωμένο τραπέζι όπου τα λουλούδια από τη ζέστη είχαν μαράσι.

Πέρασε μία μέρα, μία εβδομάδα, ένας μήνας. Τίποτα, κανείς δεν είχε φανή.

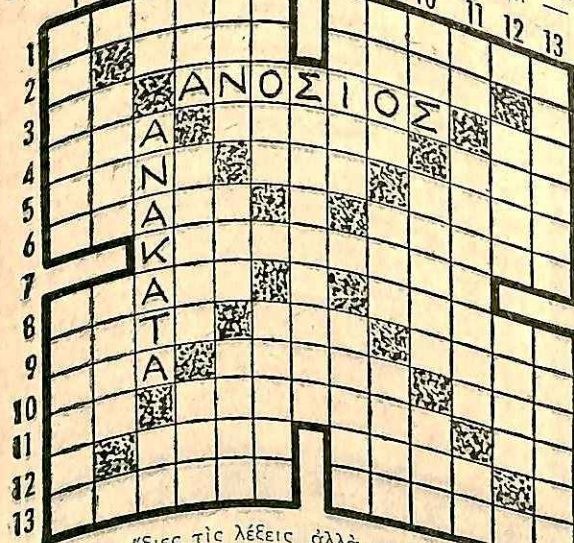
Σήμερα έχουν περάσει πολλά χρόνια από εκείνη τη μοιραία ημέρα. Η Έλένη δεν ξανακούσε τίποτα για τον άντρα της. Κι' έχω γράφω αυτή την ιστορία με την έλπιδα μήπως τύχη και τη διάσωση ο Ρενώ και γυρίση κοντά της, κοντά στην πίστη του γυναίκα.

ΑΝΤΡΕ ΜΟΥΡΕΛ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Αν-κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαδοχικών λέξεων που θα το συμπληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Οι δυο λέξεις που τοποθετήσαμε ήδη θα σας βοηθήσουν αρκετά στη συμπλήρωσή των υπολοίπων τετραγωνιδίων:

Δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Οι δυο λέξεις που τοποθετήσαμε ήδη θα σας βοηθήσουν αρκετά στη συμπλήρωσή των υπολοίπων τετραγωνιδίων:

Η ηλικία της
Οι γυναίκες προσπαθούν, ως γνωστόν, να μη λένε την ηλικία τους. "Ο-ταν λοιπόν, στο δικαστήριο, ρώτησαν την κυρία Α πόσων χρονών ήταν, θεώρησε καλό ν' απαντήσει μ' ένα πό-βλημα:

— "Αν αποφασίσετε ένα νόον από την ηλικία μου, θα έχω τα τοιλάσια χρονία της κόρης μου. Ποό 3 ετών, ει-γα διπλάσια ηλικία απ' αυτήν που θα έχω η κόρη μου μετά 5 νοόνια. Πόσων ετών ήταν η κυρία Α;

Απόρροπο
Μπορείτε να βοηθή ένα κλάσμα πού, αν το αναποδογυρίσετε, διατηρεί αμε-τάβλητη την αξία του;

Ερωτήσεις
1) Ποιά από τα λάστιχα ενός αυτο-κινήτου φθείρονται περισσότερο, τα μπροστινά ή τα πίσω;
2) Ποιά ζώο έχει περισσότερα κόκ-καλα στο λαιμό του, ο σπουονίτης ή ο στρουθοκάμηλος;
3) Σε ποση απόσταση διακρίνεται η νύχτα το φως ενός μόνον κεριού;

Στο χορό
Επτά αντρόγωνα πήγαν μαζί στο χορό.

— "Αν καθένας μας χορέψει με τη γυναίκα ενός άλ-λου, πόσους συν-δυασμούς μπορού-με να σχηματί-με μ' αυτό σουμε λέει τον τόπο; λέει ένας σύζυγος.

Κι' ένας άλ-λος, αφού σκέπτε-ται λίγο, απαν-τάει:

— Νομίζω, 1085 συνδυασμούς. αν κανένας μας δεν χορέψει ποτέ με τη δική του γυ-ναίκα.

— Κάνεις λά-θος, δηλώνει ο πρώτος.

— Αλλά πόσους λές εσύ; — Δεν έχω ακοίβω. Πάντως ε-μείς, η δική σου απάντηση δεν είναι σωστή! Λέει ο πρώτος κύριος. Πώς είναι τόσο βέβαιος γι' αυτός.

ΑΑΡ — ΑΓΑΜΑ — ΑΓΑΝΤΑ — ΑΓΕΝΗ — ΑΓΟΡΑ — ΑΔΕΝΟΜΑ — ΑΔΗΝ — ΑΔΥΝΑΤΑ — ΑΙΤΗΜΑ — ΑΝΑ — ΑΜΑ — ΑΜΑΡ — ΑΜΥΝΑ — ΟΡΑΤΑ — ΑΝΑΜΑ — ΑΝΤΩΝΗ — Α-ΡΑΙΑ — ΑΡΑ — ΑΡΑΓΕ — Α-ΡΟΝ — ΑΡΩ — ΑΡΙΣΤΑ — Α-ΣΗΜΗ — ΑΤ — ΑΡΩΜΑ — ΑΣ — ΑΤΙΜΑ — ΑΤΑ — ΑΤΙ — ΑΥΛΑΙΑ — ΑΤΜΟ

ΓΑΤΑ. *
ΕΜΑ — ΕΝΟΣΩ. *
ΗΝ. *
ΙΜΑΣ — ΙΝΑ — Ι-ΣΟΙ. *

ΚΑΜΑΡΩΤΟΝ — ΚΑ-ΡΟΝΕ — ΚΕΡΙΜΑ. *

ΜΑΝΑ — ΜΑΤΑ. *

ΝΑ — ΝΑΜΑ — ΝΑΝΑ. *

ΟΔΟΙ — ΟΜΟΡΑ — Ο-ΡΑΝ. *

ΠΟ. *
ΡΟ. *

ΣΑ — ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ. *

ΤΙΣ — ΤΣΙΝ. *

ΩΜΑ. *

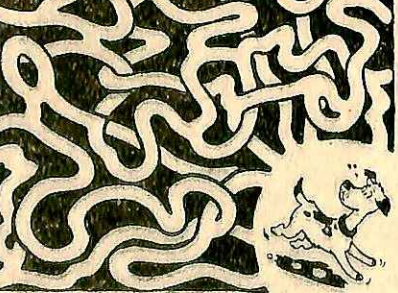
Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ *

Τα ποτήρια με το νερό

Προκαλείτε τους φίλους σας να στή-σουν, αν μπορούν, δυο όμοια ποτήρια του νερού. Τό ένα αναποδογυρισμένο πάνω απ' το άλλο, με τα νεύλα τους ενωμένα και γεμάτα και τα δυο με νερό. Θα παιδεύονται για να το επι-τύχουν. Κι' όμως η λύση είναι απλου-σία: Τα βουτάτε εντελώς μέσα σε σ' ένα λεκανή με νερό, κι' αφού γεμί-σουν ενώνετε τα νεύλα τους και τα βυάζετε από τη λεκανή, έτσι ενωμένα.

Τα στήνετε τότε πάνω στο τραπέ-ζι, μέσα σ' ένα βαθύ πιάτο, και λέτε στους φίλους σας ν' αδειάσουν το έ-πάνω ποτήρι, χωρίς ν' άγγιξουν κα-θόλου ούτε αυτό ούτε το κάτω. Σί-γουρα, δεν θα το κατορθώσουν. Παιό-νετε τότε ένα άγγου ή ένα λεπτό κα-λαμάκι, ακουμπάτε τη μια άκρη του σ' ένα σημείο της ενώσεως των νεύλων των δυο ποτηριών και φυσάτε απ' την άλλη άκρη δυνατά. Το νερό θα βγί-κατά λεπτά σταγόνες ανάμεσα απ' τα δυο ποτήρια, ως ότου αδειάσει το άπάνω.

Λαβύρινθος
Ποιό δρόμο πρέπει ν' ακολουθήσει ο υπάλληλος, αυτός του Δήμου για να συλλάβη το αδέσποτο σκυλί, που δια-

κρίνεται κάτω δεξιά: Ποίπει ο δρό-μος που θα διαλέξη να είναι ο πιο σύν-τομος και να μην υπονομεύει με περά-ση δυο φορές από το ίδιο σημείο.
Οι λύσεις στη σελ. 62

Η Έπιστήμη εξερευνά τον εγκέφαλο

Με τη μέθοδο της ηλεκτροισμένης βελόνης

Μέσα στο ανθρώπινο κρανίο βρίσκεται ο εκπληκτι-κότερος μηχανισμός που είναι γνωστός στην Έπιστή-μη. Έννοούμε δηλαδή τον εγκέφαλο. Μπορεί να τον φαντασθ κανείς σαν ένα «φύλλο» α-ποτελούμενο από νευρικά κύτταρα, και τόσο μεγάλο ώστε δεν χωρεί μέσα στο κρανίο παρά μόνο «σταλα-κωμένο», με πολλές πτυχές.

Ζυγίζει περίπου 150 γραμμάρια, αποτελείται δε κυ-ρίως από δύο όμοια μέρη, που συνδέονται με ταξυ τους με μια γέφυρα από νευρικές ίνες, για να συνεργάζονται αρμονικά. Ολόκληρη η επιφάνεια του κάθε ημισφαιρίου σκεπάζεται με μια λεπτή φλούδα α-πό «φαιά ουσία», που αποτελεί το σπουδαιότερο και πιο ενδιαφέρον μέρος του εγκέφαλου. Τό εσωτερικό τους αποτελείται από μια λευκή ουσία, που έχει λιγώτερη σπουδαιότητα από την πρώτη.

Ο εγκέφαλος αποτελείται από νευρικά κύτταρα (12 δισεκατομμύρια περίπου, απ' τα οποία τό 9 δισεκα-τομμύρια βρίσκονται απ' τα φαιά ουσία). Τα κύτταρα αυτά διαφέρουν πολύ από όλα τ' άλλα. 'Ανέκουν σ' ένα τυπο ειδικευμένο, δημιουργημένο για μία ειδική λειτουργία, μέσα στα έκτακτα χρόνια της εξέλι-ξως των ζωικών ειδών.

Είναι εφωδιασμένα με προεκτάσεις, σαν κλωστές, αρκετά μεγάλου μήκους. Απ' αυτές λοιπόν περνάει ε-να είδος ηλεκτρικού ρεύματος, που μεταφέρει τα ημ-νύματα του εγκέφαλου στα άλλα ζωντανά κύτταρα του σώματος και διεγείρει αναλόγως τη λειτουργία του καθενός.

Αν όλα μαζί τα τηλεφώνια, οι τηλεγράφοι και τα ραδιόφωνα της 'Αμερικής μπορούσαν να συγκεντρω-θούν συμπυκνωμένα μέσα σ' ένα δοχείο των 2 κιλών θ' αποτελούσαν ένα σύνολο απίστευτα λιγώτερο πολύπλο-κο απ' τον εγκέφαλο μας.

Ακόμη κι' ο πιο καθυστερημένος πνευματικά άν-θρωπος έχει διπλάσιο εγκέφαλο ίσο απ' τον έξυπνό-τερο χιμπαντζή (τον πλησιέστερο δηλαδή συγγενή του στο ζωικό βασίλειο).

Ενώ τό ηλεκτρικό ρεύμα διατρέχει τα σύμματα με ταχύτητα 18.000.000 χιλιομέτρων στο λεπτό, η νευ-ρική ενέργεια κινείται πολύ αργότερα, μόνο με 7 χι-λιόμετρα στο λεπτό.

Από πολλούς αιώνες, ασχολήθηκαν με τον εγκέφαλο πολλοί από τους μεγαλύτερους επιστήμονες του κό-σμου. Στα τελευταία λοιπόν χρόνια, έγιναν διάφορες ενδιαφέρουσες ανακαλύψεις, σχετικά με τη λειτουργία του.

Ειδικά, ο Καναδός χειρουργός δόκτωρ Ουίλντερ Πέν-φιλντ εξερευνήσε συστηματικά τό διάφορα μέρη του ανθρώπινου εγκέφαλου και καθάρισε πολύ βρισκονται τα κέντρα της μνήμης, της κίνησεως, της όψισης, της όσσης, της σκέψεως, των ονείρων, των διαφόρων αισθήσεων, κλπ.

Για τό πείραμά του χρησιμοποίησε τη μέθοδο της ηλεκτρικής διεγέρσεως, με μία μεταλλική βελόνη που διωχέτεται ρεύμα 3—5 βολτ σε διάφορα έκτεθει-μένα σημεία του εγκέφαλου, φυσικά, έκανε τις έρευν-ές του αυτές κατά τό διάστημα χειρουργικών έπεμ-βάσεων στον εγκέφαλο, ανέκαλυψε δε πολλά εκπληκτι-κά πράγματα.

Η ηλεκτρική διεγερσις του επάνω μέρους του πί-σω λοβού του εγκέφαλου και του μετωπικού λοβού κά-νει τό άτομο να μιλά ακατάστατα και παρά τη θέλη-σή του. 'Αν όμως μιλούσε ήδη προηγουμένως κι' ήθελε να συνεχίση, η ηλεκτρική διεγερσις τό κάνει αντιθέ-τως να σταματήσει και να μη μπορή πιά να προφέρη λέξι!

Εξ' άλλου, με τον έρεθισμό των μερών αυτών του εγκέφαλου, τό άτομο γίνεται άγριον να άνομάσει συ-στά τό διάφορα αντικείμενα και μεταχειρίζεται λέξεις τελείως άσχετες μ' αυτά.

Όταν έρεθισθ ένα σημείο του πίσω μέρους του έγ-κεφαλου, μπορεί κανείς να μετρήσει άναπόδα, πολύ ευ-κολώτερα παρά ίσα.

Οι κροταφικοί λοβοί, στα πλάγια του εγκέφαλου, απέδειχθη πως έχουν στενή σχέση με τό όνειρα και τη μνήμη. Η ηλεκτρική διεγερσις τους προκαλεί ζωηρότα-τα όνειρα, ή ζωντανεύει παλιές άμνησεις γι' αυτό. 'Αλ-καταβάλη τό άτομο καμιά προσάθεια γι' αυτό. 'Αλ-κατοτε πάλι, δοκιμάζει κανείς την έντύπωση πως βρίσκε-ται κάπου άλλο, σε κάποιο μέρος μακρυνό, έξω απ' την πραγματικότητα. 'Η όστι έχει ένα παρτί και άλλοτε στο μέρος όπου βρίσκεται, ενώ στην πραγματικότητα του είναι τελείως ξένο και άγνωστο, δεν τό έχει έα-ναθι ποτέ.

Από τίς παρατηρήσεις αυτές, βγαίνει τό συμπερά-σμα ότι ή ελαττωματική μνήμη όφείλεται σε κακή λει-τουργία των κροταφικών λοβών του εγκέφαλου.

Ο έρεθισμός άλλων σημείων των ίδιων λοβών σχη-ματίζει ζωηρές εικόνες μέσα στον εγκέφαλο. Νομίζει δηλαδή κανείς ότι βλέπει διάφορα αντικείμενα, μολο-νολι τό μάτι του είναι κλειστό. Τέλος, αν έρεθι-σθούν, οι λοβοί της βάσεως του κρανίου, βλέπει ζωη-ρά χρώματα: κόκκινο, πράσινο, κίτρινο, ροό, πορτο-καλί και μπλε.

Ο δόκτωρ Πένφιλντ συνεχίζει αυτές τίς εξερευνήσεις του ανθρώπινου εγκέφαλου, που άποκαλύπτουν σιγά-σι-γά τό μυστήρια της λειτουργίας του.

Η βελόνη του παιδιού

Ο Σταχτόγιαννος

Τό παραμύθι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσαν τρία ά-δέρφια. Τά δυο μεγάλα ήσαν άξια και προ-κομένα, μα ο τρίτος ήταν σωστό κούτσου-ρο. Ήμεροβροδιάζε κοντά στο τζάκι κι' όλο άνακάτευε τη στάχτη. 'Ετσι, στο χω-ριό των φωναίων Σταχτόγιαννο. Στόμα εί-χε και μιλάει δεν είχε. Νερό ήθελε να πιή και βαριόταν να συρβή να πάρη τό κανάτι.

Τ' αδέρφια του τον γκοίνιαζαν και τον άπόπειναν.

— Σταχτόγιαννε, τούλεγαν, δεν κουνιέ-σαι κι' έσύ καμιά φορά; Θά πιάσεις σκου-λήκι! Μούχλιασες κακομοιή και σάπιες ζωντανός! 'Όλα έτοιμα τό θέλεις!...

— Τί σας νοιάζει; τούς άποκρίνονταν έ-κείνος. Γιατί με γκοινιάζετε; Δεν ορίζω κι' έγώ μερδικό από τό πατρικό μας; 'Ενα κομμάτι ωμοί δεν μου πέφτει και μέσα; Νά τό στρωσίδι που πλαγιάζω, να και τό προσκεφάλι που γένωω τό κεφάλι μου Εί-νε από τό χέρι της μανούλας μου.

— Μα δεν μπορούμε να τρέφουμε έναν ά-καμάτη σαν και σένα, τού έλεγαν τό ά-δέρφια του.

— Και μήπως τρώω από τό δικό σας; 'Ενα ξερό ωμοί, χωρίς προσφάι εινε από τό χωράφι του πατέρα μας. Κι' έκείνο μου τό πετάτε σαν ναυαί ξενοσκυλο. Ποδήματα δεν σας ζήτσα. 'Όλο τ' άποφώρα φοράω!

— Έτσι όμως που ζής δεν θα σε θελή-ση καμιά γυναίκα.

— Και ποίος σας είπε πως θα πάρω έ-γώ χωριατοπούλα;

— Μπά! Μήπως περιμένεις καμιά από την πόλι;

— Περιμένω τό Βασιλοπούλα! τούς ά-ποκρίθηκε σοβαρά ο Σταχτόγιαννος.

Τά δυο αδέρφια άπόρρησαν. Νόμισαν πως τρελλάθηκε και τού είπαν:

— Όποιος πλαγιάζει μέρα- νύχτα πλάι στο τζάκι, τέτοια όνειρα βλέπει! Δεν γιό-πεσαι να κάθεται και να χάνεται έτσι;

— Ένα βράδυ γύρισαν οι μεγάλοι στο κα-λύδι τους και, πριν άναφούν τό λυχνάρι τούς είπε ο ένας στον άλλον:

— Τά είδες καλά εσύ;

— Πώς δεν τό είδα. Μαζί δε φυλάναμε; Τη στιγμή εκείνη ζύπνησε κι' ο Σταχτό-γιαννος.

— Όύτε καλησπέρα δε μου λέτε; τούς είπε. Τί συμβαίνει; Τί είδατε; Πού έέστετε καμιά φορά, κι' ο Σταχτόγιαννος μπορεί να σας πη κάτι καλό.

— Βοήκαμε γιές τό χωράφι μας κατα-φαγωμένο, είπαν εκείνοι. Παραφύλαξαμε, λοιπόν, τό βράδυ κι' είδαμε τρία άλογα, που έφαγαν καλά κι' έπρεσαν ύστερα στη θάλασσα!

— Και δεν τό δίδωνατε;

— Νά τό άξιο παλληκάρι! Δεν πάς έ-σύ να δούμε τί θα κάνης;

— Έγώ θα πάω. τούς είπε εκείνος κι' αν θέλετε, σας φέρνω και σπυιάδι!...

Κι' αλήθεια, ο Σταχτόγιαννος ξεκίνησε τό άλλο βράδυ για τό χωράφι. 'Ανέβηκε σε μιά άγριοεληά και παραφύλαγε. 'Οι υιόρες του, σκεφτόταν, θα μου δώσουν δύναμη και φώτισι. 'Η μάνα μου σαν με γένναγε τίς άκουσε πούλεγαν: — Τό καλό του παιδιού άπ'αυτού θα βγί από τη θάλασσα!

Σε λίγο βλέπει και γιορίζεται ή θάλασσα στα δυο κι' άνάμεσα στις δυο βουνοσειρές, που σήκασαν τό νερά, είδε ν' άνοίγεται μιά στοάτα. 'Απ' τη στοάτα αυτή έρονό-τουσαν τρία κατάμαυρα άλογα. 'Υστερα μπήκαν στο χωράφι, έφαγαν όλο τό γρασί-δι και ζύγισαν στην άγριοεληά για να έύ-δουν τό κορμί τους. Τη στιγμή εκείνη ο Σταχτόγιαννος πήδηξε στη ράχη του ενός

Η κυψέλη

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τι ζωή εύτυχισμένη
κάν' ή μέλισσα εκεί!
μέσ' στο μέλι πάντα μένει
μέσ' στο μέλι κατοικεί.

Την κυψέλη την κυττάζω
τη ζηλεύω και πονώ.
Τη μητέρα μου άγκαλιάζω
και τη ζήλεια μου ξεχνώ.

Είλες πιο γλυκά απ' τό μέλι
της μητέρας τό φιλή
κι' εινε πάντοτε κυψέλη
ή θερμή της άγκαλιά.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

άλόγου. 'Εκείνο τότε άργισε να κλωτσάη και να τού λήπ:

— Κατέβα από τη ράχη μου!...

— 'Όχι! Έλεγε εκείνος.

— Κατέβα γιατί θα πέσουμε στη θά-λασσα!

— 'Όχι! Εανάλεγε ο Σταχτόγιαννος.

— Κατέβα, γιατί θα βγί ή θάλασσα έ-ξω να σε πνίει!...

— Και τό βουνά να σκεπάσει έγώ δεν κατεβαίνω!

— Μας νίκησες!... τού είπαν τότε. 'Εσύ είσαι ο δυνατός άφέντης μας... Ξεορίζω-σε τώρα μιά τσίνα από τό καθένα και βάλτες σ' ένα κορφοκάουδο. 'Αυα μάς γιοραστής τράβα μιά κι' ό,τι πής θα γίνη. Σύσε στο καλό και μη μαρτυρήσεις τί είδες και τί ήήρες!...

Πέρασε ένας γόνος.

Ο Σταχτόγιαννος κατέβηκε μιά μέρα στην άκρογιαλιά. 'Εκεί τοβάθηκε μιά τσίνα και άμέσως παρουσιάστηκε μπροστά του τό ένα από τ' άλογα.

— Ο Βασιλιάς τού είπε ο Σταχτόγιαν-νος έστειλε κούρες να φωνάσουν, πως ο-ποιος πνίχθη με τ' άλόγο του, τό πλατύ ποτάμι, που περνάει στην πολιτεία του, θα πάση την κόρη του γυναικα. Μπασούμε, λοιπόν, να κερδίσουμε τό στοίχημα.

Τό άλόγο γύρισε κατά τη θάλασσα, γλι-μνίστηκε τρεις φορές, κι' ένας 'Αράτης πα-ρουσιάστηκε. Κρατούσε γουστ' φορεσιά και χρυσό κοντάρι. 'Ο Σταχτόγιαννος άμέσως ντύθηκε, πήρε και τό κοντάρι κι' ένινε ά-φαγτος. 'Ετσι έφτασε στη χώρα του Βασι-λιά. Οι όχθες του ποταμιού ήσαν πλατειές και τό νερά του μαύρο και βαθεία. 'Όσα Βασιλόπουλα και οηγόπουλα πήγαν να πε-ράσουν πνίχτηκαν.

Η Βασιλοπούλα, που κύτταζε από τό παλάτι, παρακάλεσε τον πατέρα της να σταματήσει ο άγώνας.

Μά εκείνος τις άποκρίθηκε:

— Κόρη μου, πόσο πνίχτηκαν στο μαύρο ποτάμι, αν πνίχ' ένας άκούα, ο στερόνος, τό κακό δε μεγαλώνει!

Ο στερόνος ήταν ο Σταχτόγιαννος. Με τη χρυσή του φορεσιά και τό χρυσό κον-τάρι του, πηα στο κατάμαυρο άλόγο του χύμηξε σαν σάιτα και πνίχθη τό ποτάμι. Κάρομα ύστερα για σπυιάδι τό κοντάρι του στην άντικρινή όχθη. Τό άλόγο ύστερα έαναπήδησε και βρέθηκε στην όχθη τού παλατιού.

Τότε ο Βασιλιάς κατέβηκε από τον έξω-στη και στεφάνωσε τό νικητή. Σε λίγες μέ-ρες ο Σταχτόγιαννος παντρεύτηκε τη Βασι-λοπούλα, έγινε κατόπι Βασιλιάς κι' έψααν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τό πιάνο

Η ιστοριούλα σας

Τό τραίνο είχε ξεκινήσει έδώ και μιά ώρα από την 'Αθήνα και βοισκόταν στα μι-σά της διαδρομής του.

— Νά είχαμε τό πιάνο μαζί μας, υπαι-πά! άόκινε να λήπ με παράπονο ή μικρή Θεώνη στον πατέρα της.

— Τί λές, παιδί μου; Τό πιάνο: Τί τό χρειαζόμαστε μέσα στο τραίνο;

— Τό είχαμε τό πιάνο, γιατί άπάνω στο πιάνο έξασα τό εισιτήριό μας!...

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

Τό πρώτο παιδάκι: Πώς τό λένα

τά δυο σκυλάκια σου;

Τό δεύτερο παιδάκι: Μούονο και Μπούο.

Τό πρώτο παιδάκι: Ποιό από τά δυο εινε ο Μπούος;

Τό δεύτερο παιδάκι: 'Εκείνο που στέκεται πλάι στον Μούονο!...

Ο δάσκαλος: Τί γάλια έσεις, παιδί μου! Είσαι γεμάτος από νορασουνίες. Μή-πως εινες υπέλες μέσα σε φoάντες για να κλέψεις Βατόμουσα;

Ο μικρός μαθητής: "Όχι, κύριε, αλλά έντες μετακούσαμε σε άλλο σπίτι κι' έγώ είχα αναλάβει να κουβαλήσω τό νάτα...

Η δασκάλα: Σ' εύνοιστώ. Τότό για τό δώρο της υπέρας σου που μου έσσεες. Θα την έπισκεφθ'όπτι άπόψε για να την εύνοιστήσω για τό ενιά άνοιάτα μύλα της

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Η μικρά άνηψιά της (με φανερό ά-παρία): Είλε πολύ περίεργο αυτό, θεία... γιατί μόλις την έβναλα από τό πυγείο!...

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Η μικρά άνηψιά της (με φανερό ά-παρία): Είλε πολύ περίεργο αυτό, θεία... γιατί μόλις την έβναλα από τό πυγείο!...

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Η μικρά άνηψιά της (με φανερό ά-παρία): Είλε πολύ περίεργο αυτό, θεία... γιατί μόλις την έβναλα από τό πυγείο!...

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Η μικρά άνηψιά της (με φανερό ά-παρία): Είλε πολύ περίεργο αυτό, θεία... γιατί μόλις την έβναλα από τό πυγείο!...

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Η μικρά άνηψιά της (με φανερό ά-παρία): Είλε πολύ περίεργο αυτό, θεία... γιατί μόλις την έβναλα από τό πυγείο!...

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Η μικρά άνηψιά της (με φανερό ά-παρία): Είλε πολύ περίεργο αυτό, θεία... γιατί μόλις την έβναλα από τό πυγείο!...

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Η μικρά άνηψιά της (με φανερό ά-παρία): Είλε πολύ περίεργο αυτό, θεία... γιατί μόλις την έβναλα από τό πυγείο!...

Ο Τοτός (με ντροπή): Θά είνατε τότι την καλωσήνη κυρία, να την εύνοιστούσατε για... δώδεκα μύλα;

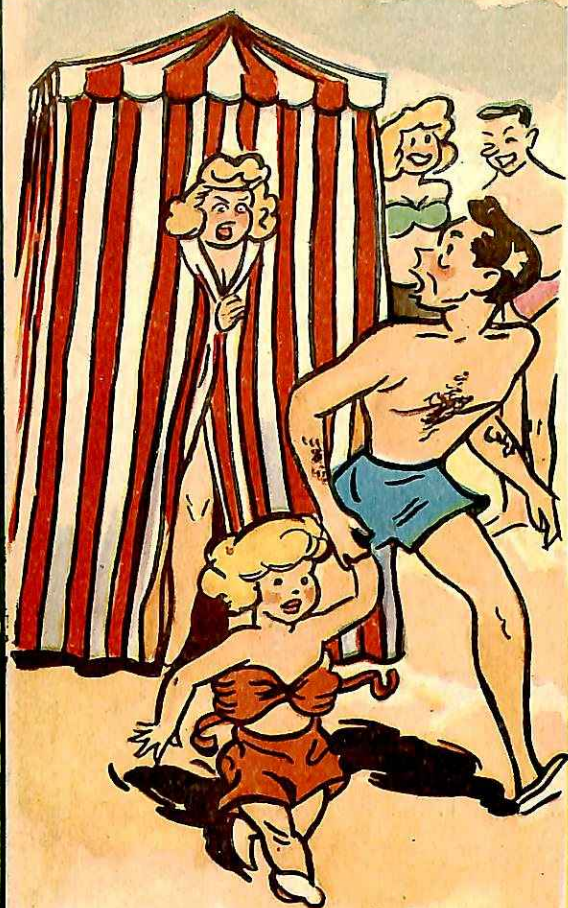
Η θεία (την ώρα του γεύματος): Θεί μου! Τί μουτάδα είναι αυτή! Καίει το-μερά!

Οἱ δύο Σουλτάνοι

Παράξενο διήγημα

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

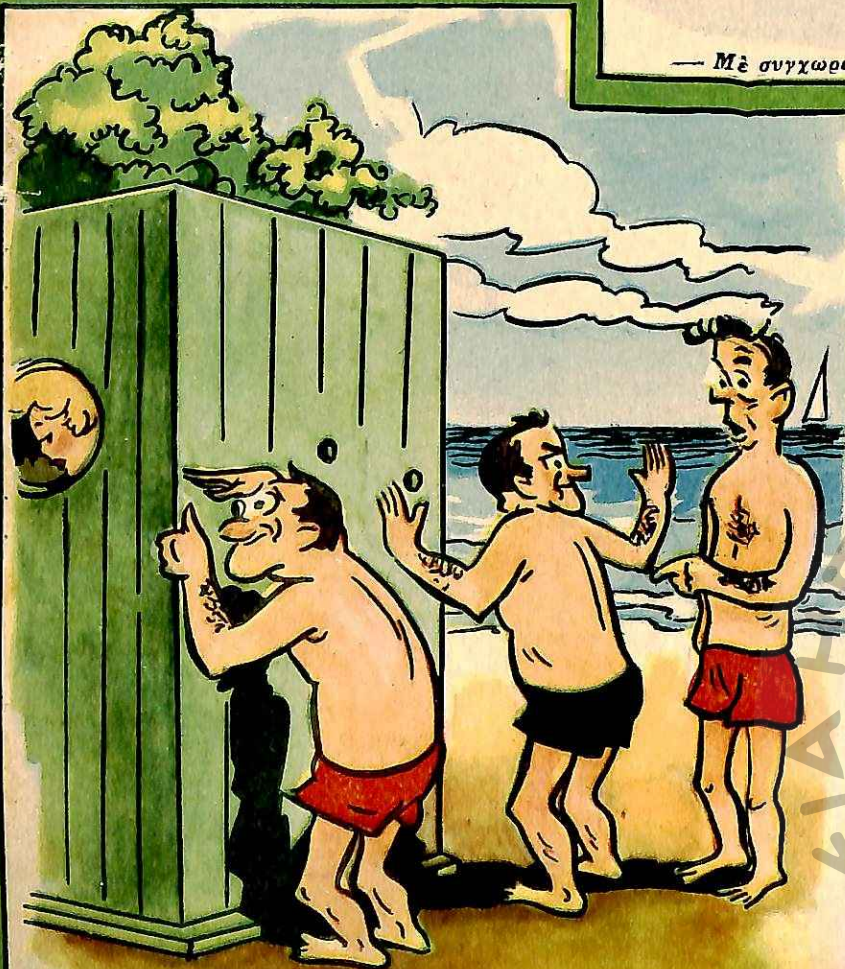
65

— 'Αφρημένε!... Φόρεσες στην 'Ε
λενίτσα τὸ δικό μου τὸ μπανιρό!...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε πόλισμαν, κάνετε πὺὸ πέρα νὰ περάσουμε!..

— Γιατί, ρέ φίλε, δὲν μ' ἀφίνεις κι' ἐμένα, ἀφοῦ οἱ γυναικες
εἶναι τρεῖς κι' ἐσεῖς μόνο δύο;...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— 'Ρωαία τοποθεσία... 'Απ' ἐδῶ μᾶς βλέ-
πει ὅλος ὁ κόσμος!...